56

SAN-ANTONIO

Clientelă pentru morgă

Editura FORUM

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I

ÎNTRERUP O PETRECERE PENTRU A URMĂRI O DAMĂ IEŞITĂ DIN COMUN

Dama cam trecută, care citeşte *France-Soir* într-un colţ al compartimentului, e o damă ca toate damele trecute, atât doar că poartă pantofi bărbăteşti.

În afară de asta n-are nimic deosebit. Pentru că, mă rog, multe dame la o anumită vârstă posedă peruci şi aproape toate au o bărbie şi o barbă care l-ar face pe unchiul Eusebe, căpitan de husari, să pălească, dacă ar mai fi posibil să pălească o fotografie din secolul trecut!

Deci, această damă poartă o perucă; una frumoasă englezească, aşa cum utilizează comedianţii porniţi prin turnee jalnice, atunci când vor să se deghizeze în văduve bătrâne. Atât că ea n-are barbă, pentru simplul motiv că s-a ras azi-dimineaţă. Însă, sistemul ei capilar e aşa de exuberant încât obrajii au şi început să-i albăstrească sub stratul de fard pe care trebuie că şi l-a întins pe faţă cu şpaclul.

Şi eu citesc tot ziarul France-Soir în colţul din faţa ei, dar, chiar pe mijlocul lui, se află o gaură şi prin această gaură mă benoclez la drăguţa doamnă.

Stă nemişcată... Sunt sigur că o fi citit de douăsprezece ori acelaşi articol şi că ar fi incapabilă să spună despre ce e vorba în el... Ciudat tip şi dama asta... Am impresia că dacă ai încerca s-o pipăi la cinema ai avea o surpriză pe cinste... Precum se zice, ai lua plasă!

Mai înainte de a fi o damă trecută, fiinţa astă a fost jandarm, lucrător la canalizare sau orice altceva, dar femeie nu.

O filez din Paris... Sau mai curând, îl filez. Indivizii care umblă creanga deghizaţi în coană-mare întotdeauna mi-au reţinut atenţia...

Lucrurile s-au petrecut simplu... Tocmai trăgeam un chef la Paris, într-un local din Montmartre denumit „La Perlouze". Ne reuniserăm câţiva amici de la poliţie ca să udăm medalia unui prieten... Prietenul, ca să vă zic tot, e Bérurier, umflatul ăla de Bérurier, ajuns un teribil erou naţional pentru că a fost împuşcat în coaste pe când îi urmărea pe atacatorii consulului din Patagonia...

Bun... Eram la şampanie. Bérurier se pregătea să tragă o cântare... Ăsta-i momentul pe care-l aleg, în astfel de circumstanţe, pentru a mă lua de mână şi a mă scoate la plimbare.

Mă îndrept pe şest spre closete, ele fiind singura soluţie care mi se prezintă.

Şi, coborând la subsol îmi spun că, dacă tot mă aflu aici, n-ar fi rău să mai schimb apa la canari... Acest detaliu intim e în măsură să vă demonstreze cât de simplu se înlănţuie lucrurile câteodată... Când ajung în dreptul uşii cu plăcuţa *Domni* văd intrând un individ. E un tip la fel ca mine şi ca tine. Nimic particular de semnalat în ceea ce-l priveşte, în afara faptului că ţine sub braţ un pachet destul de voluminos. În general, la budă mergi cu mâinile bălălău... Cum faptul mă interesează, mă strecor în ungherul cu mături, de unde pot supraveghea uşa prin care s-a introdus tipul meu.

De ce fac asta? N-aş putea să vă explic... Sunt unii care apucă o foaie de hârtie şi un creion şi se toarnă un poem. Aşa sunt ei şi n-aveţi motive să vă miraţi. Nu? Ei bine, cocoşeilor, pentru San-Antonio e cam acelaşi lucru: genul meu de poem e misterul. Cel mai mic mister şi sunt gata în transă ca un motan care vede trecându-i pe sub nas pisicuţa cea mai fainâ din cartier...

Deci, aştept cu privirea aţintită pe uşa budei. Şi care nu-i mirarea mea când văd ieşind de acolo, fără pachet de data asta, dama cam trecută despre care e vorba.

Rămân mască.

Când dama o apucă spre scară, dau fuga în cabinetul de toaletă numai ce părăsit de ea. Nu încape nici o îndoială, văd nişte ţoale bărbăteşti făcute ghem şi puse deasupra bazinului de apă! Atunci, mă reped şi din trei salturi urc scara care conduce în sala restaurantului. Ajung aici chiar în clipa în care ciudata doamnă deschide uşa, iar Bérurier închide gura pentru a intona un alt cântec „Poet şi ţăran"... Îl înhaţ pe Castellani de umăr, pur şi simpul pentru că el e în drumul meu. Castellani e un tinerel nou venit la noi, cu accent de Ajaccio.

– Vino încoace, îi spun.

Ieşim fără ca eu să scot o vorbă pentru a-mi justifica comportarea stranie.

Bérurier rămâne cu gura căscată ca o broască cu „Poetul şi ţăranul" lipit de bronhii precum o caramelă...

– Ce s-a întâmplat, domnule comisar? mă întreabă Castellani.

– O vezi pe dama aia care se îndepărtează pe trotuar?

– Da.

– E un bărbat.

Băiatul nu înţelege.

– Credeţi că-i o tăntilică?

– Ai mai văzut o femeie dezbrăcându-se la closet şi lăsând acolo haine bărbăteşti?

„Şi pe urmă, te rog să ai încredere în ce-ţi spun, îi cunosc eu pe ăştia sau mai exact îi recunosc dintr-un foc...

Asta nu-i una, absolut deloc... Uită-te la el! Nu-i prea reuşeşte să treacă drept panteră!"

– Cine credeţi că ar putea fi, domnule comisar?

– Nu ştiu... Şi tocmai de asta tipul mă interesează. Întoarce-te şi scuză-mă în faţa prietenilor mei. Apoi să-i telefonezi şefului şi să-i explici ce se întâmplă. Am să încerc să iau legătura cu el, dar nu vreau să-mi scape tipul, adulmec ceva suspect.

– Bine, domnule comisar.

El pleacă, iar eu îmi continuu filajul.

*
* *

Ciudata doamnă se întoarce mereu ca să vadă dacă nu-i urmărită. Nu mă poate descoperi pentru simplul motiv că se uită numai în spatele ei, pe când eu merg în dreptul ei pe trotuarul de vizavi... În privinţa filajului, aveţi încredere în mine, mă pricep. Aş fi în stare să urmăresc pe cineva în deşertul Gobi fără ca să se prindă.

Omul meu grăbeşte pasul. Coborâm pe Butte în mare viteză şi dăm în bulevardul Rochechouart. Misiunea mea are să fie în acelaşi timp mai complicată dar şi mai simplă datorită animaţiei.

Draga doamnă se îndreaptă spre o staţie de taxi. Se urcă în primul. Eu sar într-unul care se află chiar în coadă.

– Poliţia, îi spun şoferului, urmăreşte-l pe colegul dumitale din faţă care tocmai demarează...

– Am înţeles, şefu'.

Primul taxi descrie o întoarcere aproape completă şi o apucă pe bulevardul Rochechouart în sens invers spre Barbes.

Coboară pe bulevardul Magenta...

Noi traversăm pe Republicii şi gonim prin dreptul Bastiliei. Pentru mine când zici Bastilia e ca şi când ai zice gara Lyon! Şi, o dată în plus, mă orientez corect.

Văzând că taxiul urmărit o apucă pe strada Lyon, îi spun şoferului:

– Cât mă costă până la gară?

Se uită la aparatul de taxat.

– Cam opt cincizeci, şefu'.

– Ţine aici zece; bagă restul în buzunar şi ascultă bine ce-am să-ţi spun... Apropie-te cât mai mult de taxiul pe care-l urmăreşti. De îndată ce suntem siguri că merge la gară, adică în momentul în care o ia spre rampa care conduce spre esplanadă, fă în aşa fel şi depăşeşte-l. Vreau să ajung înaintea lui, te prinzi?

– E-n ordine...

Nu-i prost deloc, rusul meu alb. Totul se desfăşoară potrivit dorinţei mele. Luăm un avans de cincizeci de metri faţă de G 7 şi oprim în faţa intrării care conduce spre peroanele de plecare. Sar afară şi trântesc portiera, după care mă amestec prin mulţime. Dama mea trecută o să se uite zadarnic după cei care pătrund în urma ei în gară... E mult mai indicat s-o aştept eu...

Uite-o! Coboară, pătrunde în imensa sală a paşilor pierduţi. Dar, în loc să se îndrepte spre un oarecare ghişeu, se retrage într-o parte şi se strecoară în spatele unuia din canaturile de sticlă ale uşii. În colţişorul acela, ca un păianjen în plasa lui, observă mişcarea de pe esplanadă şi-i cercetează pe toţi oamenii care intră...

Profit ca să-mi cumpăr ţigări şi un ziar. Cine zice gară zice călătorie; cine zice călătorie zice timpi morţi...

Aştept...

Se scurg câteva minute în decursul cărora zebra mea cu fustanele continuă să se joace de-a funcţionarul din turnul de control... Apoi, liniştită, dama mea se îndreaptă spre ghişee. Continuu să i-o iau mereu înainte. Cum nu ştiu în ce direcţie se va angaja, las să-mi scape ziarul din mână ca să fiu depăşit în timp ce mă aplec să-l ridic.

Se îndreaptă spre culoarul biletelor internaţionale...

Unde are de gând să se ducă?

Îmi palpez portofelul şi-i fac mental inventarul. Dacă sunt exacte calculele mele, trebuie că am asupra mea vreo treizeci sau patruzeci de bancnote. Hai să zicem cincizeci. N-o pleca în Peru, pot să aştept mai înainte de a trece la acţiune. În sinea mea mă fac în toate felurile. Trebuie într-adevăr să fii cam trăznit pentru a te lansa într-o asemenea aventură fără a fi invitat de şefi.

Am cam luat-o razna! Ca să-mi petrec timpul cât sunt în zile libere. În loc să mă distrez, eu îmi ofer un filaj pe cheltuiala mea. Numai eu sunt în stare de aşa ceva, vă jur! Dacă ar mai exista şi alt zănatec de anvergura mea am fi împăiaţi ca să decorăm rafturile de cărţi.

Mă aflu chiar în spatele „damei". Îi cercetez ţinuta. Individul a tras pe el o rochie neagră, un mantou dintr-un lenaj şi el negru, iar pe cap o pălărioară gen toculiţă... Poartă ciorapi negri. Atât doar că a întâmpinat o neplăcere, tipul, n-a putut să-şi procure încălţări pe măsură. Din care cauză şi-a păstrat pantofii bărbăteşti.

S-a fardat şi, pentru a-şi definitiva transformarea, s-a dat cu un parfum care ar asasina un roi de lăcuste pe o rază de trei sute de metri!

Aş fi vrut să-i aud vocea. Cum are să se descurce băiatul, dacă, aşa cum eşti îndreptăţit să presupui dată fiind înfăţişarea lui, te-ai trezi cu un glas de bas nobil?

Dar e şmecher.

În loc să-şi trucheze glasul, se preface că ar suferi cu gâtul.

Cere biletul abia şoptit.

Am luat plasă! Şi ce plasă! Cum individul a trebuit să se aplece pentru a ajunge în dreptul ghişeului, nu mai aud nimic.

Întinde două bancnote. Funcţionarul îi dă restul. În vreme ce omul meu îl socoteşte, cel de la ghişeu mă întreabă.

– Unde mergeţi?

Vă daţi seama în ce încurcătură mă aflu! Imposibil să-i cer tipului de la S.N.C.F. aceeaşi destinaţie luată de draga mea doamnă.

Dacă măcar ar pleca o dată...

– Hai, grăbiţi-vă! bombăne afurisitul.

Îmi scot portofelul şi-i bag legitimaţia sub nas ca să câştig puţin timp. Şi într-adevăr, în timp ce el se benoclează la documentul meu, falsa cucoană se ia de mână şi se evacuează.

– Vreau acelaşi bilet ca doamna de mai înaintea mea, îi spun. Şi mişcă repede!

În vreme ce el mă serveşte îi arunc două bancnote grase, fără a o pierde din ochi pe dama trecută. O văd că depăşeşte punctul de control. Un angajat al căilor ferate îi perforează dreptunghiul de carton...

– Mai repede! îl zoresc pe cel de la ghişeu.

Îmi întinde un bilet maro. Examinez bucăţica de carton. Indică „Paris-Geneva".

Rapid îmi trece prin minte că n-am nevoie de paşaport. În mod normal n-ar reprezenta pentru mine un impediment, fiindcă posed un paşaport permanent; atât doar, că în dimineaţa asta, parcă a fost un făcut, l-am lăsat pe noptieră...

E în regulă, pot să mă lansez...

Îmi adun mărunţişul şi alerg spre portiţă.

– Geneva?

– Peronul B.

Şi iată-mă pornit în pas alergător pe sub imensa cupolă de sticlă. Sosesc la timp pe peronul B pentru a-mi zări prada urcând treptele unui vagon.

Se aude un fluierat! Impiegatul companiei căilor ferate îşi agită steguleţul roşu şi trenul scoate un suspin.

Hotărât lucru, ajung la ţanc.

Mă prind de prima bară de aramă ieşită în cale. Mă asalt într-un vagon. O iau în lungul culoarelor până ce ajung în faţa compartimentului unde s-a instalat amicul. Trag de uşa glisantă.

O fac pe omul cu sufletul la gură.

– Bună-seara! rostesc eu, am prins trenul în ultimul moment!

Îmi rotesc de jur împrejur surâsul şi întreb vesel:

– Sper cel puţin că e trenul pentru Geneva?

Îmi răspunde un murmur de încuviinţare.

Mă prăbuşesc pe banchetă, chiar în faţa damei cu pricina.

Fără îndoială, suntem singurii doi călători fără bagaje din tot trenul!

CAPITOLUL II

EXISTĂ OAMENI CĂRORA NU LE CONVINE VIAŢA DE HOTEL ŞI SUPORTĂ GREU LOVITURILE PRIMITE PRIN TELEFON

Nu cunosc un oraş mai tihnit ca Geneva. Simţi că în ţara asta n-a mai fost război din timpuri imemorabile! Şi ce bine face.

Filajul meu continuă prin străzile animate ale cochetei localităţi...

Dama în vârstă pare cu mult mai în largul ei de când am trecut frontiera. Nu mai are mişcări furişe şi temătoare... merge calm pe trotuarele mişunând de lume, cu un pas de hoinăreală.

Se uită la vitrinele luminate, inspiră aerul salubru care se lasă de pe înălţimile înconjurătoare... Ai zice că-i un peşte care a regăsit curenţii unui fluviu după o şedere prelungită într-un borcan.

Dama străbate o parte din oraş, după care pătrunde în holul unui hotel somptuos. Nu mi-a fost greu deloc s-o urmăresc.

Mă feresc să intru imediat după ea, fiindcă acum mă cunoaşte şi i s-ar putea părea ciudat că unul dintre tovarăşii de drum debarcă în acelaşi hotel ca şi ea.

Prin geamurile uşii rulante, o văd parlamentând la recepţie. Completează o fişă şi un grom galonat ca un şef de stat major haitian o conduce până la ascensor.

De îndată ce colivia de oţel a dispărut, intru şi eu în hotel.

Mă îndrept spre recepţie unde se află un bătrân băţos şi afectat, puţin mai pleşuv decât Erich von Stroheim[1].

Se sprijină maiestuos de un registru cu dimensiuni formidabile. Mă priveşte cu un aer sever şi îndurerat şi mă întreabă cu glasul celui care consimte să-ţi împrumute o mie de lei ca să-l laşi în pace.

– Ce doreşte domnul?

Îmi scot portofelul cu acte şi-l deschid ca să-mi vadă legitimaţia de poliţist.

I-o bag sub nas.

– Poliţia franceză, îi spun. Ţin sub supraveghere persoana care numai ce a intrat.

– Doamna aceea? mă întreabă de sus funcţionarul.

– Da... vă rog să fiţi aşa de amabil şi să-mi prezentaţi fişa ei. Vreau să aflu sub ce identitate s-a declarat.

Recepţionerului trebuie că nu-i plac poliţiştii, fiindcă face o mutră dispreţuitoare pe care îmi vine să i-o decupez cu un foarfece de grădinar.

Totuşi, scoate o fişă dintr-un clasor minuscul şi mi-o întinde.

Citesc:

Germaine Fouex. Fără profesie, naţionalitate franceză, strada Pompe nr. 12, Paris.

– Mulţumesc, rostesc eu dându-i înapoi foaia de hârtie. Acum aş vrea o cameră alăturată cu cea pe care i-aţi dat-o doamnei în chestiune...

Îşi consultă registrul.

– 215? mă întreabă el.

– Dacă vreţi...

Face semn unui alt grom, care visează răsturnat pe o banchetă

---

[1] Cineast şi actor american de origine austriacă. (n.tr.)

cu aerul de a se întreba ce culoare avea calul alb al lui Henric al IV-lea.

– Aveţi bagaje? mă chestionează înţepatul de la recepţie.

– Nu.

Face o mutră ţâfnoasă care ar vrea să însemne: „Nici nu mă îndoiam" şi nu-mi mai acordă nici o atenţie de parcă aş fi fost o pereche de bretele uzate. E unul care nu-i deloc pasionat după romanele poliţiste.

Gromul e roşcovan ca un făraş de cărbuni aprinşi. Îmi deschide uşa ascensorului, ia loc în cabină şi apasă pe butonul al doilea.

Apoi, mă conduce printr-un coridor larg cu covoare moi ca cele din Mombazillac...

– Iată şi 215, face el.

Întinde mâna foarte firesc, cum ar face un cerşetor obişnuit.

Îi las în palmă o monedă de cinci franci.

– Iartă-mă, Kiki, dar n-am bani elveţieni.

– Vreţi să vă schimb eu?

Şovăi... Mai bine să fiu tras pe sfoară de un băieţandru obraznic decât de un bancher.

– Uite, schimbă-mi hârtia asta de o sută.

Gromul dă să plece...

– N-aveţi nevoie de nimic? mă întreabă el.

Îşi spune, ca un băiat cu judecată ce-i, că cineva fără bagaje are nevoie de o groază de lucruri, iar ideea de a pune gheara pe un comision îl încântă.

– Ba da, ai să-mi cumperi ceva.

– Ce anume, domnule?

– Un burghiu...

– Un ce?

– Un burghiu... Ştii ce-i aia?

– Da, însă...

Şi îndată izbucneşte în râs. Îşi dă cu presupusul că oi fi vreun nenorocit de vicios care-şi petrece timpul uitându-se pe furiş la vecini şi faptul îl distrează.

– Sunteţi francez, îmi spune el făcându-mi cu ochiul.

*
* *

Cât lipseşte gromul sondez peretele dintre camere pentru a găsi vreo bucată de lemn printre cărămizi. Pentru asta utilizez un bold. Brusc scot un mormăit satisfăcut. Am dat de ceea ce-mi trebuie.

Când roşcovanul se întoarce cu banii şi cu un burghiu superb îl gratific cu un bacşiş gras, după care îmi încui uşa cu cheia şi mă pun pe treabă.

Într-adevăr, ce am descoperit eu e un panou de lemn. Ustensila intră în el ca în brânză. Procedez pe îndelete şi retrag burghiul din gaură pentru a-l trece printr-un jet de apă ca să nu producă obişnuitul ronţăit de şoricel. Ceea ce trebuie să evit cât pot e ca unealta să nu producă rumeguş pe partea cealaltă, când vârful va străpunge peretele. Iată de ce, înmuind mereu sfredelul, particulele de lemn rămân lipite de el. Mă mai tem şi de altceva: să nu nimeresc în spatele vreunei mobile sau oglinzi, fiindcă nu cunosc cum e aranjată cealaltă cameră. Am ales locul bizuindu-mă numai după cum sunt amplasate mobilele în încăperea mea. Dar am baftă şi zăresc imediat un firicel de lumină. Atunci sting la mine în cameră ca să nu-mi descopăr prezenţa. Mai sfredelesc de două trei ori şi-mi potrivesc ochiul la gaură. E întâia! Unul care ar sta într-un fotoliu de orchestră n-ar vedea spectacolul mai bine ca mine.

Bătrâna mea doamnă e într-o ţinută destul de bizară, adică

poartă în continuare hainele femeieşti, dar şi-a scos peruca, şi arată ca vai de lume, nu ştiu dacă vă daţi seama ce vreau să spun?

Stă într-un fotoliu, pe trei sferturi îndreptat spre mine şi pare cufundat până peste cap în meditaţii profunde.

Dacă a venit în Elveţia ca să se odihnească, mi se pare destul de promiţător!

Îl observ îndelung. Sunt sigur că n-am văzut figura individului ăstuia nici măcar prin dosare.

În fine, îmi părăsesc postul de observaţii, fiindcă din joaca asta m-aş putea căptuşi cu un urcior.

Trag un fotoliu în apropierea orificiului, iau o poză de santinelă italienească şi mă pun pe aşteptat, regretând puternic că nu am cerut să mi se aducă o sticlă de băutură.

Trece o jumătate de oră. Din când în când, verific şi constat că omul meu nu s-a clintit din loc. Pentru moment, n-ar părea decis să întreprindă ceva.

Fie vorba între noi şi Palatul de Iarnă, aş putea să vă mărturisesc că aventura mea mi se pare niţel cam neplăcută. Parcă aş fi tipul ăla care, dintr-un elan, a oferit un rând de şampanie la toată lumea, iar a doua zi dimineaţă, la trezire, îşi cercetează portofelul...

De fapt, am surprins un bărbat care s-a deghizat în femeie. Îl urmăresc fără să mă mai preocupe altceva. Debarc la Geneva într-un hotel de lux, ale cărui preţuri probabil că nu sunt pe potriva mijloacelor mele de existenţă; şi mă prăbuşesc într-un fotoliu.,. Drăguţă întâmplare! În ziua când le voi povesti toate astea prietenilor mei, se vor pune pe râs încât o să mă văd obligat să-i dobor cu focuri de armă ca să-i liniştesc...

În sfârşit, dacă tot m-am îmbarcat pe pluta asta, nu mai are rost să-mi fac sânge rău...

Să aşteptăm...

Nu ştiu unde am să ajung, dar merg mai departe! Omul face prostii la orice vârstă! În fine, tot e mai bine decât să întreţii o dansatoare...

Brusc, aud un zgomot mic în camera vecină.

Sar la gaura mea şi-l văd pe acest personaj bisexuat ridicând receptorul telefonului. Articulează două sau trei cuvinte cu voce joasă, potrivit şiretlicului pus de el la punct, după care se întoarce şi se aşează iar în fotoliu.

Mă reped la telefon.

– Recepţia?

– Nu, telefoanele.

– Camera 214 numai ce a sunat, ce voia? Aici poliţia, recepţia vă poate confirma.

– O secundă, răspunde glasul funcţionarei.

Îmi dau seama că mai înainte de a-mi furniza indiciul solicitat, ţine să se informeze cu discreţie. Elveţienii nu se pierd cu firea!

Se scurg două minute. Apoi demoazela îmi comunică:

– 214 dorea să afle dacă a întrebat cineva de doamna Fouex.

– Şi nu a întrebat nimeni?

– Nu.

– Foarte bine... Dacă e căutată, preveniţi-mă mai întâi pe mine, înaintea ei.

– Perfect, domnule.

Mai arunc o privire. Tipul meu stă tot în fotoliu. Oare aşteptarea are să se prelungească?

Mă întorc la telefon.

– Alo?

– Da, domnule?

– Comandaţi-mi un sandvici şi o sticlă de vin.

– Bine, domnule.

Las receptorul în furcă. Imediat se aude zbârnâind soneria. Oare personajul aşteptat de dama mea în vârstă s-a şi manifestat?

– Alo! răspund.

Mi s-a umflat inima de speranţă.

Dar, telefonista mă întreabă:

– Ce fel de vin doriţi?

– Alb, foarte sec..

– Perfect, domnule.

Las, bine dispus, receptorul în furcă.

Un nou apel.

– Cu ce să fie sandviciul? mă întreabă plictisitoarea asta.

– Cu carne de balenă! urlu.

Fără să se sinchisească, îmi spune:

– Nu avem aşa ceva... N-aţi dori friptură, tomate şi salată verde?

– De acord!

*
* *

Sper să fiu răbdător...

Două ore mai târziu, adică la miezul nopţii, sunt tot consemnat în cameră. Mi-am mâncat sandviciul, am golit sticla cu vin de Alsacia... Casc precum doctorul Bombard pe pluta lui.

Nu-i deloc plăcut să aştepţi. Mai ales când nici nu ştii ce aştepţi!

De partea cealaltă a peretelui, omul meu aşteaptă şi el, şi, ca să-ţi spun tot, pare mai nervos ca mine. Din clipă în clipă se ridică, merge prin cameră şi se duce să bea un pahar de apă în sala de baie.

Şi-a şters fardul care-i tencuia obrajii şi pielea lui, acoperită

de sudoare străluceşte ca cea a unui negru sub lumina crudă a unui glob electric.

Pentru un moment îi zăresc ochii. Sunt lucioşi ca cei ai unei sălbăticiuni, în ei sălăşluind un soi de teamă nedesluşită.

Simt că se petrece ceva în capul omului meu. Ceva vast, imens... Ceva ca o furtună interioară...

La un moment dat, se întinde pe pat şi îşi îndeasă capul în pernă. Apoi, face o criză şi începe să lovească în tăblia patului cu piciorul.

A ajuns la capătul răbdării.

Da, cel care trepidează în acest pat de hotel e un om la capătul răbdării şi al nervilor...

Aproape un biet om, în hainele lui de femeie şi cu mutra de clovn prost demachiat.

Nervozitatea lui mă calmează. E un indiciu că situaţia în care se află acest om nu-i lipsită de interes... Îmi linişteşte remuşcările.

Soneria telefonului!

Dau fuga.

– Alo!

– Cineva întreabă de doamna Fouex...

– La telefon sau în persoană?

– La telefon.

– Există posibilitatea să-mi faceţi legătura în acelaşi timp cu 214?

Această propunere trebuie că e o teribilă erezie, fiindcă telefonista îmi răspunde pe un ton aproape supărat:

– Nu, asta-i bună!

– În regulă. Dar dumneata poţi asculta, în orice caz?

– Da...

– Cunoşti stenografia?

– Da...

– Atunci, încearcă să consemnezi toată convorbirea, de acord?

– Bine...

Şi închide. Aştept să aud telefonul zbârnâind în camera vecină. Tipul mai că nu dă năvală. Vorbeşte repede, gesticulând.

Apoi, tace, ascultă îndelung cu un viu interes. Nu mai articulează nici un cuvânt... Mâna care ţine receptorul îi cade şi abia după un moment se decide să închidă. Se aruncă pe pat. Pare năucit ca un boxer care a primit în faţă mănuşa adversarului său.

Ridic telefonul la rândul meu.

– Alo, ai notat?

– Nu...

Sar în sus.

– Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce ţi-am spus eu?

Cu o voce uscată, telefonista îmi răspunde:

– N-am înţeles în ce limbă vorbeau...

Îmi vine să-mi trag şuturi în fund! Nu mă gândisem la posibilitatea asta.

– Ce limbă era?

– Nu ştiu... O limbă nordică, aşa cred... Dar nu sunt sigură. Vorbesc germana, engleza şi italiana, în afara francezei. Am impresia că limba lor seamănă cel mai mult cu germana.

– Mulţumesc. De unde venea apelul?

– De la o cabină din oraş.

– Ţi-ar fi cu putinţă să-i dai de urmă?

– Nu.

Iată-mă negru de supărare, negru, negru ca un senegalez, ca un doctor care provoacă un avort, ca un bancher veros...

Oftez:

– Cu atât mai rău...

Şi mă întorc la minusculul meu *look-out*!

E limpede că lucrurile se precipită. Tipul meu îşi scoate hainele de damă, rămânând într-un maieu de corp şi un chilot...

Întoarce pe dos fusta pe care o purta mai înainte şi recuperează o punguliţă de pânză prinsă în bolduri de ea.

Goleşte conţinutul punguliţei pe masă. Acesta se compune dintr-un revolver şi dintr-un mic disc metalic de mărimea unui pion gros pentru jocul de dame.

Apucă discul şi se uită disperat în jurul lui.

Îl văd că ia un scaun. Îl târâie până lângă dulapul de haine, se urcă pe el, strecoară discul deasupra mobilei. Pe urmă, coboară, pune mâna pe revolver şi-şi trage un glonţ în cap.

CAPITOLUL III

SUBCONŞTIENTUL MEU INTRĂ ÎN PRIZĂ

Îmi trebuie o bună bucată de vreme ca să-mi vin în fire.

Mă aşteptam la orice altceva, dar nu la o asemenea ieşire!

Recunoaşteţi că ai toate motivele să-ţi smulgi vertebrele cervicale ca să-ţi faci din ele scobitori!

Nu s-a mai văzut aşa ceva pe planeta asta plină de surprize! În orice caz, eu n-am asistat niciodată la o crimă de genul ăsta. Fiindcă nu ne înşelăm: aici e vorba de o crimă. Falsa mea cucoană înaintată în vârstă a fost ucisă... Ucisă de un apel telefonic. E o întâmplare ieşită din comun, cred că sunteţi de acord!

Mă întorc la telefon.

– Există vreun detectiv angajat în acest hotel? o întreb pe funcţionară.

– Da.

– Trimite-l la mine de urgenţă...

– Bine, domnule.

Puicuţa trebuie că se întreabă ce tot învârtesc eu. Dar n-am timp să meditez asupra reacţiilor unei telefoniste elveţience faţă de comportamentul unui poliţist parizian.

Detectivul bate la uşa mea.

Deviza lui trebuie că este „Promptitudine înainte de toate"... În ce priveşte discreţia, e destul să te uiţi la mutra lui ca să înţelegi că-i garantată pe factură.

E întruchiparea unui elveţian mediu. Nici mare nici mic, nici gras nici slab, nici frumos nici urât, nici tontălău nici isteţ. Poartă un costum anonim ca al unui misit de asigurări, iar ochii îi sunt veseli ca o zi ploioasă...

– Ce-aţi dorit, domnule? mă întreabă el.

Procedez în ordine, adică îl poftesc să intre, îi arăt legitimaţia şi în cele din urmă îl informez asupra evenimentelor petrecute în ultimele minute.

Îşi încruntă sprâncenele. În colţul gurii îi apare un rid amar.

Genul ăsta de situaţii încurcate nu-i mirosea bine. El face parte din categoria detectivilor de salon: adică misiunea lui constă în a examina registrele de intrare pentru a verifica dacă nu cumva vreun inamic public s-a înscris în el, şi să telefoneze la bănci pentru a controla dacă cecurile clienţilor au acoperire.

– E cumplit, rosteşte el pe tonul soacră-tii care-i de părere că prăjiturelele sunt delicioase.

– Presupun că aveţi un paspartu?

– Da.

– Atunci, hai să deschidem camera!

– Trebuie mai întâi să avertizez poliţia...

– Corect, dar acest client îmi aparţine mai mult mie decât poliţiei elveţiene... N-a comis nici un delict pe teritoriul elveţian. Doresc să-l examinez imediat. În acest timp preveniţi organele de ordine.

Consimte printr-un gest, fiindcă, exceptând o bornă kilometrică, nu există ceva mai puţin contrariant ca persoana lui.

Scoate un mănunchi de chei din buzunar şi ne îndreptăm spre camera vecină.

– Domnule comisar, mi se adresează el mai înainte de a împinge uşa, pot conta pe discreţia dumneavoastră? Pentru bunul renume al localului nostru eu...

– Fără nici o teamă, doar nu vă închipuiţi că am să vă trezesc toţi clienţii pentru a le spune că un individ s-a împuşcat în hotel...

Deschide uşa.

Zuavul meu e întins de-a curmezişul patului.

E mai mort ca o friptură cu piper. Glonţul tras de aproape, i-a zdrobit partea dreaptă a feţei. A mierlit-o pe loc.

Examinez cu atenţie ceea ce i-a mai rămas din puşculiţă... Nu, n-am văzut niciodată portretul ăsta... Metodic îi percheziţionez hainele. Sunt sigur că punguliţa de pânză mai conţine şi altceva în afara revolverului şi a discului mic. Fără îndoială, pentru a trece frontiera a fost nevoit să prezinte nişte documente... Rochia lui are un buzunar interior. Înăuntrul ei, bani: un superb teanc de bancnote de zece mii, în total, trei sute de hârtii... În mijlocul teancului se află un buletin de identitate pe numele Germaine Fouex, strada Pompe nr. 12, Paris. Născută pe 3 ianuarie 1900 la Nevers. Revolverul e unul obişnuit aşa cum găseşti pe la toţi armurierii din Franţa şi Navara.

Detectivul de hotel mă priveşte inventariind toate astea cu o mină rezervată, uşor reprobatoare.

– Pot să alertez poliţia elveţiană? mă întreabă pe un ton îngheţat.

– Desigur...

Se îndreaptă spre telefon. Nu-mi convine deloc, pentru că aş fi vrut să rămân un moment singur în încăpere.

– Nu! îi strig când întinde mâna pentru a apuca receptorul.

– Vă rog?

– Telefonaţi mai degrabă din camera mea.

Arăt spre aparat şi rostesc misterios:

– Din cauza amprentelor, înţelegeţi?

Cum are tărâţe în loc de materie cenuşie, nu se gândeşte că

avându-l pe tip la dispoziţie, nu mai au importanţă amprentele pe care le-ar fi putut lăsa pe ebonita unui post telefonic...

Iese, îndreptându-se spre camera mea. Atunci, cum a făcut ceva mai înainte defunctul, apropii un scaun de şifonier, mă urc pe el şi-mi plimb mâna pe deasupra mobilei.

Deşi ne aflăm în Elveţia, ţara curăţeniei, culeg destule scame şi praf mai înainte de a pune mâna pe disc.

După ce l-am apucat îi dau drumul în buzunar şi mă sprijin în coate de tăblia patului pentru a arunca o ultimă privire asupra mortului.

Îi privesc mâinile. Sunt fine, bine întreţinute. Nici pe departe ca cele ale unui muncitor la poduri şi şosele...

Poate să aibă – sau mai curând putea – vreo treizeci de ani. A priori îl estimam ceva mai în vârstă...

Partea întreagă a chipului său reflectă un soi de surpriză dureroasă.

Ce mister sălăşluieşte în această moarte recentă?

* * *

Colegii mei elveţieni sunt foarte gentili.

Îi lămuresc cum că îl urmăream pe acest tip al cărui comportament părea suspect şi se declară gata să-mi faciliteze sarcina.

– Tot ce vă cer, le spun, e să-mi lăsaţi acest buletin de identitate şi să-mi faceţi nişte fotografii ale tipului, cât mai îngrijite posibil, astfel încât să nu lase impresia că-i lipseşte o bună parte din craniu. Să-mi faceţi de asemenea o fişă cu amprentele lui.

– La dispoziţia dumneavoastră, domnule comisar.

– De cât timp aveţi nevoie ca să-mi pregătiţi toate astea?

– Fotografiile le veţi avea la primele ore ale dimineţii, mâine.

– La ce oră am un avion pentru Paris?

– La zece.

– Aţi putea să mi le aduceţi la aeroport?

– Bineînţeles.

– Acum, aş vrea să vă cer un serviciu: aş dori să supravegheaţi hotelul timp de câteva zile, astfel încât orice persoană s-ar interesa de o anume doamnă Fouex să fie imediat identificată, e posibil?

– Perfect posibil, domnule comisar, puteţi conta pe noi!

– Bun, mulţumesc.

O jumătate de oră mai târziu, cadavrul era scos pe uşa de serviciu.

Un servitor vine să pună camera în ordine...

Aproape că trebuie să mă ciupesc ca să mă asigur că n-am visat toată povestea asta. Dar nu: faptele s-au petrecut exact cum v-am povestit cu toată rigurozitatea.

Îmi scot vestonul şi pantofii şi mă întind pe pat. Iau discul recuperat de pe dulapul de haine şi încep să-l studiez. E o rondelă de metal; parcă ar fi din crom. E străpunsă de găurele minuscule care formează desene diverse. Unele sunt sub formă de stea, altele se întretaie sau alcătuiesc motive bizare.

Sucesc şi răsucesc discul între degete. Într-adevăr, nu-i pot ghici utilizarea. Totuşi, trebuie să aibă una. Nu te distrezi fabricând o piesă atât de baroc. Reprezintă ceva anume, pentru că, împreună cu revolverul, constituia tot bagajul unui om care trece graniţa dar mai ales fiindcă acest om a ascuns-o mai înainte de a-şi lua viaţa.

Toate astea mi se par teribil de complicate...

Învelesc discul în batistă. Îi fac un nod pentru a nu risca să pierd ciudatul disc şi, după ce mi-am convocat preţioasa persoană la o conferinţă ultraparticulară, decid că n-am nici cel mai mic chef să dorm şi că m-aş simţi de o mie de ori mai bine la barul hotelului, sorbind un pahar de ceva, decât să mă perpelesc în camera asta. Nimic nu-i mai sinistru ca o cameră de hotel când nu ţi-e somn şi când nici o fetiţă nu-ţi ţine companie.

Mă îmbrac din nou şi cobor. Tipul de la recepţie moţăie... Dau ocol holului şi zăresc o încăpere a cărei uşă e întredeschisă. Deasupra intrării scrie: TELEFOANELE.

Aici se află locul de muncă al funcţionarei P.T.T. Dormitează deasupra unui roman. E o fată frumoasă, blondă, cam prea masivă, cu părul împletit în coade învârtite ca o coroană în jurul capului.

Cad o clipă pe gânduri, uitându-mă la ea binevoitor. Apoi, mă hotărăsc.

Ideea mea s-ar putea să nu facă nici două parale, dar tot aşa de bine s-ar cuveni să fie luată în consideraţie.

Instinctul, mereu el, îmi spune să urmez capriciile naturii mele, chiar şi atunci când ele ar părea extravagante.

Gândirea mea se întemeiază pe următorul fapt:

Detectivul hotelului, în grija lui pentru o discreţie absolută, o fi pus la curent cu drama o parte a personalului?

Mai mult ca sigur nu.

Prin telefon, el n-a precizat poliţiei despre ce era vorba...

În fine, telefonista nu mă cunoaşte.

Tuşesc pentru a o trezi.

Se freacă la ochi şi se uită la mine cu o privire neutră. La fel de neutră ca şi ţara ei.

– Nu-i nimeni la recepţie, îi spun.

– Vreţi să-l chem pe funcţionar?

– Nu... Aş putea vorbi cu doamna Fouex?

Nici măcar nu clipeşte.

– Nu există nici o doamnă Fouex în hotel, decretează ea.

Textual, reţineţi... Cu toate astea nu mă pot împiedica să nu-i admir aplombul.

Insist ca să-mi dau seama cât de uşor poate minţi.

– A plecat cumva?

– N-a venit niciodată. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

– Bine, scuzaţi-mă, trebuie că-i vorba de o greşeală.

Face un gest care ar putea să însemne: „Mă rog, oricine poate da cu bâta-n baltă."

Bat în retragere.

Traversez holul şi ajung la uşa rulantă. Puţin aer proaspăt o să-mi facă bine şi o să-mi permită să trag concluziile care se impun.

Noaptea e rece, dar în acelaşi timp blândă. Mă îndrept agale în direcţia lacului. Stelele lustruite cu o piele de căprioară strălucesc ca pe un chipiu de general.

De ce oare am simţit că ceva scârţâie în comportamentul telefonistei?

O femeie pe care n-am întâlnit-o niciodată. Vocea ei e o voce normală, care nu reţine în mod deosebit atenţia. Pe fir n-am schimbat decât cuvinte foarte banale...

Să admitem că acesta e un mister al subconştientului meu.

Unul nou. Când o să înceteze să-mi mai joace atâtea şi atâtea renghiuri!...

Zăresc o firmă de neon.

Îmi plac firmele de neon noaptea fiindcă, nouă cazuri din zece, ele semnalează un bar deschis.

Într-adevăr e vorba de un local. Se numeşte „Evasion".

Intru înăuntru... E plin de o mulţime cosmopolită.

Dau peste cap un whisky dublu la bar şi mă grăbesc să-mi fac valiza. Dacă există locuri pe care nu le pot suporta, acesta este unul dintre ele.

Cel mai bine e să mă întorc la hotelul meu.

Mergând îmi ascult pasul; pasul – un prieten de-al meu, un adevărat personaj care-mi vorbeşte şi care-mi spune întotdeauna numai lucruri bine simţite.

În momentul de faţă îmi grăieşte:

– Pentru ce telefonista a afirmat că nici o doamnă Fouex n-a intrat în hotel? S-o fi pus în temă detectivul şi să-i respecte consemnul?... Da, e foarte posibil.

Traversez holul, urc scara şi ajung în camera mea.

Respectiva încăpere e aproape luxoasă, numai că-i tapetată cu o hârtie înflorată care ar provoca coşmaruri unui strigoi...

Ridic receptorul fiindcă, hotărât lucru, e un instrument la ordinea zilei.

– Vă ascult, se aude glasul somnoros al tipei.

– La telefon poliţistul francez, fac eu...

Nu se poate să nu ştie, fiind sunată de la camera 215, iar camera 215 sunt eu.

– Da, rosteşte ea.

De ce oare am impresia că percep o anume prudenţă în glasul ei? Nu cumva am halucinaţii?

– Fii atentă, dacă cineva întreabă de doamna Fouex, să-mi aduci la cunoştinţă, ne-am înţeles?

– Desigur, domnule.

– N-a mai solicitat nimeni să intre în legătură cu ea?

– Absolut nimeni.

– Perfect, mulţumesc.

De data asta nu mai încape nici o îndoială: maimuţa asta mă trage pe sfoară!

CAPITOLUL IV

SMULG SECRETUL UNUI CUB DE GHEAŢĂ... DUPĂ CARE-L FAC SĂ SE TOPEASCĂ

Acum am să vă explic cum am demascat-o pe telefonistă. E în acelaşi timp simplu şi foarte complex. Mi-a venit ideea privindu-l pe mort. În decursul carierei mele, am învăţat să fiu psiholog şi, de asemeni, antropolog. Când mă uit la un tip îi ghicesc naţionalitatea. Astfel, niciodată n-o să mă faceţi să iau un polonez drept un italian şi nici un englez drept un neamţ. Mortul meu, o ştiu, o simt, era francez; şi chiar cu riscul de a trece drept un imbecil, vă asigur că era parizian.

Bun. Date fiind cele de mai sus, telefonista vine să mă ia de fraier cum că tipul cu care a vorbit nu ciripea nici pe franţuzeşte nici pe nemţeşte, nici pe englezeşte, nici pe italieneşte... Aici simt eu că ceva nu-i în ordine! Aici mi se blochează rotiţele! Pentru că un francez, în general, nu-i mai dotat pentru limbile străine decât un melc pentru alergarea la curse. Rarele limbi pe care le mai vorbeşte sunt cele menţionate mai sus... În orice caz, nu prea văd un tip de pe la noi comunicând într-o limbă secundară, cum ar fi cele nordice, aşa cum pretinde demoazela de la telefoane. Treaba mea e să văd răul peste tot. Prin urmare, am făcut următoarea reflexie, privind într-una cadavrul în aşteptarea poliţiei.

Acest ins a vorbit franţuzeşte cu interlocutorul lui. N-am auzit ce spunea, dar i-am văzut buzele mişcându-se, iar ele pronunţau cuvinte franţuzeşti! Atunci, de ce telefonista mi-o fi spus că discuţia s-a purtat într-o limbă străină? Pentru că ascultase conversaţia şi nu avea de gând să mi-o transmită. Şi, pentru ce a pretins că această limbă nu era nici engleza, nici germana, nici italiana? Pur şi simplu fiindcă ea fusese angajată în acest hotel datorită cunoaşterii acestor limbi uzuale, iar eu aveam să aflu acest lucru mai mult ca sigur. Mi-a luat-o înainte, spunându-mi că ea le vorbea dar că limbajul folosit de cei doi îi era necunoscut...

Urmarea evenimentelor mi-a dovedit că aveam dreptate.

Atunci, automat, îmi pun o altă întrebare; şi, indiferent cine, până şi cel mai bătut în cap dintre voi, şi-o va pune de asemeni: pentru ce telefonista hotelului n-a vrut să mă informeze?

Cred că am ghicit: fiindcă pe parcursul acestei conversaţii, a surprins un secret care i-ar putea fi de folos... De acest secret am eu nevoie!

La capul patului se află butonul unei sonerii.

Apăs pe el.

Se scurge un moment destul de lung. Apoi, roşcovanul care m-a condus până la cameră îşi face apariţia.

– Aveţi nevoie de ceva, domnule?

– O cafea tare şi un whisky trăsnet, băiete, în viteză.

Se înclină.

– Da, domnule, imediat!

Aleargă până la uşă pentru a-mi dovedi cât e de grăbit. Când s-a întors cu tava, îl iau la întrebări.

– Dar ce Dumnezeu, tu îţi petreci în hotel toată noaptea!

– Ăsta-i serviciul, opt cu opt, domnule...

– Toţi aveţi acelaşi program?

– Da, domnule, tot personalul.

– Chiar şi telefonista?

– Da, toţi, domnule.

– Ei bine! Fă precum negri, băiete!

– Precum negri?

– Adică, dă-i înainte.

Nu înţelege, dar îi las un bacşiş care-i readuce zâmbetul şi se retrage satisfăcut.

Strig după el.

– Fii drăguţ şi scoală-mă la ora şapte.

– Telefonista îi trezeşte pe clienţi, domnule.

– Mi-e groază să fiu sculat din somn de zbârnâitul unei sonerii, după aia toată ziua sunt prost dispus...

– În acest caz, am să vă scol eu.

– Perfect!

După ce a plecat, îmi beau whisky-ul şi mă pun pe sforăit ca auditoriul domnului André Billy, când acesta din urmă ţine o conferinţă la Anale!

*
* *

La ora şapte, băieţandrul, fidel promisiunii, vine şi mă trezeşte.

Fac un duş foarte rece ca să-mi compensez somnul pe furate. Mă îmbrac şi mai ridic o dată receptorul.

– Alo! Domnişoară, tot eu sunt. Plec acum din hotel. Dacă afli ceva nou sper că vei anunţa poliţia, nu?

– Am şi stabilit acest lucru cu poliţiştii de azi noapte, mă asigură ea.

Deci, tipa e la curent... Poliţiştii genovezi au pus-o în temă...

Întredeschid uşa camerei mele ca şi cum ar fi rămas goală şi mă pitesc între pat şi perete, pe covor.

Nu-mi rămâne decât să mai aştept, o dată în plus, pentru a verifica exactitatea concluziilor mele.

Aştept cam o jumătate de oră. Ceasul meu arată opt şi zece. Începe să mă doară spatele.

Brusc, aud un foşnet pe culoar... Cineva mi-a împins uşa şi aruncă o privire prin camera mea. Ce bine am făcut că m-am ascuns în spatele patului. Acel cineva nu intră, dar trece în odaia învecinată. Se aude o cheie învârtindu-se în broască. Acel cineva intră... Aştept cam un minut şi mă apropii de orificiul practicat de mine.

În camera dramei se află într-adevăr telefonista. E îmbrăcată într-un palton verde cu guler de astrahan şi s-a apucat să scotocească metodic. Deschide sertarele mobilelor. Inventariază dulapul de haine... Ridică salteaua.

Gândesc că „a sunat" ora la care trebuie să intru eu în scenă...

Ies din camera mea şi, cu paşi de lup, ajung în 214.

Deschid fără zgomot uşa. Intru. Tipesa, fără să ţină seama de ciorapii ei nailon cristal, a îngenuncheat pe mochetă şi se uită sub pat. Crupa ei este aşa de sugestivă că mi se taie respiraţia. Mie, nopţile albe îmi zgândără nervii şi când văd o femeie într-o asemenea poziţie am tendinţa să mă gândesc la altceva decât la revocarea verdictului din Nantes.

Pun mâna pe revolver, şi, cu o voce brutală, o întreb:

– Ţi-ai pierdut nasturele de la jartiere, domnişoară?

Sare în picioare într-o clipită. Se uită la mine, scoate un ţipăt teribil şi îşi cască în aşa hal ochii că au să i se rostogolească pe jos.

Aş vrea să înţelegeţi bine ce se petrece sub scufa ei: nu ştie că eu sunt poliţistul francez. Pentru ea sunt de fapt tipul misterios care a venit în timpul nopţii s-o întrebe în legătură cu doamna Fouex... Şi acest tip misterios ţine un revolver în mână!

Gândesc că trebuie să se teamă mai mult de un gangster decât de un poliţist...

Ar fi ieşit din mine un actor excelent, pentru că imediat intru în pielea personajelor pe care vreau să le interpretez.

Mă apropii de duduiţa terorizată şi-i cârpesc două palme dus-întors.

– Asta ca să te înveţi minte şi să nu mai minţi oameni ca mine, frumoaso!

Tremură ca o frunză toamna.

Simte probabil că i se apropie ora cea de pe urmă...

Dintr-un brânci o răstorn în pat.

– Pentru ce mi-ai turnat atâtea gogoşi? o întreb.

Se ridică într-un cot şi se uită la mine fără să-mi răspundă.

Mă aşez pe pat alături de ea.

– Ascultă, puicuţo. Nu ştiu ce mă reţine să nu-ţi trag un glonţ în cap! Ceva îmi spune că o bucată de oţel ar fi exact ceea ce lipseşte genului tău de frumuseţe şi ţi-ar sta bine în tărtăcuţă... Mă auzi?

– Da. Însă eu n-am făcut nimic...

– Ba da.

Îşi fereşte privirea.

– Ieri seară, cineva a sunat-o pe presupusa doamnă care locuia în această cameră, adevărat?

– Da...

– Cine era?

– O femeie, îmi spuse ea.

– Le-ai ascultat convorbirea?

– Da...

– Ce-au vorbit dragele de ele?

Îşi pune lacăt la gură.

– Nu ştiu dacă eşti slabă la minte, dar cred că oricine altcineva n-ar mai sta pe gânduri şi ar vorbi. Am să te ajut, puicuţo, să-ţi revină memoria... În discuţia aceea a fost vorba despre un obiect de valoare pe care locatara acestei camere l-a ascuns aici... Eşti cam lacomă din fire, îngeraşule... Ţi-ai spus că, foarte simplu, ai putea pune mâna pe bani ca să-ţi asiguri şi tu o zestre...

Salt revolverul în palmă.

– Hai, dă-i drumul! Ce-au discutat cele două femei prin telefon?

Telefonista şopteşte:

– Femeia din camera asta nu era cu adevărat o femeie.

Surâd.

– Ia uite, descoperirea asta ai făcut-o singură?

– Da, femeia se numea Georges... şi avea un glas de bărbat!

– Şi?

– Cea care a sunat a întrebat: „Tu eşti Georges?" El a răspuns „da". Pe urmă ea a spus: „Ai reuşit?" El a zis din nou „da"... Femeia a început să plângă şi l-a informat că acum e prea târziu din nefericire...

S-a aşternut o lungă tăcere... Bărbatul a articulat: „Bun, ştiu ce-mi rămâne de făcut... Adio..." Ea a început să strige: „Nu! Nu! Să nu faci aşa ceva!"

Au tăcut din nou amândoi. Bărbatul a murmurat: „Cred că-ţi dai seama că n-am altă ieşire!" Şi a adăugat: „În legătură cu ce am asupra mea, am să ascund aici în cameră. Locuiesc la 214...

N-are rost să-ţi scape o asemenea avere. Poate ai să reuşeşti să recuperezi tot!"

Femeia n-a mai răspuns nimic şi a închis brusc şi celălalt la fel!

Asta-i tot ce-mi poate spune telefonista. Ca să ghiceşti restul nu-i nevoie să fii campionul lumii la cuvinte încrucişate.

Fetiţa, auzind aşa ceva, şi-a zis că ar trebui să fie proastă rău ca să-l pună în temă pe poliţistul francez. O asemenea avere! Spusese clientul de la 214! Şi atunci, a inventat povestea aceea cu limbile străine...

– De unde venea apelul? o întreb.

Îmi dă acest răspuns care mă uluieşte mai mult ca toate.

– Din Paris!

Din Paris! Totul a demarat la Paris şi cazul de faţă mă întoarce iar acolo...

Ciudată aventură...

Telefonista se uită la mine cu coada ochiului. Nu ştie ce să mai creadă despre atitudinea mea. Nu îndrăzneşte să spere.

Îmi bag revolverul în buzunar, şi-i cuprind capul în mâini. Are ochii reci şi trăsăturile dure ca majoritatea elveţiencelor. Buzele îi sunt subţiri. Are ceva dintr-un cub de gheaţă; dar un cub de gheaţă cu anumite forme...

Ah, ce rotunjimi!

Întreprind o recunoaştere pe teren de unul singur şi o pipăi la repezeală. Ea nu spune nimic.

Îmi mai sporesc puţin avantajul şi-mi dau seama că bucata asta de gheaţă nu aşteaptă decât să se topească.

Îi practic atunci o gentilă şedinţă de investigaţii cum n-ai să vezi câte zile ai avea în cele mai reuşite *music-hall*-uri.

Tânăra geme uşor, ceea ce-mi biciuie sângele. E teribil de plăcut să dresezi o panteră ca miss Telefon.

Când o abandonez, zace întinsă de-a curmezişul patului unde, cu câteva ore înainte, s-a sinucis Georges.

E aproape în aceeaşi poziţie, atât că ea este cum nu se poate mai vie... Numai ce am avut dovada.

Mă ridic.

– Ascultă puicuţo, poate că o să ne revedem zilele astea. O să fie pentru mine o mare plăcere. Dar, mai înainte de a-ţi face reverenţa de rămas bun aş vrea să-ţi dau un sfat: să nu mai încerci niciodată să tragi pe sfoară un poliţist francez.

Îi arăt legitimaţia. Rămâne absolut siderată.

– Nu-s ei chiar aşa de uşor de îmbrobodit, frumoaso, să nu-ţi închipui că-s nişte pădurari...

Izbucnesc în râs şi o las pradă stupoarei.

*
* *

Unul dintre poliţiştii genovezi din noaptea precedentă mă aşteaptă la aeroport.

– Aveţi aici fotografiile, domnule comisar, sper că le veţi considera bune.

– Mulţumesc, sunteţi foarte amabil.

Difuzorul îi cheamă la îmbarcare pe călătorii pentru Paris. Îi strâng dreapta colegului, şi plec în grabă.

Venisem la Geneva cu mâinile goale, iar după douăzeci şi patru de ore mă întorc cu fotografiile unui mort, cu un buletin de identitate, probabil este fals, cu amintirea momentului plăcut petrecut cu duduiţa, cu un disc misterios, care s-ar părea că are mare valoare şi cu cel mai gigantic semn de întrebare imaginabil, plantat în minte.

CAPITOLUL V

ŞI LUCRURILE NU PAR TOTUŞI SĂ SE ELUCIDEZE

Şeful îmi ascultă raportul fără să clintească.

De fapt, nu este vorba de un raport, fiindcă am acţionat din proprie iniţiativă şi, în această afacere, n-am de dat seamă nimănui.

Numai că, povestea asta, care la plecare părea doar un divertisment de poliţist în vacanţă, capătă acum proporţii ce mă depăşesc.

Şeful, v-am vorbit adesea despre el, e un tip înalt, între două vârste, dar mai aproape de a doua decât de prima. E rasat, elegant şi pleşuv ca o prăjitură cu vanilie.

Îşi trece frecvent mâna fină peste ţeastă, iar ochii lui albaştri se diluează în infinit.

În cele din urmă, se uită la mine, pare să ia cunoştinţă de prezenţa mea şi zâmbeşte.

– San-Antonio, rosteşte el, n-am văzut în viaţa mea un băiat ca dumneata. S-ar zice că aventurile cele mai extraordinare îţi răsar de sub tălpi...

Se ridică, străbate biroul şi se aşează pe calorifer. Parcă ar vrea să-şi pună la fiert oul defrişat.

– San-Antonio, reia el, te cunosc prea bine ca să te lipsesc de un os având o asemenea importanţă. Am să-i încredinţez lui

Bérurier afacerea cu timbrele portugheze false. Ocupă-te de problema asta. Poţi să întocmeşti nota de cheltuieli privind călătoria la Geneva. După părerea mea, toate astea nu-s de resortul nostru, ci, mai curând, de competenţa poliţiei judiciare, dar n-are importanţă. Când se va prezenta momentul îi vom pune în temă.

Ridică discul aşezat pe tamponul sugativei.

– Ciudat obiect, face el.

Şi mi-l întinde.

– Bun, nu-mi rămâne decât să-ţi doresc noroc... Ţine-mă la curent. Dacă eşti obligat să întreprinzi cercetări departe de Paris, să-mi spui pentru cazul în care aş avea ceva urgent să-ţi încredinţez.

Îmi întinde mâna albă, albă ca o felie de carne de viţel.

– Mama dumitale probabil că se gândeşte serios la un câine de vânătoare când te aşteaptă, îmi spune el.

Îi strâng dreapta, promiţându-mi să-i pun întrebarea Féliciei... Apoi, mă evacuez în direcţia laboratorului.

Grignard, asistentul principal, e acolo, în spatele unei piramide de eprubete, ca un organist în spatele uzinei lui muzicale.

Se uită la mine rapid fără a înceta să-şi manipuleze misterioasele flacoane.

– O secundă, se scuză el.

– Nu te grăbi, am tot timpul...

Îl privesc cum trebăluieşte. Grignard e un tânăr înalt şi cuminte, care poartă ochelari pe nas şi o umbrelă agăţată de umeraşul din vestiar.

Genul de om care candidează pentru laurii academici şi care are leacuri pentru toate arsurile.

Dar, în fond, un băiat foarte cumsecade.

În fiecare an îi face câte un copil nevesti-sii şi, de când s-a

însurat, a avut timp să aducă pe lume atâţia prunci încât suma primită ca alocaţie familială i-ar ajunge lui Agha Khan[1] să petreacă o lună la *Waldorf Astoria*.

Îi întind misteriorul meu disc de metal.

– Ia spune, bătrâne, îţi zice ceva obiectul ăsta?

Îl ia şi-l examinează cu atenţie.

– Nu, face el, ce-i asta?

– Iată ce speram să aud de la tine, Grignard. Un tip s-a sinucis din cauza lui. Şi, mai înainte de a-şi trage un glonţ în cap, i-a spus unei interlocutoare necunoscute că discul reprezintă o avere...

– Mister şi beznă profundă! declară sentenţios Grignard.

Zău aşa, îmi vine să-i zic că nimic din ceea ce priveşte almanahul Vermont nu mi-e străin şi n-am urcat patru etaje pentru a-l asculta pe el debitând spirite de vânzător de castane.

– Obiectul ăsta n-o fi cumva din platină? îl întreb.

– Oh, nici vorbă!

Pune discul sub un microscop şi-l examinează.

– E dintr-un aliaj foarte comun din nichel şi crom. Dacă ai lua pe el zece franci, ai face afacerea secolului...

– Şi perforaţiile astea mici, cu forme bizare, ce-ar putea să fie?

Îşi ridică braţele spre cer.

– De unde să ştiu? Dragul meu San-Antonio, e pentru prima oară în viaţa mea când văd aşa ceva...

Bag obiectul în buzunar şi ridic din umeri.

– Şi se mai crede savant! bombăn eu trântind uşa.

Mă duc să trag la măsea un vin alb sec la bistroul de jos, ca

---

[1] *Agha Khan* (1877-1957) – prinţ şi şef religios al unei părţi a ismaeliţilor. (n.tr.)

să-mi dreg esofagul.

Nimic nu-i ca vinul alb pentru decuplarea facultăţilor mentale.

Şi, efectiv, totul vine pe urmă ca de la sine... După al treilea pahar, planul de atac mi se înscrie cu litere de aur la etajul superior.

Arunc o bancnotă pe tejghea şi-i zic chelneriţei – care se pretinde din ce în ce mai mult Rita Hayworth[1] – să păstreze restul ca să-şi cumpere lac pentru unghii într-o culoare cât mai naturală...

Traversez strada şi mă duc la centrala noastră telefonică. Şeful acestui serviciu, Bertin, e un băiat mărunţel, studios şi trist.

– Ascultă, mă prichindelule, noaptea trecută, un abonat din Paris a cerut hotelul *Monseigneur* din Geneva. Trebuie să-mi descoperi adresa lui. Şi dă-i bice, aştept răspunsul în biroul vecin.

– Bine, şefu'.

Sunt sigur că treaba n-o să treneze când e vorba de el. Bertin îşi cunoaşte meseria.

Ca să-mi treacă timpul frunzăresc un magazin tehnic al poliţiei. Mi-e capul plin de idei trăsnite. Sper ca cercetările mele să dea rezultate... Altminteri, tot o să-mi rămână o sursă de informaţie... De fapt, pentru ce nu m-aş ocupa de asta cât aştept?

Ridic telefonul interior şi sun la arhive.

– Aici San-Antonio. Aveţi cumva printre hârţoagele voastre pline de praf o anume Germaine Fouex... Fouex: FOUEX, da?

Băiatul îmi cere să am răbdare.

După cinci minute, mă informează că a existat un Fouex, un netrebnic, ucis înainte de război într-o cârciumă din Pigalle. Oricum, precizarea nu mă satisface.

---

[1] *Margarita Carmen Hayworth* zis Rita (1918-1987) – actriţă americancă ajunsă celebră prin filmul *Gilda*. (n.tr.)

Dar iată că mă sună Bertin.

– Ai noutăţi? îl întreb.

Mă asigură că da.

– Apelul de care vorbiţi a fost emis de către un abonat din centrala Jasmin. Adresa lui este strada Pompe nr. 12; numele – Fouex.

Cad pe spate privind bidiviul acelui husar cu zâmbet atât de blând despre care moş Hugo pomeneşte într-una din cărţile sale. Între paranteze fie spus, citarea de mai sus are ca scop să vă demonstreze că poţi fi poliţist şi cult în acelaşi timp.

Strada Pompe, 12; exact adresa care figura pe buletinul de identitate al numitei Germaine Fouex.

Părerea mea este că, dacă nu mă catapultez la această adresă, sunt cel mai mare nătărău care s-a plimbat vreodată într-o pereche de şalupe măsura 43!

– Mulţumesc, prichindelule. Cere ca telefonul acestui abonat să fie pus sub ascultare. Vreau un raport complet asupra convorbirilor cerute sau primite de acest număr, ai înţeles?

– Perfect, domnule comisar.

Îmi îndes pălăria în jurul cercului polar şi-mi iau picioarele la spinare.

*
* *

Frumos imobil, cel de la numărul 12, de pe strada Pompe. Intru pe sub portal şi bat la uşa portăresei.

În general, ele lipsesc întotdeauna pentru cinci minute. Dar aceasta infirmă regula. E acasă, ba chiar mai mult decât te-ai aştepta, fiindcă în cazul în care şi-ar lăsa pe un picior al tău cele

două tone ale ei ai ajunge să mergi în cârje. Toate Peter Sisters sunt reunite într-o singură persoană.

Privirea mea dă ocol grămezii de carne care-mi palpită dinainte.

Mă hotărăsc să mă adresez cu doamnă acestui butuc gros.

– Iertaţi-mă, doamnă, aş vrea să merg la familia Fouex, vă rog.

Ceva i se saltă în dreptul ochilor: pleoapele...

Apoi o voce îndepărtată mă întreabă:

– Ce?

– Doamna Fouex...

Pleoapele i se mai ridică puţin. Într-adevăr, pare buimăcită.

– Păi, râgâie ea, doamna...

– Ce-i cu ea?

– A murit!

Primesc noutatea ca o lovitură dată de aproape în portret. Ca un făcut, în afacerea asta am parte de toate surprizele.

– De când? o întreb.

– De săptămâna trecută... A fost înmormântată de cinci zile.

– Ah!... Şi care a fost cauza morţii?

– Un atac de cord la inimă.

N-am mai auzit vorbindu-se de maladia asta. Trebuie să fie ceva grav dacă se moare din aşa ceva.

– Cine locuieşte în apartamentul ei?

– Nimeni?

– Cum?

– Nimeni, repetă ea docil.

– Trăia singură?

– Da.

– Şi cu ce se ocupa pe când era în viaţă?

– Muncea...

– Unde anume?

– La ambasada americană.

Pentru prima oară de când m-am propulsat în această aventură, întrevăd o luminiţă care-mi indică faptul că ea aparţine de resortul serviciilor mele. Şi mă simt în largul meu, *because* această istorie mi-ar fi ca un copil; nu-ţi cade bine niciodată când îţi dai seama că nu eşti tu tatăl noului născut.

În meseria mea există cuvinte magice. Cuvinte care-ţi ating direct măduva spinării.

Şi cuvântul ambasadă este unul dintre ele!

– Apartamentul ei e gol? o întreb pe portăreasă.

– Da.

– De când?

– Păi... De săptămâna trecută...

Mda! E gol de opt zile, şi cu toate astea, ieri, o individă a telefonat de acolo.

Vă daţi seama ce confuzie! Am de dezlegat un rebus de toată frumuseţea...

Mă uit la grămada de osânză care emite unde de curiozitate, aşa cum o turbină emite electricitate.

– Ce treabă aveţi cu ea? mă întreabă portăreasa.

– E în legătură cu o poliţă de asigurare pe viaţă, contractată de ea... Are familie?

Muntele de carne îmi oferă un răspuns superb.

– Ca toată lumea.

– Adică?

– Nepoţi, veri... N-am de unde să ştiu eu...

În fond, e haioasă portăreasa asta. Haioasă când te uiţi la ea, mai întâi, şi haioasă când o asculţi.

– La ce etaj locuia?

– La patru pe stânga.

– De la decesul ei n-a mai intrat nimeni în apartament?

– Nu, nimeni.

– Cine are cheile?

– Eu.

O privesc pentru a încerca să-i descifrez sentimentele pe faţă, dar e ca şi cum ai vrea să escaladezi Everestul pentru a afla cât e ceasul.

– N-aţi mai intrat la ea de când a fost înhumată?

– Ce părere aveţi, bombăne portăreasa pe un ton reprobator.

Imediat bat în retragere.

– Vreau să zic... pentru a telefona, de exemplu...

Portăreasa face o mişcare aparte, pe care, după un moment de gândire o interpretez ca fiind o ridicare din umeri.

– Ia uite ce idei!

Şi adaugă:

– Eu nu dau telefon niciodată!

– Bun... Mulţumesc, şi scuzaţi deranjul.

Mă răsucesc pe călcâie şi îi las impresia că plec. Dar, o dată ajuns pe coridor, mă las în patru labe şi mă strecor pe lângă fereastra ei.

Iată-mă ajuns la etajul patru. Uşa de pe stânga e secondată de o încuietoare de siguranţă.

Dacă mi-aţi citit cărţile precedente, nu se poate să nu ştiţi că încuietorile de siguranţă nu sunt deloc mai în siguranţă ca altele când e vorba de San-Antonio.

Cu sesamul meu, nici o uşă nu-mi rezistă.

Pătrund în interior.

E un apartament burghez. Puţin trist. Apartamentul unei

femei bătrâne şi singure, care a avut necazuri şi căreia nu i-a ars de petreceri în fiecare zi.

Mobilierul e rococo... Scotocesc puţin peste tot, dar nu descopăr nimic interesant.

Nimic, în afară de fotografii înrămate... Le bag pe toate prin buzunare cu intenţia de a le încredinţa tipilor de la identitate. Va trebui să trimit pe cineva ca să ia amprentele de pe telefon... Nu se ştie niciodată. Ar putea fi oare relevante?

Ceva nu înţeleg, dar absolut deloc, de ce în noaptea asta o femeie a forţat uşa apartamentului pentru simplu motiv de a telefona în Elveţia...

Dar ce de „pentru simplul motiv?" Asta o spun eu... Poate că femeia care a declanşat sinuciderea misteriorului călător mai avea şi alte raţiuni să se găsească în această casă la miezul nopţii.

De ce a pătruns clandestin în acest mic apartament? Ce putea să caute aici? Ce legături mai mult sau mai puţin fragile o unesc pe defuncta doamnă Fouex de sinucigaşul din Geneva deghizat în femeie, care i-a împrumutat identitatea, şi a venit să-şi ia zilele într-un hotel de lux şi misterioasa femeie ce i-a adus la cunoştinţă lui Georges în toiul nopţii „că era prea târziu!" Târziu pentru ce?

Mai înainte l-a întrebat dacă reuşise. Ce să reuşească? Să fure discul de nichel sau să treacă peste graniţă?

Să reuşească să înşele vigilenţa unor anumiţi oameni, ceea ce i-ar explica deghizarea?

Îmi mângâi capitelul fiindcă simt că mintea îmi distilează semne de exclamare. Face nişte zigzaguri formidabile ca un seismograf în timpul erupţiei de la Pompei... Admiţând că italienii dispuneau de un asemenea aparat pe vremea aceea.

Până acum am doi morţi, o voce de femeie şi un disc de metal...

Destul de bine garnisit, tipul!

CAPITOLUL VI

O VIZITĂ NU FACE ÎNTOTDEAUNA PLĂCERE

Îi dau colegului meu de la identitate o frumoasă colecţie de fotografii. Le alătur şi pe cele ale bietului Georges.

– Dacă afli ceva în legătură cu indivizii ăştia, dă-mi de ştire.

Etalez în evantai teancul de poze pe biroul lui.

– De acord, spune el.

Şi aproape imediat exclamă arătându-mi chipul sinucigaşului de la Geneva.

– Dumnezeule! Dar eu îl cunosc pe tipul ăsta...

Colegul meu începe să mă intereseze în cel mai înalt grad.

– Îl cunoşti?

– Da... Din vedere... Nu cred că s-ar afla în arhivele noastre... Staţi aşa puţin...

Se gândeşte. Eu abia îndrăznesc să mă uit la el de teamă să nu-l fac să deraieze. Sunt literalmente suspendat de emiţătorul lui.

Îmi cunosc camaradul. Nu există pe toată planeta şi în vecinătatea ei un alt tip la fel de fizionomist ca el. Dacă a văzut odată pe cineva, chiar şi numai o fotografie, îl recunoaşte imediat, până şi în cazul când respectivul îşi modifică aspectul.

E în transă, îşi muşcă buzele, îşi bagă un deget în gură.

– Era pe un program, îmi spune în cele din urmă.

– Pe ce?

– Pe un program... Un program pentru o operă bună... Eu n-am putut să mă duc la spectacol numai fata mea care... Da...

– Atunci să fie un artist?

– Aşa cred. Da, e precis ceva de genul ăsta. Ar trebui să daţi o raită pe la sindicatul artiştilor.

Nu-i rău deloc ce spune el.

Îi mulţumesc.

– Şi în privinţa celorlalţi?

Trece pozele în revistă. Cea a unui cuplu. A unui ofiţer, a unui puştan; cea a unei tinere.

– Pe ăştia nu-i cunosc, mărturiseşte el. În orice caz, ceva e limpede: ofiţerul şi tânăra formează cuplul din fotografie după vreo douăzeci de ani.

– Aşa mi s-a părut şi mie, rostesc eu cu autoritate.

Da de unde, baliverne! Mintea mea e aşa de preocupată de toată afacerea asta suspectă că n-am băgat de seamă nimic!

Colegul meu îşi continuă observaţiile.

– Ei?... Ce părere aveţi, iată altceva care mi se pare şi mai interesant: puştiul...

– Ce-i cu el?

– Uitaţi-vă bine la fotografie.

Mă uit la imaginea îngălbenită de vreme mai să-mi lăcrimeze ochii.

– N-am văzut niciodată mutra asta, afirm eu.

E chipul unui puştan oarecare, bucălat, într-o atitudine nefirească în faţa aparatului.

Ar putea fi tot aşa de bine cel al fratelui său mai mic, sau al fratelui meu, dacă aş fi avut unul...

Interlocutorul meu zâmbeşte, cu un aer îngăduitor.

– Nu realizaţi că-i acelaşi individ ca şi din fotografia mortului din Geneva?

Tresar.

– Nu-i cu putinţă!

– Hai să vedem... Remarcaţi dominantele celor două figuri: sunt aceleaşi. Exact aceleaşi!

Trebuie să mă supun evidenţei. Colegul meu are dreptate...

– Atunci, băiatul ar putea fi rudă cu perechea din fotografie, probabil fiul...

Numai că asta nu se prea potriveşte; portăreasa grasă de pe strada Pompe mi-a spus că doamna Fouex n-avea copii; or, e foarte probabil ca femeia din fotografie să nu fie alta decât răposata madam Fouex.

– Mulţumesc, îi spun brusc.

Îmi iau valea şi cobor la etajul inferior.

Nimeresc tocmai peste Bérurier.

– Oh, uite-l că a apărut! tună el, ai un mod de a te eschiva când eşti invitat!...

– Linişteşte-te, Grasule. Îţi promit să rămân până la lichioruri când are să ţi se confere Legiunea de Onoare.

Faţa îi înfloreşte de plăcere. Bérurier e megaloman ca un arab.

– Bem un pahar?

– N-am timp...

Deschid uşa biroului în care se află inspectorii.

– Castellani e aici? întreb.

Corsicanul meu sare în sus ca un diavol în sticlă.

– Bună ziua, domnule comisar.

Se apropie de mine, îmi strânge cu fervoare mâna pe care i-o propun şi mă întreabă:

– Ei? S-au petrecut bine lucrurile cu falsa dumneavoastră doamnă?

– Nu, îi spun, mai curând rău, şi mai ales pentru ea... Deocamdată vreau să-mi recoltezi maximum de indicii privind o anume doamna Fouex, decedată acum vreo opt zile.

Îi dau adresa.

– Interesează-te mai ales de familia ei, mă preocupă în special rudele apropiate.

– Bine, domnule comisar.

– Dacă ai ceva noutăţi, telefonează-i şefului mare cu care voi rămâne permanent în contact.

– Am înţeles.

Notează într-un caiet cu coperte negre informaţiile pe care i le-am furnizat, iar eu o pornesc spre sindicatul actorilor.

Secretara fermecătoare care mă primeşte se uită la fotografie şi se încruntă.

– Da, îl cunosc pe băiatul ăsta, admite ea. Aşteptaţi puţin...

Ridică un registru enorm unde sunt lipite nişte poze de format mic.

Actorii sunt clasaţi potrivit rolurilor. Secretara răsfoieşte în raionul junilor primi, apoi în cel al rolurilor de compoziţie.

– Uite-l, face ea.

– Într-adevăr, ăsta-i omul meu.

Da, el e, doar puţin mai tânăr. El într-un costum lucrat de un maestru în ale croitoriei.

Citesc textul caligrafiat în litere ronde alături de imagine:

„Georges Gerfault, strada La Tour-d'Auvergne, numărul 10 bis". Între paranteze şi cu un scris normal dar îngrijit.

„Cours Simon".

– Asta ce înseamnă? o întreb pe secretară.

– Sunt debuturile lui, îmi explică ea.

– E un artist mare?

Secretara pare uşor stânjenită.

– Oh, articulează ea, nu tocmai mare, dar unul bun, în mod cert.

Mă uit la ea.

– Puteţi să-mi spuneţi tot, nu sunt tatăl lui... Băiatul ăsta era un mediocru, nu?

– Ei, nici chiar aşa...

Îi trag lui Georges un bobârnac în bărbie.

– Dacă ar fi fost un artist de mare clasă, l-aţi fi recunoscut imediat, nu? Doar cabotinii sunt îngropaţi în registrul dumneavoastră...

Secretara nu se poate împiedica să nu râdă.

– Credeţi-mă, spunea ea, băiatul ăsta, într-adevăr, nu se descurcă prea bine. A concurat pentru manifestări artistice private...

– Îmi dau seama.

– Dar nu trebuie să tragem concluzii pripite, reia demoazela. Sunt atâţia actori şi aşa de puţine teatre...

O salut şi-mi văd de drum.

Nu ştiu ce părere v-aţi făcut de toate astea, dar în ceea ce mă priveşte, am impresia că începe să se facă lumină. Am descoperit identitatea victimei. E un câştig. Unul bun!

De ce oare mă obstinez să-l numesc pe Georges Gerfault victimă, după acea împuşcătură?

De ce am avut imediat sentimentul că băiatul ăsta a fost ucis?

Fiindcă, într-adevăr, aşa e! Misterioasa femeie l-a ucis spunându-i că era prea târziu...

În Piaţa Operei un ceas îmi spune că-i ora şase. Îi răspund că-s de acord şi urc într-un taxi dându-i dispoziţii să mă conducă la mine acasă.

* * *

Félicie mă priveşte cu un aer inocent.

– Pari ostenit, remarcă ea.

Formidabila mea mamă e campioană în ale deducţiei în ceea ce mă priveşte.

– Chiar sunt, mami...

– Aţi petrecut toată noaptea?

Renunţ o dată în plus să-i povestesc păţaniile mele. De altfel, Féliciei nu-i place s-o pun la curent cu peripeţiile prin care trec. I se face frică în ce priveşte sănătatea mea. Şi atunci, Félicie face precum struţii: îşi bagă capul în pene ca să nu mai vadă ce se întâmplă.

Ridic din umeri;

– Ştii cum e? Fiecare trage câte o cântare şi pe urmă...

Îmi face semn că într-adevăr ştie cum se petrec lucrurile. A avut timp să înveţe pe când mai trăia tata... Nu era altul mai petrecăreţ ca bătrânul meu; mereu pus pe chefuri, băiatul! Iar batistele lui erau permanent pline cu ruj de buze.

Mănânc ceva şi mă duc să mă culc.

– Noapte bună, mami.

– Odihnă plăcută, băiatule.

Acum, trebuie să vă spun, pentru a pricepe bine ce are să urmeze, că noi locuim într-o vilişoară pe Neuilly.

E o locuinţă cochetă, cu o grădină plină de flori în faţă şi alta plină de legume în spate.

Dormitoarele sunt la etajul întâi, ca toate dormitoarele din toate vilele cu etaj din Franţa.

Dormeam buştean când se aude zbârnâind soneria de la poartă. Mai întâi, cum nu primim niciodată vizite în timpul nopţii, îmi spun că probabil vântul agită clopoţelul. Se întâmplă adesea...

Dar zbârnâitul se reia.

O aud pe Félicie cum se scoală.

– Ce se întâmplă, îmi strigă ea. S-ar părea că-i cineva la poartă?

Casc, apoi arunc cuvertura.

– Nu te deranja, mami, mă duc eu să văd cine e.

Îmi îmbrac halatul şi mă apropii de fereastră. Jos, în capătul grădinii şi în spatele gratiilor, desluşesc o siluetă. Silueta unei femei.

– Imediat, strig eu.

Din culoar, îi spun Féliciei:

– Culcă-te, să nu răceşti... trebuie că-i un comision pentru mine.

Cobor în fugă scările, traversez vestibulul şi deschid uşa de la intrare.

Noaptea-i liniştită, fără nici o adiere... Cornul lunii îşi scaldă un capăt în ceaşca de lapte a unui nor imobil.

Tropăi pe aleea presărată cu pietriş roz.

Nu m-am înşelat: dincolo de gratiile porţii stă o femeie. Cum lumina îi bate din spate nu-i pot distinge chipul.

De cealaltă parte a străzii, a oprit un automobil. Cuprind toate astea într-o privire scurtă, fiindcă sunt obişnuit să privesc viaţa într-un mod global.

Deschid portiţa.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu.

Femeia se uită la mine rapid.

Apoi, întoarce capul spre maşina oprită.

– Veniţi! strigă ea, el e!

Încerc simultan două impresii; prima că am mai auzit undeva glasul acesta, a doua că ceva nu-i tocmai în regulă.

Văd ceva lung ieşind prin portieră. Păzea călcâie! Acel ceva e ţeava unei mitraliere. Când un tip îşi scoate ţeava unei mitraliere prin portiera maşinii înseamnă că are nişte intenţii cam stranii. În care caz, cea mai potrivită conduită pe care trebuie s-o adopţi este să te arunci într-un colţişor protejat.

Mă aplec în două şi mă retrag dintr-un salt spre poartă.

Tipul declanşează focul. Mătură meticulos peisajul de la stânga la dreapta şi pe urmă de la dreapta la stânga.

O rafală de gloanţe plesneşte aerul la doi milimetri de puşculiţa mea.

Am impresia că am procedat bine curbându-mă.

Încă un salt şi ajung la adăpostul părţii inferioare a portiţei. Cum aceasta e din fier, n-am de ce mă teme...

În general, indivizii care împroaşcă din gros cu gloanţe se grăbesc s-o şteargă de îndată ce şi-au executat numărul de rodeo. Ăsta, nu.

Aud mai multe ţăcănituri succesive şi, pentru un băiat cunoscător ca mine, asta înseamnă că tipul îşi pune un nou încărcător în magazie.

Portiera maşinii se trânteşte. Zgomot de paşi pe stradă...

Nu încape nici o îndoială, individul vrea să-l sfârşească pe San-Antonio. A văzut că vila noastră e mai retrasă şi riscă totul ca să-mi facă de petrecanie.

Ceea ce mă îndurerează e că n-am la îndemână nici măcar un revolver.

CAPITOLUL VII

GĂSESC UNA DINTRE CUNOŞTINŢELE MELE. REZUM SITUAŢIA. MĂ DUC SĂ-I VĂD PE AMERICANI

Numai de nu s-ar arăta Félicie!

Da de unde, atrasă de împuşcături, îmi sare în ajutor. Nu încape nici o îndoială: ticălosul o s-o facă pulbere!

Aş fi vrut s-o pot preveni, dar ar fi un gest de temeritate gratuită care n-ar duce nicăieri...

Mă pitesc printre gherghine, blestemând ziua în care mi-am cumpărat un halat de casă bleu pal.

Trebuie că se vede în grădina mea ca o muscă într-un pahar cu smântână.

O siluetă masivă apare în dreptul porţii. Tipul e aici. Îşi ţine mitraliera sub braţ şi se uită în jurul lui cu circumspecţie.

Într-o clipă ochii i se vor obişnui cu întunericul şi-mi va zări faimosul halat. Frunzele de dalii n-au fost în stare niciodată să apere un poliţist de nişte gloanţe trase de la cinci metri!

Nu, niciodată!

Am sub palmă o pietricică. O apuc fără zgomot. Cu un bobârnac silenţios o arunc înaintea mea, peste grădină. Cade pe o cărămidă din bordură. Zgomotul îl face pe tip să tresară şi trage o rafală în direcţia aceea.

Dacă aş fi sigur că magazia i s-a golit, m-aş lupta cu el corp la corp, dar nimic nu poate fi mai puţin sigur.

Brus, se deschide o fereastră la primul etaj.

Uite-o pe Félicie care o face pe orologiul elveţian. O să-şi scoată nasul afară şi o să strige cucu!

Individul îşi ridică arma. De la distanţa asta, cu mitraliera e posibil să rateze obiectivul, numai că, un glonţ rătăcit reprezintă un pericol, ştiut fiind faptul că aşa ceva nu face bine nimănui.

Dar am impresia că visez, fiindcă împuşcăturile de care mă tem nu pleacă din arma lui ci din puşca Féliciei scoasă pe fereastră.

Trage o dată, de două ori...

Gloanţele ricoşează în pietriş fără a-l atinge pe agresorul meu, fiindcă Félicie, deşi e o femeie curajoasă, trage mai puţin bine ca o amazoană... Totuşi, intervenţia ei îl face să înţeleagă că nu mai are nici o şansă.

De altfel, vecinii au început să se agite. Se aud obloane deschise, voci care se întreabă.

Individul trage o înjurătură şi aleargă spre maşină. Trânteşte portiera şi vehicolul demarează.

Mă ridic.

Îi strig Féliciei:

– Bravo, mami, opreşte tirul, individul a luat-o la sănătoasa!

Apoi, ies să văd ce s-a întâmplat cu femeia. E aici, cu faţa în rigolă.

Bag de seamă că trupul ei e literalmente ciuruit de gloanţe. În câteva minute, probabil nenorocita s-a golit de sânge, judecând după pârâiaşul gros care curge pe trotuar.

O apuc de un braţ ca s-o întorc. E complet dislocată. Trebuie că a interceptat cel puţin douăzeci de gloanţe. Şi douăzeci de gloanţe în carcasa unei demoazele fac stricăciuni serioase.

O întorc pe spate, îngenunchez alături de ea şi îi şterg cu eşarfa sângele care-i acoperă faţa. Şi atunci pronunţ un cuvânt. Unul singur, cel aruncat de Cambronne[1] englezilor.

Femeia în chestiune nu-i alta decât telefonista hotelului din Geneva.

Recunoaşteţi că-i o surpriză serioasă.

Iată o tinerică pe care am lăsat-o azi dimineaţă într-o cameră de hotel, de cealaltă parte a munţilor Jura. Şi noaptea asta, e aici, ciuruită de gloanţe, dinaintea porţii mele. Lichidată de un individ care îmi poartă sâmbetele.

A priori, ceea ce rezultă din toate astea e că fata n-a bănuit nici o clipă că individul nutrea intenţii murdare la adresa ei, dar individul le nutrea totuşi fiindcă altminteri ar fi făcut cele cuvenite pentru evitarea acestui masacru.

Când m-a văzut, tânăra s-a întors şi a strigat:

„Veniţi, el este!"

Pe scurt, la atât se mărginea rolul ei. Agresorul nu avea nevoie de ea decât pentru a mă identifica... Acest aspect fiind reglat, nu-i mai rămânea decât s-o lichideze.

Bun, iată un nou personaj care se adaugă galeriei mele de suspecţi.

Mitraliorul solitar!

Fir-ar să fie! Dacă m-ar auzi un ziarist ar scoate urgent un articol pe patru coloane... Pe prima pagină, bineînţeles!

De ce oare a ţinut cu orice preţ să-mi vină de hac, mitraliorul? Ce i-am făcut eu nenorocitului ăstuia? Nu-mi mai amintesc să-i

---

[1] *Pierre Cambronne* (1770-1842) – general francez rănit la Waterloo. La somaţia de a se preda ar fi răspuns „nu" cuvânt celebru de care i se leagă numele. (n. tr.)

fi vândut mazăre care nu fierbe... Pur şi simplu, s-ar putea să nu-i poată suferi pe poliţişti.

Uşor de înţeles, că după cinci minute, strada mea atât de liniştită începe să se asemenea cu marile bulevarde în ziua în care foştii combatanţi îşi revendică drepturile. Vecinii se benoclează la cadavru, pe urmă la mine cu aerul de a-şi zice că dacă poliţistul din cartier se apucă să facă ore suplimentare la domiciliu, viaţa are să devină foarte distractivă.

Iată că apare în cele din urmă şi Félicie. Şi-a lăsat arma şi şi-a recăpătat întreaga demnitate.

– Cu tine voiau să se răfuiască? mă întreabă ea.

– Cam aşa ceva, mami...

– Şi cine e persoana asta, adăugă ea arătându-mi cadavrul telefonistei.

– O fată care era cu mitraliorul... Probabil că a vrut să se debaraseze de ea.

Ridic din umeri şi mă decid să telefonez băieţilor de la poliţie.

*
* *

Inutil să vă mai spun că nu-i chip să mai închid un ochi. Mă învârtesc prin camera mea aşteptând să se facă ziuă, adică aşteptând momentul când voi putea, în fine, să trec la acţiune.

E groaznic să-ţi muşti zăbala... Teribil de neplăcut, băieţi. Când mă gândesc că există fachiri care se închid într-o cuşcă de sticlă timp de patruzeci de zile, mă apucă furnicături în rect. O adevărată penitenţă, madam!

Ca să-mi treacă timpul, iau un bloc de corespondenţă, un

pix şi întocmesc o listă lipsită de coerenţă, care se aseamănă cu un poem de Jacques Prévert.[1]

Aceasta este:

1. Georges Gerfault se deghizează în femeie într-un restaurant din Montmartre şi o şterge brusc în Elveţia.

2. Ajuns la Geneva, se închide în camera unui hotel luxos, unde aşteaptă un telefon care pare să întârzie.

3. La miezul nopţii îl sună o femeie din Paris (apartamentul doamnei Fouex, decedată de opt zile) pentru a-l întreba dacă a reuşit. El spune „da". Aceasta îl anunţă că e prea târziu. Vestea îl distruge pe Georges. Lasă de înţeles că se va sinucide. Femeia protestează fără convingere. Georges îi spune că are de gând să ascundă averea, fiind vorba de disc.

4. Telefonista, căreia i-am cerut să intercepteze convorbirea, încearcă să mă înşele fiindcă a aflat că în cameră va fi ascunsă o avere. Dar nu i-a mers şi am demascat-o.

5. Înapoi la Paris, aflu că telefonul a fost dat de la madam Fouex căreia Gerfault i-a uzurpat identitatea. Mai aflu de asemenea că aceasta e moartă şi că lucra la ambasada americană. Găsesc la ea o fotografie a lui Gerfault, copil. Descopăr adevărata identitate a lui Gerfault şi că era de profesie actor (de mâna a doua).

6. Mă întorc la mine acasă să trag un pui de somn fiindcă simt nevoia să mă refac. În toiul nopţii, telefonista din Geneva sună la poarta mea. Mă duc să-i deschid. Mă recunoaşte şi-i spune conducătorului unei maşini oprite că eu sunt. Imediat tipul deschide focul asupra noastră. Tânăra e ucisă.

---

[1] *Jacques Prévert* (1900-1977) – poet francez şi scenaristul mai multor filme de răsunet. (n. tr.)

Arunc creionul în mijlocul camerei, şi-mi buchirisesc proza. Ai tot interesul să rezumi o afacere complicată.... Aşa ceva o elucidează întotdeauna...

Am împărţit-o în şase părţi şi le iau pe fiecare în parte pentru a trage maximum de concluzii.

1. Gerfault ştia că urma să se deghizeze în femeie pentru că avea cu el haine de damă. Dar probabil că nu intenţiona s-o facă chiar aşa repede, fiindcă ar fi ales un loc ceva mai propice decât un restaurant pentru acest gen de transformare.

2. Acţiunea era pregătită pentru că a tras la un hotel anume din Geneva, unde a aşteptat convorbirea telefonică.

3. Al treilea e cel mai interesant paragraf din punctul meu de vedere. El dovedeşte într-adevăr că:

a) partida jucată de Gerfault era de o importanţă capitală, pentru că n-a ezitat să se sinucidă când a aflat că era prea târziu;

b) discul valorează o avere;

c) interese superioare erau angrenate în măsură să motiveze moartea unui om.

4. Zănateca de telefonistă a aflat anumite elemente ale afacerii. Ea era singura persoană care ştia că un poliţist francez era pe urmele acestui caz (iată un detaliu deosebit de important).

5. De ce se telefonează din apartamentul unei moarte? Faptul că răposata madam Fouex lucra la ambasada americană are vreo importanţă în această aventură? Ce legături afective sau de altă natură îl uneau pe Gerfault de madam Fouex?

6. Atentatul din noaptea asta dovedeşte două lucruri:

a) Cineva (agresorul meu) era pe urmele lui Gerfault. De unde şi contactul avut cu telefonista.

b) Criminalul consideră ca esenţială dispariţia persoanelor amestecate incidental în această afacere. Adică a telefonistei şi a

mea. Pe telefonistă a lichidat-o. Mă va lichida şi pe mine... sau, mai curând, va încerca să mă lichideze.

Din cauza efortului mental intens, se produce inevitabilul. Îmi cade nasul şi adorm.

Prima mea grijă, a doua zi dimineaţă, după ce mi-am făcut duşul şi mi-am băut cafeaua, e să dau o raită pe la ambasada americană.

*
* *

Sunt primit de către un locotenent cu figura geometrică care se uită la mine exact cum ar face potaia dumneavoastră când ar da nas în nas pe un trotuar cu un os.

– Ce doriţi? mă întreabă el.

Îi arăt legitimaţia; dar ea nu-i în măsură să-i reducă neîncrederea.

– Aţi avut aici, în calitate de funcţionară, o anume Germaine Fouex...

– Foarte posibil, recunoaşte el. Care-i problema?

– Aş dori să mi se furnizeze câteva detalii asupra naturii ocupaţiilor prestate de această persoană. Asupra comportamentului, în special.

Se uită la mine cu un aer vag neliniştit. Apoi, îmi răspunde scurt, arătându-mi un scaun.

– Un moment, vă rog...

Mă las pe un scaun care se clatină, fiindcă nu-i un scaun american, ci unul franţuzesc puţin solid. Aştept fumând o ţigară.

Locotenentul revine însoţit de un tip înalt şi slab, purtând ochelari fără montură. Tipul ăsta pare a fi statuia melancoliei. E roşcovan şi grav.

Se apropie cu paşi ridicol de scurţi şi mă salută printr-o imperceptibilă mişcare a capului.

– Doriţi informaţii în legătură cu doamna Germaine Fouex?

– Dacă sunteţi amabil, da.

– În ce problemă?

– Numele ei este amestecat într-o afacere destul de tulbure. Aş vrea să obţin în legătură cu ea un maximum de indicii.

– Despre ce afacere este vorba?

Îmi sare muştarul.

– Ce părere aveţi, ridic eu tonul, n-aţi vrea acum să vă povestesc toată viaţa mea, că tot ne aflăm aici? Dacă nu vreţi să răspundeţi la întrebările mele, voi raporta superiorilor mei, care vor avea o explicaţie cu ai dumneavoastră.

Cu un bobârnac îmi trimit pălăria pe ceafă, cum se face în filmele americane şi mă îndrept spre uşă.

Atitudinea mea fermă o schimbă pe a lor.

– Vă rog să mă iertaţi, rosteşte sec roşcovanul înalt, potrivindu-şi ochelarii.

Se scuză pur şi simplu pentru a mă calma, dar îţi dai seama că o face de voie de nevoie. În acest moment, se deschide o uşă şi apare un tip. Cei doi îşi rectifică imediat poziţia, fiind vorba de un grangur.

Individul mă priveşte şi pune o întrebare în americană. Îi răspunde locotenentul.

Atunci celălalt zâmbeşte binevoitor la adresa mea şi se apropie.

– Johnson, ataşat de ambasadă, face el.

E destul de tânăr, simpatic, solid, elegant.

– Foarte onorat, îi răspund.

– Sunteţi comisar?

– Da.

– Doriţi informaţii despre una dintre compatrioatele dumneavoastră angajată de serviciile noastre?

– Exact.

– Despre cine-i vorba?

– Germaine Fouex...

Îşi încruntă sprâncenele.

– Înţeleg, face el. O femeie mărunţică, şchioapă?

– Nu ştiu...

– Nu ştiţi?

– Nu. Nu-i cunosc decât numele şi nu deţin decât o fotografie veche a ei.

Intervine roşcovanul înalt.

– Nu-i nimic de spus despre ea, muncea mulţumitor.

– În ce serviciu?

– Relaţii pariziene.

– Ceva mai precis.

– Primea persoanele care solicitau o întrevedere şi le înregistra motivul. Apoi, mă informa...

– Aţi avut motive să vă plângeţi de ea?

– Nu, câtuşi de puţin.

– Cum a părăsit acest serviciu al dumneavoastră?

– A murit la ea acasă de o criză cardiacă.

– Nimic suspect de semnalat pe tema ei?

– Nimic.

– Bun...

Îmi bag mâna în buzunar şi scot discul de nichel. Îl arăt celor trei bărbaţi, ţinându-l între degetul mare şi arătător ca pe o ostie.

– Obiectul acesta vă spune ceva?

Se apropie cu toţii.

Grangurul mi-l ia din mână şi începe să-l examineze.

Clatină din cap.

– Nu, face el. Pentru ce? Gândiţi că bucata asta de metal ar proveni de la noi?

– Nu mă gândesc la nimic precis, îi răspund. V-am întrebat şi eu aşa, într-o doară...

Îi iau rondela din mână şi o arăt celorlalţi doi.

– N-aţi văzut niciodată aşa ceva?

– Niciodată...

– Bun. Nu-mi rămâne decât să-mi cer scuze... Bună seara, domnilor.

CAPITOLUL VIII

CÂND O UŞĂ ŢI SE ÎNCHIDE, AI FACE MAI BINE SĂ TE ÎNTORCI LA MAMA ACASĂ DECÂT SĂ ÎNCERCI S-O DESCHIZI

Deci, nimic pozitiv la ambasada americană.

Vizită negativă. Fraţii yankei n-au făcut decât să închirieze serviciile doamnei Fouex şi nu lor li s-a furat discul misterios.

Trec pe la sediul poliţiei. Castellani numai ce a venit.

– Ai ceva noutăţi? îl întreb.

Face o grimasă şi-şi deschide carnetul gros de jandarm.

– Germaine Fouex, citeşte el, măritată în 1921 cu Jean-Marie Fouex. Fără copii. La moartea surorii ei, îl ia în îngrijire pe nepotul Georges Gerfault. Văduvă din 1948... De la această dată, lucrează la ambasada Statelor Unite. Decedată joia trecută de o criză cardiacă, la domiciliul ei. Nimic particular de semnalat.

Singurul detaliu interesant e descoperirea rudeniei dintre ea şi Gerfault.

– Cam sărace informaţii, nu? mă întreabă jalnic Castellani.

– Basta, îi spun eu ca în popor, oamenii fericiţi sunt lipsiţi de istorie... Cel puţin de o istorie cunoscută.

Ridic telefonul interior.

– Laboratorul?

– Da.

– Grignard?

– Da.

– San-Antonio. Ai să dai o raită pe la o anume doamnă Fouex, strada Pompe nr. 12, etajul patru, pe stânga. Femeia e moartă şi apartamentul închis. Ia cu tine un lăcătuş. Vreau amprentele de pe aparatul de telefon. Numai de pe aparat şi să verifici dacă nu cumva ele figurează deja în fişele voastre.

– Am înţeles.

Iată o problemă reglată. Niciodată n-am procedat atât de metodic ca în cursul acestei afaceri în care m-am băgat cu ochii închişi.

Apoi, îl sun pe Bertin.

– Fă-mi legătura cu poliţia din Geneva.

– Imediat, domnule comisar.

Se scurg două minute... Soneria începe să zbârnâie.

– Aveţi Geneva.

Îmi sting ţigara pe jumătate consumată în călimara lui Castellani, ceea ce-l face să zâmbească strâmb.

– Alo! Puteţi să-mi daţi serviciul care se ocupă de crima din hotelul *Monseigneur*? Aici D.S.T.[1], Franţa...

– Aşteptaţi un moment.

Individul probabil că vrea să se informeze. Îşi cercetează fişele. În cele din urmă îmi spune:

– Vorbiţi cu inspectorul Herman.

– Alo? apare pe fir o voce metalică.

Îl pun pe interlocutor la curent cu identitatea mea, şi-i amintesc, în mare, liniile aventurii.

– S-a prezentat cineva ca să întrebe de doamna Fouex?

– Nu.

---

[1] Direcţia supravegherii teritoriului, serviciu al poliţiei naţionale care are ca misiune prevenirea acţiunilor de natură să pună în pericol securitatea ţării (n.tr.)

– Aveţi noutăţi în legătură cu telefonista din hotel?

– Cum de ştiţi că a dispărut, mă întreabă el complet năucit.

– A fost ucisă în noaptea asta la Paris. Cineva trebuie că a luat legătură cu ea în timpul serviciului. Anchetaţi la hotel. Telegrafiaţi-mi de urgenţă semnalmentele persoanei sau persoanelor care au discutat cu ea la hotel în timpul orelor de serviciu. Dacă rezultatul e negativ, anchetaţi la domiciliul ei. E urgent.

– Foarte bine, am să fac cele necesare.

– Mulţumesc.

Încă o problemă reglată. Semăn şi nu-mi rămâne decât să aştept să recoltez roadele.

Ce bine mă mai exprim când îmi pun mintea la contribuţie.

*
* *

Opresc maşina la colţul dintre străzile Martirilor şi cel al Tour-d'Auvergne.

Fac câţiva paşi în lungul trotuarului privind faţadele caselor. Intru la 10 bis. Pe geamul portăresei figurează lista locatarilor. Citesc: Georges Gerfault, etajul întâi.

Ezit s-o iau la întrebări pe portăreasă şi mă hotărăsc să vizitez acest apartament înainte de toate.

Urc cele câteva trepte care se răsucesc într-o casă a scării întunecată şi ajung dinaintea unei uşi cu vopseaua scorojită.

Fac apel la bunele oficii ale ustensilei mele de familie. Amintiţi-vă că băiatul care a pus la punct acest obiect n-a citit reţeta în „Rustica". Era un spărgător isteţ care făcuse lăcătuşerie în tinereţe şi care rămăsese şi la bătrâneţe priceput.

Cu toate astea, spre profunda mea stupoare, deşi broasca a cedat presiunii sesamului, uşa refuză să se deschidă.

Atunci când acţionaţi încuietoarea unei uşi iar aceasta se încăpăţânează să rămână închisă, puteţi paria pe un voiaj la Lisabona cu Air France contra unui furuncul adult de ocazie că e blocată cu un zăvor pe dinăuntru. Dacă e vorba de un zăvor tras, înseamnă că cineva e acasă şi n-ar exista nici un motiv să nu-mi deschidă. Nu-i nevoie să te cheme Arhimede pentru a face acest raţionament, nu?

Retrag uşor ustensila din gaura cheii şi scutur inelul soneriei.

Se aude un dring-dring.

Tăcere. Trag din nou de sonerie.

Dar îmi răspunde tot tăcerea...

Aştept o clipă ciulind urechea, însă nu percep nici o foială, nici o respiraţie reţinută. Doar tăcerea. O tăcere deasă, ca mortarul.

Cobor scara şi traversez drumul pentru a mă uita la ferestrele primului etaj.

De ce oare am impresia că descopăr o siluetă în spatele perdelelor?

Ridic din umeri afectat şi mă îndrept spre maşină.

Mă urc la volan şi demarez. Cotesc pe prima stradă la dreapta. Opresc şi, strecurându-mă pe lângă zidurile imobilului cu numărul 10 bis, mă întorc la Gerfault. Trec pe sub portal şi urc scările în vârful picioarelor. Mă opresc în dreptul primului etaj şi mă aşez în colţul palierului ferm hotărât să aştept până la judecata de apoi, dacă e cazul.

Încep să trag dintr-o ţigară; apoi o aprind pe a doua cu mucul primeia.

Un bătrânel cu barbişon trece prin faţa mea şi mă priveşte speriat.

Îi zâmbesc cordial. Dispare întrebându-se dacă e cazul să

anunţe poliţia sau nu. În cele din urmă, trebuie că-şi spune că în vremurile noastre ar fi inoportun să chemi poliţia pentru că un zdrahon de bărbat stă pe scările imobilului în care locuieşti. Preferă să ridice imperceptibil din umeri.

Aprind a treia ţigară, spunându-mi că mi s-a făcut serios de tot sete, când percep un zgomot în spatele uşii.

Încep să zâmbesc.

– De data asta, băiete, îmi şoptesc, e rândul tău să intri în joc.

Uşa se mişcă, se întredeschide şi apare o duduiţă uluitor de frumoasă.

Dă-mi voie să-ţi descriu sirena asta, merită osteneala.

E de talie mijlocie, i-ai cuprinde şoldurile cu amândouă mâinile, ceea ce n-o împiedică să aibă nişte flotoare serioase şi un funduleţ durduliu.

E blondă, dar nu un blond spălăcit ci de culoarea grâului copt. Ochii îi sunt sălbatici, arzători; gura cărnoasă, concretizând întreaga voluptate a lumii. N-am văzut în viaţa mea o gură atât de senzuală. Şi cu toate astea, San-Antonio are o experienţă serioasă în domeniu, v-o spun eu.

Şi v-o spun *because* este adevărat, mie nu-mi place să bat câmpii!

Duduiţei îi trebuie o secundă şi trei sferturi ca să mă descopere şi atunci, rămâne blocată ca o maşină când fluxul circulaţiei şi-a făcut valiza.

Nu ştie ce să facă, să intre sau să iasă.

– Bună ziua, domnişoară.

Mă ridic.

E limpede că nu intenţionează să aibă nimic în comun cu mine, fie chiar şi un simplu salut.

– Hai fetiţo, n-o face pe zâna cea rea Carabosse. Stilul dumitale e mai curând Ondine, sau Marjolaine. Cred că ţi s-a mai spus, nu?

Se zbârleşte la mine.

– Ce maniere mai sunt şi astea? Vă rog să mă lăsaţi în pace!

Şi o porneşte pe scară.

Dintr-un salt formidabil, sar peste rampă şi mă proptesc în calea ei.

E complet descumpănită. Mă cercetează cu atenţie. Chipul îi este palid, palid ca moartea. Ai zice că ochii ei scapără scântei aurii.

– Dacă nu mă lăsaţi imediat să trec, am să strig.

Fac un semn de aprobare.

– Pe cine ai să strigi?

Întrebarea mea o descumpăneşte aşa cum şi gesturile mele au descumpănit-o.

– Păi... poliţia, rosteşte ea foarte acid.

Îi arăt legitimaţia.

– Fii fericită, copila mea. Iată şi poliţia!

Îşi strânge buzele frumoase. Privirea ei pâlpâie de parcă ar leşina de dragoste.

– Nu înţeleg nimic, murmură tânăra.

Drăgălaşa de ea se transformă cât ai zice peşte. Mi-a fost dat să văd o tigroaică ultragiată, iar acum iată o fetiţă model, dintr-o dată.

– De ce nu te-aş face să înţelegi? fac eu râzând. Un poliţist e perfect capabil să se explice, să ştii că...

Îi arăt apartamentul.

– Ne-am simţi mai bine înăuntru...

Fata şovăie. Încă mai ţine cheia în mână.

– Hai, deschide...

Fără să tremure, deschide. Intrăm. Ea înaintea mea, eu după ea. În acel moment observ că ţine sub braţ, ceva învelit în hârtie de ziar.

Un obiect foarte mic...

Apartamentul lui Gerfault nu e mare, un antreu, o bucătărie şi o cameră. Toate murdare, părăginite, cu sticle goale pe lângă pereţi, fotografii cu dedicaţii ale actorilor, panoplii de pipe...

– Ce doriţi? mă întreabă zeiţa blondă.

– Să aflu nişte lucruri, îi spun; nouă poliţişti din zece sunt la fel ca mine...

– În acest caz, de ce nu mi-aţi trimis o convocare?

– Din mai multe considerente, dintre care principalul este că nu te cunoşteam acum patru minute... Altminteri, ar fi fost păcat, adaug eu.

Tânăra nu reacţionează.

– Numele? o întreb.

Tace.

– Cum se explică acest mutism? Preferi să mergem într-o sală anonimă a unui birou de poliţist?

– Cu ce drept?

Nu-i dau timp să termine...

– Să lăsăm baltă cursurile de instrucţie civică, îngeraşule. Dreptul e un cuvânt utilizat de avocaţi. Te întreb cum te cheamă... e nevoie de un început pentru orice conversaţie, mă înţelegi?

Îşi lasă capul în jos.

– Ai putea să-mi spui, insist eu, sunt un băiat discret, dacă ai prenumele de Gertrude; îţi jur că n-am să mai zic la nimeni.

Brusc, are reacţia cea mai neaşteptată pentru o fată de clasa ei.

Începe să bocească, dar să bocească precum o călugăriţă. Hohoteşte, plânge cu sughiţuri.

Am rămas mască.

– Hai, hai, copila mea, ce ţi s-a întâmplat...

Lacrimile i s-au şi uscat.

– Doar nu te mănânc, continuu eu.

Şi, în sinea mea, regret, pentru că fata asta are efectul unei băuturi aperitive, îmi deschide apetitul şi încă cum!

– Şterge-ţi repede lacrimile astea frumoase! îi ordon eu.

Suspinând ca o nefericiţă îşi deschide poşeta. Mă uit la ea cu drag atât e de graţioasă.

Cu un surâs pofticios pe buze. Apoi îmi piere imediat cheful. Din poşeta copilei bubuie o detonaţie. Simt în piept o durere delicată. Văd că poşeta îi este găurită. Şi că din ea iese fum...

Bolborosesc cu o voce pe care mirat, o găsesc cleioasă.

– Idiotule!

Eu sunt cel care mă calific astfel.

– Idiotule, Neghiobule!... Nătărăule...

Scrâşnesc din dinţi.

Ea, ea se uită la mine fix. Am impresia că se apropie şi se depărtează alternativ.

Ar trebui să-mi scot revolverul şi să-i zbor creierii, dar nici măcar nu încerc, fiindcă ştiu că orice mişcare îmi este interzisă.

Nu mai pot... Nu mai...

Oh! Dumnezeule, toate încep să se învârtească...

Duduia se clatină... O să cadă şi o să-şi spargă capul, pe cuvânt...

Eu... Adio prieteni!

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL IX

E MAI INDICAT SĂ AI ÎN DREPTUL INIMII UN PORTOFEL DECÂT O DEMOAZELĂ

Dacă luaţi metroul pe linia Vincennes, vă simţiţi brusc deconcertat la sosirea în staţia Bastilia când daţi de lumina zilei. Realizaţi brusc că această obişnuire cu noaptea nu-i decât o falsă obişnuire. Vă deschideţi la lumina zilei ca o floare (deşi aveţi cel mai splendid cap de imbecil care s-a plimbat vreodată în capătul unui gât de om) şi vă simţiţi eliberat de o vagă angoasă. apoi, o dată staţia depăşită, metroul, ca o monstruoasă şopârlă bubuitoare, plonjează din nou în vizuina lui.

Un fenomen de acest gen se produce şi cu mine. Cu diferenţa că staţiile Bastilia sunt cu duiumul şi se succed în mare viteză, creând un şir de puncte luminoase şi întunecoase...

Apoi, totul se tasează; în loc să mă reintegrez în noapte, mă instalez în zi.

Încerc să respir şi realizez că faptul e de domeniul lucrurilor posibile.

Atunci? N-am murit?

S-ar părea că nu...

Iată o noutate bună. Dar poate că nu-i decât o amânare?

Nu îndrăznesc să cred în norocul meu. Mă pipăi. Mă aştept să-mi bag mâna într-o baltă de sânge. Când colo, nimic!

Ce să însemne toate astea? Dumnezeule mare, totuşi am primit în piept un glonţ de 6,35 şi de la mică distanţă, nu?

De altfel, o durere cumplită îmi sfâşâie pieptul. Mă uit la haină: chiar în dreptul inimii e o gaură...

Îmi deschei vestonul. Cămaşa n-are nimic. O clipă. Am impresia că visez.

Există oare minuni?

În general, paraliticilor li se întâmplă... Dar nu poliţiştilor. Nu unui bătăuş ca San-Antonio!

Şi, fiindcă sunt puţin cam sceptic în privinţa miracolelor, caut explicaţia acestui nou mister şi-l găsesc mai repede decât pe celălalt, pe cel mare.

Glonţul, bine direcţionat, trebuia în mod fatal să-mi perforeze inima, numai că, bărbaţii au deprins obiceiul de o bună bucată de vreme să poarte portofelul în dreptul inimii. Iar în al meu se află un calendar mic oferit de o firmă de băuturi spirtoase.

Acest calendar a format un blindaj şi a împiedicat glonţul să intre în carne, dar nu i-a diminuat, evident, violenţa. Plumbul a avut doar efectul unei teribile lovituri de pumn trasă în inimă, provocându-mi această sincopă. Dacă nu credeţi în eficacitatea îngerului meu păzitor după toate astea, puteţi da înapoi librarului romanul şi să-l schimbaţi pe o carte de bucate.

Mă ridic, dar mă clatin pe picioare.

Respir totuşi cu dificultate... Şi încă cum! Am impresia că am înghiţit o traversă de cale ferată. Cum zicea unul: mă jeneză când râd.

Mă las pe divanul lui Gerfault; plin de nenumărate animăluţe din pluş, răvăşite, de un sinistru galben-albumină.

Îmi sprijin spatele de o pernă şi aştept un moment să-mi treacă

răul. Fac din priviri înconjurul camerei. Zăresc ceea ce caut, respectiv o sticlă de rachiu. Reţineţi că rachiul nu-i slăbiciunea mea, dar simt o asemenea nevoie de alcool că aş bea şi apă de colonie.

Gemând, întind mâna. Apuc sticla aşezată pe un raft şi mi-o potrivesc la orificiul pe care bunul Dumnezeu – atât de prevăzător – mi l-a perforat sub nas din precauţie.

Pentru început, mă face să tuşesc rău de tot şi-s gata să leşin din nou... dar, imediat după aceea, simt biciuirea sperată...

Îmi deschei cămaşa şi-mi masez uşor avanscena. Mai trag un gât de rachiu... De data asta nu mai tuşesc.

Bun, pot să-mi reiau firul ocupaţiilor. Ca să mă debarasez de sticla cu tărie, o pun pe o tavă şi descopăr atunci o mică pată neagră. Această pată neagră e constituită din hârtie carbonizată.

Aş paria indiferent pe ce contra a orice altceva că fetiţa care se amuză găurindu-şi poşeta şi vestoanele poliţiştilor a venit la sinucigaşul de la Geneva pentru a recupera de aici hârtii compromiţătoare pentru fundul ei. Când am sosit eu, tipa opera. Atunci, pentru mai multă securitate, a ars documentele înainte de a pleca. Cine este fetişoara asta? Să fie cea care a telefonat la hotelul *Monseigneur* acum două nopţi?

Hotărât lucru, treburile nu se elucidează deloc. Această afacere devine chiar din ce în ce mai opacă.

Dacă fata a ars nişte hârtii, faptul dovedeşte că nu a mai rămas nimic interesant de aflat...

Ca să-mi liniştesc conştiinţa, fac un tur prin cambuză, după care îmi iau picioarele la spinare, ceea ce este într-adevăr un mod de a vorbi.

* * *

O dată ieşit în aer liber, dacă mă cunoaşteţi puţin, trebuie să

nu aveţi nici o îndoială că prima mea grijă e să deschid uşa unei cârciumioare şi să comand ceva cu adevărat serios...

Golesc unul după altul două sau trei pahare de whisky, şi-mi bag mâna în buzunar pentru a-mi achita orgia. Fac atunci o curioasă constatare: discul de metal pe care-l păstram a dispărut.

Dar el nu a dispărut ca o farfurie zburătoare, miss Pistolet e cea care mi l-a subtilizat, fiindcă îmi amintesc perfect că m-am jucat cu el câtă vreme am aşteptat pe scară...

A avut curajul să mă percheziţioneze după ce mi-a administrat un plumb în piept! Iată o păpuşică rece peste tot dar curajoasă. Mă simt brusc ca un tip în pielea goală în mijlocul Galeriilor Lafayette! Acest disc devenise în ultimele zile raţiunea vieţii mele. El simboliza misterul în mijlocul căruia plutesc.

Acum, am o probă în plus privind valoarea acestui disc, iar curiozitatea mea capătă proporţii anormale. E atât de enormă că, în cazul în care Barnum[1] ar fi aflat de ea, ar fi dorit cu orice preţ s-o cumpere pentru a o pune într-o colivie de sticlă.

Am atâtea „de ce-uri" în cap că aş putea planta un câmp întreg, mare cât regiunea Camargue. O afacere atât de obscură ca cea de faţă n-am mai întâlnit până acum!

Furios, arunc o bancnotă grasă pe tejghea şi mă întorc la maşină. Pentru că sunt în Montmartre am să dau o raită pe la restaurantul de pe strada Lepic, unde a început toată daravera asta.

Localul „La Perlouze" e gol la această oră; cel puţin în ceea ce priveşte clienţii, fiindcă personalul se agită aşternând mesele.

Îl văd pe chelnerul care ne-a servit la cheful lui Bérurier.

– Salut, amice, îi zic; mă recunoşti?

---

[1] *Barnum* (1810-1891) – impresar şi antreprenor american de spectacole (n. tr.)

Mă măsoară din cap până în picioare.

– Sigur că da, acum vreo două zile... Dumneavoastră aţi plecat de la masă fără un la revedere; prietenii au fost foarte supăraţi...

Scot din buzunar fotografia lui Gerfault.

– L-ai mai văzut pe tipul âsta?

Ştie că sunt de la poliţie şi se grăbeşte să mă informeze.

– Da... A venit să mănânce aici de câteva ori.

– Îi cunoşti numele?

– Nu. Dacă l-am văzut în total de trei ori... Sau de patru...

– Venea singur?

– Nu. Era cu o tipesă. O fată foarte frumoasă, bine făcută cum rar găseşti...

Chelnerul trebuie că-i un mare fustangiu pentru că se lansează într-o descriere entuziastă a fetei în chestiune. Dar eu nu-i împărtăşesc încântarea fiindcă, din portretul pe care mi-l face, o recunosc pe duduia cu revolverul.

– Aha... Şi întotdeauna a venit împreună cu ea?

– Da. Ah! nu... Mai puţin ultima oară când a fost aici... Era...

Tresare.

– Dar asta a fost acum două zile, când petreceaţi împreună cu prietenii dumneavoastră... nu l-aţi remarcat?

Nu-i răspund la întrebare. În această privinţă fac un complex de poliţist, căruia nu-i place să fie interogat atunci când interoghează, nici când cineva îşi suflă nasul în timp ce el vorbeşte.

– Cu cine era în ziua aceea?

– Cu un bărbat.

– Cum arăta bărbatul acela?

– Unul voinic... Tânăr, cu o parte a capului rasă, fiindcă

probabil suferise o operaţie... Să ştiţi că nu m-am prea uitat la el...

„Stăteau la masa mică din fund, acolo, da, a patra. Curios lucru, dar toată lumea s-a eschivat în ziua aceea, pentru că amicul lui a ieşit pentru un moment. Când s-a întors, domnul din fotografie dispăruse... Lăsase o hârtie de cinci franci pa carafă... L-am văzut coborând la toaletă. Dar nu-mi mai reamintesc să fi revenit, de altfel, noi suntem aşa de aglomeraţi..."

Mă prind de nas.

– Şi zici că amicul lui s-a întors?

– Da.

– Ce-a făcut?

– A părut suprins şi s-a uitat la stânga şi la dreapta.

M-a întrebat: „Prietenul meu nu-i aici?"

I-am răspuns că trebuie să fie la toaletă. A aşteptat un moment. Pe urmă a coborât să verifice. S-a întors în fugă, a ieşit grăbit în stradă şi s-a îndreptat spre o maşină care staţiona. A vorbit cu şoferul. Iar a intrat în local şi a mai aşteptat puţin... După care a plecat...

– O.K., mulţumesc.

Înainte să dispar îi dau un bacşiş. Ceea ce mi-a spus el mi-a furnizat cel puţin un indiciu: Gerfault s-a deghizat în femeie pentru a scăpa de cel cu care era la masă. Sau mai curând nu, el nu voia să scape de acesta, fiindcă i-ar fi fost uşor, însoţitorul lui absentând o bună bucată de vreme. Pe celălalt a vrut să-l păcălească: pe cel care aştepta la volanul maşinii. Poate i se întinsese o cursă? Numai că el a aflat şi a prevăzut remediul. Da, simt că iau foc...

Gerfault, care era actor, a uzat de o deformaţie actoricească pentru a da bir cu fugiţii; imediat s-a gândit la ceva teatral: o deghizare...

* * *

Mă doare pieptul de parcă aş avea o lampă de sudat îndreptată spre inimă.

Trec pe la un prieten de-al meu care e farmacist.

E un băiat de treabă cu care îmi făceam de cap cheltuind banii de buzunar pe când eram pe băncile liceului.

Ţine o farmacie în cartierul Saint-Lega.

– Ei! exclamă el, oprindu-se din amestecat ceva într-un creuzet, iată-l şi pe superman numărul unu! Ultima emisie de sticleţi pusă în circulaţie... Încă n-ai murit?

Îl îmbrăţişez.

– Nu mă face să râd, îi spun, că mă doare inima.

Îi torn nişte baliverne, un roman în toată regula, cum că am căzut pe o piatră şi ea m-a lovit în piept.

Se uită la mine.

– Ciudată piatră, trebuie că era încinsă rău de tot de ţi-a ars vestonul în felul ăsta, şi teribil de ascuţită ca să-l perforeze cu atâta precizie.

În loc de răspuns îi arăt portofelul cu glonţul înfipt în el.

Scutură din cap şi nu-i vine a crede.

– Probabil că găseşti în fiecare dimineaţă un trifoi cu patru foi de eşti aşa de băftos, nu?

Mă examinează mai îndeaproape.

– Urât traumatism; dar ştiu că n-ai să faci ce-am să-ţi spun, dacă am să-ţi spun... Presupun că vrei doar o injecţie, acolo, ca să te calmeze?

– Nu-ţi poate ascunde omul nimic, dragul meu.

– Ai mult de lucru?

– Ce să mai vorbim! Dacă ai rămas pe jantă n-ai decât să-mi spui... Ţi-aş găsi o ocupaţie.

Îmi injectează ceva acolo care, în două secunde, îmi ia durerea.

– Sunt unii oameni care au norocul să posede un portofel blindat, îmi spune el.

Şi adaugă:

– Totuşi, între două tiruri de baraj, ar trebui să faci o radiografie ca să vezi dacă n-ai vreo coastă ruptă.

Ridic din umeri.

– Când e vorba de fracturi, ele mă cunosc, fii convins, afirm eu.

– Ştiu: au început de la cap.

Îi trag un pumn care-l proiectează printre borcanele lui, iar eu îmi fac valiza surâzător şi proaspăt ca un torent!

La atac! Ce-ar fi să joc şi eu la fel de dur?

CAPITOLUL X

UN DOMN BINE CARE BEA VICHY-FRAISE...

Mă reîntorc la poliţie pentru a colecţiona diferitele informaţii pe care le-am cerut.

Aflu din capul locului că am primit o telegramă de la Geneva. Ea glăsuieşte textual cele ce urmează (Puneţi-vă bicicletele, prieteni, dacă nu staţi bine cu vederea.):

Poliţia din Geneva către Comisarul San-Antonio, Paris.

Două persoane au întrebat de doamna Fouex la hotelul ***Monseigneur****: un bărbat tânăr, blond, îmbrăcat elegant şi un altul foarte corpolent cu partea dreaptă a craniului rasă, probabil ca urmare a unui accident. Cei doi bărbaţi, sosiţi la un interval de câteva ore, au luat şi unul şi altul câte o cameră, dar aproape că n-au stat deloc în ele.*

Bărbatul cu craniul ras a chestionat mult personalul. I-am regăsit urma în casa locuită de telefonistă.

Nu mai avem informaţii despre ei. N-au completat fişele când au plecat.

Citesc mesajul de vreo două trei ori. Dacă nu mi-au paralizat celulele cenuşii, trebuie să conchid că cei doi bărbaţi urmăreau acelaşi scop fără să se cunoască; şi unul şi celălalt au luat o cameră la *Monseigneur*, pur şi simplu pentru a fi în apropierea camerei în care s-a consumat drama, ca s-o poată percheziţiona. Că unul

dintre ei: faimosul cap ras, era mai descurcăreţ ca celălalt, pentru că el a anchetat personalul şi s-a gândit s-o ia la întrebări pe telefonista de noapte. Cu siguranţă el e acela care a adus-o în Franţa în speranţa să mă identifice... Deci „Craniul ras" este asasinul tinerei şi era gata gata să fie şi al meu cu aceeaşi ocazie.

Aici am ajuns cu reflecţiile când mă chemă şeful.

Urc la el. Îi relatez urmarea aventurilor mele, după care îmi închid gura pentru a-i lăsa timp să asimileze toate astea.

Cum era de prevăzut, îşi masează ceainicul şi trage de manşete. Pare îngrijorat.

– Băiete, îmi spune, zău aşa, cred că ar trebui să ai grijă.

– De ce anume, şefu'?

– De sănătatea dumitale.

– Fiţi fără teamă: casc bine ochii...

– Să-i caşti pe amândoi cât timp te ocupi de această anchetă. Am impresia că ai călcat într-un viespar... Am fost nişte stupizi că n-am pus discul ăsta într-un loc sigur; fără nici o îndoială, el este cheia dramei...

Faptul că e alături de mine îmi merge drept la inimă.

Boss-ul n-are obiceiul să se asocieze prostiilor comise de subordonaţii lui. Dar dacă se implică e o dovadă că se consideră şi el culpabil... Estimează că n-a procedat cu discernământ când m-a lăsat să port după mine blestematul ăla de disc.

Mă simt puţin încurcat.

– Aşa e, şefu', e o prostie... Dar sper să-mi iau revanşa. De la plecare suport efectele produse de alţii fără a putea riposta. Mă mulţumesc s-o fac pe câinele de vânătoare, or, nu-i asta latura mea forte.

– Ce-i drept, încuviinţează el, dumneata aparţii mai curând genului bizar...

Oftează...

– Tot ce putem face deocamdată, este să difuzăm portretul robot al femeii care a tras în dumneata şi cel al bărbatului cu craniul parţial ras... Să sperăm că vom obţine rezultatele...

– Şansele nu-s prea mari, şefu'... Fără fotografii, să nu ne aşteptăm la mare lucru în privinţa asta.

E de acord.

– Ai obţinut rezultatul amprentelor de la această madam Fouex?

– Tocmai mă duceam să întreb la laborator...

Boss-ul apasă pe un buton. Plantonul apare imediat. Cum de-o fi cu putinţă o asemenea promptitudine!

Îi spune două cuvinte, nu trei: două! Plantonul se evacuează.

Cât să numeri până la douăzeci şi tipul pe care l-am însărcinat să ia amprentele se anunţă.

Îmi dau seama de pe acum care-i rezultatul; mai negativ nici nu se putea.

– Nici o amprentă, declară el, aparatul de telefon era absolut virgin...

– Să fi purtat femeia mănuşi?

– Nu, până şi mănuşile lasă o amprentă pe ebonită.

– Ceea ce înseamnă că aparatul a fost şters?

– Da.

Ne uităm unul la altul, şeful cel mare şi cu mine. Schimbăm grimase de dezgust.

– Afacerea se prezintă prost, declar eu. Toţi aceşti indivizi care răsar din umbră sau din apartamente goale încep să mă scoată din sărite...

– Să aşteptăm, propune filozofic şeful. Hazardul e cel mai bun auxiliar al nostru...

După ce am ieşit din biroul imperial, m-am dus să dau peste cap un păhărel la braseria obişnuită. Patronul e pe cale să rezolve cuvintele încrucişate din *Parisien Libéré*.

Mă întreabă dacă ştiu un cuvânt format din zece litere care să însemne: bea-fără-să-i fie-sete.

Îi răspund că San-Antonio îmi pare să se potrivească foarte bine. Începe să râdă, dar imediat îşi reintegrează *self-respectability*. Decide că respectivul cuvânt trebuie să fie: dromaderul.

Se potriveşte perfect pe verticală, iar în ce priveşte orizontala, aceasta îi deschide orizonturi noi. Atunci, cu atât mai bine.

Mă las pe o banchetă şi-i cer chelneriţei să-mi aducă un biberon plin.

Fata apare cu o sticlă de vin alb sub braţ.

– Parcă n-aţi fi tocmai în formă, domnule comisar? remarcă ea.

Îi spun că am primit foaia cu impozitele în dimineaţa asta. E destul de multă lume în jur. La o masă vecină, stă un domn cum nu se poate mai şic, care soarbe dintr-un Vichy-fraise cu aerul de a se întreba ce caută el în bistroul ăsta plin de curcani în loc să biberoneze la *Cintra*, cum o face în mod obişnuit.

La un moment dat, privirile noastre se întâlnesc. Îmi surâde ca abatele Jouvence.

N-am încredere, din instinct, în oamenii pe care nu-i cunosc şi totuşi îmi zâmbesc, fiindcă mă tem să nu fie nişte pederaşti. Ori de câte ori asemenea persoane mi-au declarat că sunt genul lor de frumuseţe, le-am adus portretul într-un asemenea hal, că n-ar mai fi putut să-l vândă nici la talcioc.

Îmi întorc privirea şi mă las absorbit de paharul meu, după ce i-am absorbit conţinutul.

Aud un foşnet în preajma mea. E vecinul care se apropie. Simt că are să-şi înghită o parte a claviaturii cât de curând.

Mi se adresează cu o voce foarte calmă, foarte studiată:

– Vă rog să mă scuzaţi...

Mă întorc fără grabă şi-mi înfig ochii într-ai lui într-un mod puţin promiţător.

– Ce doriţi?

Atitudinea mea puţin binevoitoare nu-l descurajează.

– Cred că am înţeles bine că dumneavoastră sunteţi celebrul comisar San-Antonio.

Chiar dacă ai fi un poliţist blazat, o linguşire e întotdeauna o plăcere. E omenesc, nu?

– Într-adevăr, ce-aş putea face pentru dumneavoastră?

Tipul oftează...

– Poate că eu aş putea face ceva pentru dumneavoastră!

– Imposibil!

– Nu se ştie niciodată?

– Aflaţi că nu-s deloc tare la ghicitori, îi spun, nu s-ar putea să vorbiţi ceva mai limpede?

Face un semn de încuviinţare...

– Desigur...

– Atunci?

– Dumneavoastră sunteţi cel care se ocupă de afacerea din Geneva, nu-i aşa?

– Cum de sunteţi în temă cu toate astea?

Nu-mi răspunde. Un zâmbet mic, ciudat i se întinde pe buzele subţiri.

Îl iau pe individ la bani mărunţi. Poate avea cam cincizeci de ani. Părul cărunt, sare cu piper, mai multă sare. Faţa lui e îngrijorată. Ochii bătând în albastru strălucesc de inteligenţă.

E îmbrăcat foarte îngrijit.

– Poate că aş putea să vă comunic lucruri interesante, domnule comisar...

– Cine sunteţi dumneavoastră?

– Un nume înseamnă aşa de puţin... Sunt convins că al meu n-o să vă spună nimic...

– Daţi-i drumul, vă ascult.

– Nu aici.

– Vreţi să veniţi în biroul meu?

– Nici pomeneală...

– Atunci?

– Atunci, urmaţi-mă... Am să vă conduc într-un loc pitoresc.

– Serios?

– Da. Dacă vă e frică nu văd nici un inconvenient să fiţi însoţit de cineva.

Pe cuvântul meu tipul mă ia drept fată-mare. Îmi mângâi pistolul.

– Eu şi revolverul meu nu ne temem de nimic cât timp suntem împreună! îi spun.

CAPITOLUL XI

NU-I NEVOIE SĂ CUMPERI UN BILET DE LA COMPANIA COOK PENTRU A PLECA ÎN CROAZIERĂ

Părăsim braseria.

Un soare înfrigurat se târâie pe trotuare. În aer pluteşte ceva înţepător şi bizar.

– Să luăm un taxi, propune mentorul meu.

– N-are rost, sunt cu maşina.

Nu emite nici o obiecţie. Urcă alături de mine.

– Încotro mergem?

– Luaţi-o pe Champs-Elysées până la Place de l'Etoile... Apoi, intraţi pe strada Foch... continuaţi drumul prin pădure pentru a ieşi la Sena în dreptul podului Saint-Cloud...

– Foarte bine.

În vreme ce conduc, mă convoc pentru o trecere în revistă a detaliilor.

E foarte evident că tipul ăsta mă pândea în braserie. Nu căuta decât o ocazie ca să intre în legătură cu mine.

Ce scop urmăreşte?

Dacă doreşte să mă informeze în legătură cu afacerea de la Geneva, înseamnă că ştie el ceva, să fim logici, altminteri să ne ducem şi să ne spălăm pe picioare.

Dacă ştie ceva, e o dovadă că, mai mult sau mai puţin, e amestecat în această afacere, care ne preocupă atât de mult.

Şi atunci, ce interes să aibă ca să-l pună în temă pe un poliţist? Ce poate spera să obţină de la el?

Nimic bun.

Dacă nu cumva urmăreşte un scop obscur, cum ar fi, de exemplu, răzbunarea.

Dar numai indivizii din lumea interlopă se răzbună! Or, el, dacă ar fi să mă raportez la cunoştinţele mele morfologice, ar fi mai curând duce de Patagonia...

În fine, să deschidem ochii şi să aşteptăm urmarea evenimentelor. Aşa zicea şi şeful cu mai puţin de un sfert de oră în urmă: poliţiştii au un ajutor de prima mână, dacă pot să-mi permit acest gen de exprimare (şi nu văd nici un imbecil care m-ar putea refuza!), în hazard.

Iar omul meu cu părul cărunt e hazardul însuşi.

Sunt înclinat mai curând să-l găsesc simpatic.

Urmez itinerariul trasat de el. Înconjur Arcul de Triumf, şi o apuc pe aleea din pădure. Soarele le-a scos din casă pe toate târfuliţele din sector care vin să facă aici un racolaj motorizat. Luate în ansamblu sunt destul de drăguţe; dar ar trebui să fii ultimul dintre perverşi să ai de-a face cu ele când universul e plin de fetiţe care nu aşteaptă decât să se ridice în al nouălea cer cu un băiat cunoscător în materie...

Trecem prin dreptul morii de vânt din Longchamp.

Copacii roiesc de păsărele. Iată şi Sena...

Vecinul meu n-a scos o vorbă. Stă sprijinit de banchetă, pierdut în meditaţii spectaculoase.

– Şi atunci? îl întreb. Care-i programul?

– Mergeţi în lungul Senei, fără viteză, am să vă spun când va trebui să opriţi.

Încep să rulez ca un taxi care vânează clienţi.

– Stop! rosteşte el brusc.

Frânez.

Bărbatul cu părul cărunt se întoarce spre mine.

– Iată-ne gata să trecem la treabă, declară el.

– Aha... Ţin să vă spun două cuvinte. Nu obişnuiesc, dar absolut deloc, să-l urmez pe primul venit. Când e vorba de o femeie nu zic ba, mai ales dacă are o caroserie convenabilă, dar în nici un caz un bărbat! Vă invit să mă luminaţi despre ce e vorba, altminteri sunt capabil să vă arestez sub primul pretext care mi-ar trece prin cap, aţi înţeles?

Nici nu se sinchiseşte. Indiferenţa lui mă exasperează, dar în acelaşi timp îmi şi impune.

– Domnule comisar, îmi spune el pe un ton de reproş. Domnule comisar, vă înţeleg perfect resentimentul şi nervozitatea. Totuşi, vă rog să luaţi în consideraţie un lucru: cineva care aduce poliţiei elemente interesante asupra unei afaceri, nu ţine să se exteriorizeze prea mult. În general, nu se manifestă decât pentru a spune esenţialul. Esenţialul pentru noi e de a vă conduce până aici şi de a vă arăta şlepul vopsit în gri, care e ancorat acolo.

Mă aplec şi zăresc, efectiv, mai multe şlepuri dintre care unul e vopsit în culoarea indicată de el.

– La bord nu e nimeni, declară individul care mă însoţeşte. E pustiu, dar eu sunt sigur că examinarea acestei ambarcaţiuni ar fi extrem de instructivă pentru un om ca dumneavoastră...

Deschide portiera dinspre el. Coboară, îşi ridică pălăria şi, fiindcă un taxi trece prin apropiere, îi face semn.

Mă uit la el cum urcă în maşină. N-am timp să fac nici un gest. Toate astea s-au petrecut foarte repede şi într-un mod... cum să spun? Logic! Nici nu mi-a trecut prin cap să intervin... Mă mulţumesc doar să-mi notez în minte numărul taxiului...

Mă decid să-mi părăsesc trotineta... Mă învăluie un soi de toropeală dulce. Mă aflu în starea unui îndrăgostit ce-şi vede puicuţa aşteptând la locul stabilit pentru întâlnire şi care întârzie deliberat momentul îmbrăţişării...

Şlepul ăsta e un mister.

Chiar dacă ar fi un şlep fără probleme. A servit drept pretext unui om pentru a mă atrage într-un punct foarte bine definit din Paris.

Mă uit la el. Într-adevăr, la bord nu se manifestă nici un semn de viaţă. Şlepul odihneşte pe apa cenuşie ca un trunchi mare de copac. O pasarelă îl leagă de mal. Uşa mică de pe punte e închisă. Coşul scurt nu scoate fum...

E o cisternă. Numele ei stă scris în caractere fantezi la pupă: *Hercule*.

Destul de pretenţios pentru un şlep banal...

În cele din urmă, mă hotărăsc să trec la acţiune. Cobor din maşină şi o iau pe terasamentul care duce spre mal.

Apa clipoceşte uşor. Pornesc pe scândura flexibilă şi ajung la bord fără probleme. Împing cu piciorul uşa cambuzei. O scară abruptă...

Îmi scot revolverul. E un gest care se impune când pui piciorul într-un loc necunoscut.

Ca să-mi fac datoria, strig:

– Hola! E cineva pe aici?

Dar nimic nu mişcă...

Nu aud decât clipocitul blând al apei care se loveşte de coca vasului.

Cobor treptele scării şi pun piciorul în habitaclu. Acesta se compune dintr-o bucătărie-sufragerie foarte cochetă, cu mobile

vopsite, obiecte din aramă bine lustruite şi un dormitor prevăzut cu două cuşete.

Totul e ordonat şi nu prezintă nimic insolit.

Din ce în ce mai mult, am impresia că tipul cu părul sare şi piper şi-a bătut joc de mine. Brusc, aud o bufnitură surdă. Mă răsucesc pe călcâie cu revolverul gata să distribuie concesiuni pentru veşnicie.

Nimic...

Intru în sufragerie... E pustie şi liniştită.

Mă întorc la scara abruptă, şi atunci înţeleg de unde a venit zgonotul care m-a făcut să sar în sus: vântul a închis uşa ce lăsa lumina să treacă...

Zâmbesc... Urc în viteză treptele... Nu mai zâmbesc.

Nu mai zâmbesc pentru că misiunea unei uşi cu zăbrele e să lase lumina să treacă, pe când asta nu lasă să treacă nimic.

Pentru raţiunea primordială că o placă de fier, pe care am remarcat-o în trecere la sosire, a fost fixată pe deasupra uşii, blocând-o.

Încerc să deschid... Zadarnic.

Izbesc cu piciorul, cu umărul... Nici nu clinteşte...

– Ca un şobolan, Dumnezeule! îmi şoptesc. Ca un şobolan! M-am lăsat dus de mână într-o capcană... Mi s-a trecut pe sub nas o bucată de mister şi, cu capul între umeri, am dat năvală în cursă...

Alerg la hublou. Descopăr atunci că-i prevăzut cu un geam de cel puţin zece centimetri grosime şi că-i ţinut închis prin nişte nituri enorme...

Ţintesc ţeava revolverului în mijlocul geamului gros şi apăs pe trăgaci.

Glonţul plesneşte sec şi ricoşează în cabină. Geamul n-are nici măcar o zgârietură...

Am încurcat-o urât de tot.

Dar, fir-ar al naibii, pentru ce toată mascarada asta! Dacă indivizii ăştia îmi voiau pielea le-ar fi fost mai simplu să mă lichideze la un colţ de stradă în loc să facă o asemenea punere în scenă!

Mai curând o punere în Sena!

Mereu cu jocul de cuvinte pe buze, aşa precum vedeţi...

Şi totuşi, n-am deloc chef să mă râd. Degetul meu mic, isteţ foc, îmi şopteşte că în curând mă paşte un pericol serios.

Oamenii care capturează un poliţist au întotdeauna gânduri murdare în tărtăcuţă...

Tresar dintr-o dată când aud un sforăit şi-mi dau seama că vasul s-a pus în mişcare.

Sforăitul nu-i altceva decât bu-bu-bu-buitul unui motor de şlep. Am ridicat ancora...

Asta-i răpire curată... Am căzut în plasă de parcă aş fi fost fiica regelui oţelului sau un diplomat englez...

La mijloc e vorba de un *business*!

*
* *

Tot ce pot face e să privesc prin hublou peisajul care defilează cu o încetineală incredibilă. Constat că mergem în aval. Malurile vesele ale Senei se derulează ca pe un ecran. trecem pe sub poduri pe care le identific pe măsură ce înaintăm. De aici ai o optică ciudată. E pentru prima oară că merg în josul fluviului. Toate meandrele astea, e genul de croazieră care mi-a displăcut întotdeauna.

Vă rog să mă credeţi că încerci o ciudată impresie când te simţi dus pe firul apei, ca în vorba cântecului, de nişte necunoscuţi pe care nu i-ai văzut la faţă, spre un loc a cărui destinaţie n-o cunoşti.

Ia stai puţin! Sena n-o fi Oceanul Pacific... N-o să mă care aşa zile şi zile întregi...

Răpitorii mei se vor hotărî în cele din urmă să-mi spună ce-au în cap!

Mă întind pe una dintre cuşete, cu revolverul în mână.

Zgomotul regulat al motorului asociat cu trepidaţiile ajung până la urmă să mă adoarmă.

Fie ce-o fi.

Cum zicea Jules, vărul lui Bérurier.

CAPITOLUL XII

ÎN FINE, ŞI CONVERSAŢIE

Mă trezeşte tăcerea.

E lucru cunoscut: dacă adormi în mijlocul unui zgomot, iar acest zgomot încetează, îţi piere somnul.

Mă frec la ochi.

E aproape miezul nopţii şi şlepul s-a imobilizat.

Oricât m-aş uita în jur, nu-i chip să descopăr repere precise.

Îmi fac un calcul rapid... Am navigat timp de vreo şase sau şapte ore. Cu viteza cu care am mers, probabil că am ajuns prin împrejurimile localităţii Sartrouville... O mizerie pe şosea! Un sfert de oră de Paris cu trenul, dar o croazieră pe Sena.

Mi-e foame şi am o dispoziţie masacrantă.

Masacrant e de altfel cuvântul potrivit. Pentru că sunt decis să mă folosesc de unealta mea de găurit carne împotriva primului biped care mi s-ar arăta, fiindcă presupun că răpitorii mei se vor manifesta până la urmă. Şi se manifestă, dar într-o manieră cu totul neaşteptată. Începe să zbârnâie o sonerie ascuţită.

Caut să văd de unde vine. Nu zăresc nimic şi totuşi nu-s nebun, aici în cabuză răsună.

Mă conduc după ureche şi în cele din urmă deschid un dulăpior amenajat în perete. Înăuntru se află un cornet acustic şi o sonerie. Ridic cornetul acustic. Soneria se opreşte instantaneu ca şi când ar fi vorba de un telefon obişnuit.

O voce mă întreabă:

– Mă auziţi, domnule comisar?

Bombăn ceva vag, dar totuşi afirmativ.

– Bine, face vocea. Aţi avut destul timp să înţelegeţi că sunteţi în puterea noastră...

Nu răspund nimic. Există evidenţe care n-au nevoie de comentarii.

– Nu-i aşa? insistă vocea.

– Şi ce-i cu asta?

– Probabil simţiţi dorinţa să vorbiţi cu cineva. Nu vrem decât să ne întreţinem cu dumneavoastră. De altfel, pentru asta vă şi aflaţi aici...

Tac.

– Mă auziţi?

– Sunt suspendat de pâlnia dumitale, domnule Fantomas.

Râde scurt, nervos.

– Eram convins.

– De ce nu te arăţi dacă vrei să stăm de vorbă? Îmi place să-mi privesc în faţă interlocutorii.

– Şi noi la fel, domnule comisar.

Un hohot de râs acru.

– Numai că noi preferăm să privim nişte oameni care n-au un pistol la dispoziţie.

„Nimic mai neplăcut ca ochiul negru al unui revolver, cred că sunteţi de aceeaşi părere..."

– Personal, da.

– În acest caz urmăriţi bine ce am să vă spun: vă luaţi arma şi o strecuraţi prin deschiderea dintre uşă şi placa de blindaj, astfel încât să cadă între ele, înţelegeţi?

– Înţeleg...

– Atunci treceţi la treabă!

Un zgomot brutal îmi vătămează timpanul.

Mă uit în jurul meu. Văd în dulăpior un flacon mic, plat, conţinând ulei de parafină. Îl iau şi mă duc să-l strecor prin fanta uşii. Apoi, mă lipesc alături, cu pistolul în mână. Presupun că indivizii vor auzi obiectul căzând. La auzul zgomotului produs de flacon, măcar vor întredeschide uşa blindată pertru a verifica dacă într-adevăr revolverul e cel pe care l-am aruncat.

Dacă sunt destul de isteţ, am să trag imediat. E foarte probabil, de asemeni, ca zebrele astea să nu fie în bătaia armei, dar, în liniştea nopţii o împuşcătură nu poate trece neobservată.

Aştept... Dar nimic nu se întâmplă lângă uşă. Soneria telefonului răsună din nou.

Ezit să mă duc. Cum ea continuă, mă decid...

– Gata, s-a făcut! Ce mai vrei? Să-mi strecor şi capul prin deschizătura uşii?

În timp ce spun toate astea, aud un zgomot uşor şi atunci înţeleg că băieţii ăştia n-au tărâţe în cap.

M-au fentat, şi încă cum!

Trucul lor a fost simplu: au aşteptat să ridic telefonul de bord pentru a verifica dacă mi-am aruncat arma.

Un minut mai târziu o voce în spune:

– Nu-i frumos din partea dumneavoastră să încercaţi să abuzaţi de noi, domnule comisar. Ne luaţi drept nişte imbecili şi nu faceţi bine... Dacă procedaţi în felul ăsta, vom utiliza alte mijloace... Vă spun pentru ultima oară, mergeţi şi aruncaţi revolverul, după care reveniţi imediat să vorbiţi cu mine... Nu mai încercaţi vicleşuguri...

Înţeleg că n-am încotro şi trebuie să cedez. La ce bun să mai insist?

Mă duc şi dau drumul revolverului, apoi revin la telefon.

– Gata, s-a făcut.

– Foarte bine.

Un nou scrâşnet. Uşa blindată se întredeschide. Tipii descoperă arma. Trebuie că-şi schimbă impresiile prin semne de la un capăt la celălalt al şlepului fiindcă, aproape imediat, interlocutorul meu îmi spune:

– O să venim înăuntru; să staţi în mijocul cambuzei cu braţele ridicate... Inutil să încercaţi o acţiune în forţă, vom trage la primul gest suspect.

Închide telefonul. Mă conformez şi-mi ridic aripile. Imediat o pereche de picioare apare în capul scărilor. Se arată un individ. Unul înalt şi zdravăn. Altul vine după el. Îi privesc cu atenţie şi, în ciuda întunericului îl recunosc în al doilea pe bărbatul cu părul sur.

Primul, aşa cum stă luminat din spate, are o siluetă care-mi aminteşte ceva... Realizez brusc: e ucigaşul din noaptea trecută, care a lichidat-o pe telefonistă şi mă vâna prin grădină. Mă trece un fior motivat de imaginaţia mea. Să te simţi între labele unuia care a încercat să te demoleze, aşa ceva dezvoltă formidabil glandele fricometrului.

Tipul zdravăn aprinde un felinar de aramă agăţat de plafon.

Observ că are craniul, în partea din spate, lipsit de păr. Şi când te gândeşti că puţin mai devreme aş fi dat o pipă din spumă de mare veritabilă pentru a-l întâlni şi că, acum, aş da aceeaşi pipă ca el să se afle în fundul Noii-Guinee.

Bărbatul cu părul cărunt se uită la mine cu un ochi riguros amorf.

Mă căznesc să zâmbesc, ceea ce e meritoriu în conjunctura actuală.

– Iată-l pe ghidul meu! exclam, ce mai nou, domnule Chaix?

Nu gustă gluma.

– Aşează-te! îmi ordonă el sec.

Mă las pe un taburet.

Zdrahonul ia loc pe ultima treaptă a scării şi începe să se joace cu un revolver ceva mai puţin gros decât tunul atomic al S.U.A.

Cel care conduce ostilităţile nu se aşează. Se rezeamă de peretele lăcuit şi scoate dintr-un etui de piele o ţigară cu capătul aurit.

O aprinde liniştit. Totuşi, să nu vă lăsaţi înşelaţi; nu-i vorba de o punere în scenă. Omul ăsta nu încearcă deloc să mă epateze. Pur şi simplu, e preocupat.

Pentru a mobila tăcerea penibilă care are tendinţa să se instaureze, îi spun:

– Felicitările mele după felul în care m-aţi răpit. Aţi procedat într-un mod cât se poate de firesc! Recunosc că v-am acordat toată încrederea.

Mă priveşte cu gravitate.

– La vârsta dumitale ar fi trebuit să ştii că nu trebuie să ai încredere în nimeni, domnule comisar. În nimeni!

– Pentru a-mi demonstra acest adevăr m-aţi ridicat ca pe prima duduiţă cu avere ieşită în cale?

– Nu, mă asigură el, pentru a vă cere o informaţie.

– O informaţie?

– Da.

– Şi aţi fost obligat să închiriaţi un vas şi să mă sechestraţi doar pentru atâta lucru?

– Poate...

Se apropie de mine. Îşi ţine ţigara între degetele lungi şi pare mai solemn ca oricând.

– Să începem cu începutul, domnule comisar... Pentru ce l-ai urmărit în Elveţia pe numitul Georges Gerfault?

– O idee a mea!

Se încruntă şi observ că, atunci când ceva nu se potriveşte fanteziei lui, poate lua un aspect de om rău, foarte rău.

– Chiar ai interes să demonstrezi că eşti tare? mă întreabă el încet. Crezi că-i momentul să persiflezi?

– Nu persiflez câtuşi de puţin, Surprinzând un bărbat care se deghiza în femeie, am hotărât să-l urmăresc. Oricare alt poliţist ar fi procedat la fel. Nu oricare l-ar fi urmărit până în Elveţia, recunosc, dar să ştiţi că am ceva în mine de câine de vânătoare.

Tipul ridică din umeri.

– La o adică de ce nu m-ar satisface această explicaţie? rosteşte el.

– Chiar aşa, intervin şi eu, de ce? Cu atât mai mult cu cât n-am de ce să vă dau socoteală, nu-i aşa?

Nu reacţionează. Nu ştiu cum a suportat înţepătura.

– Bun, reia el. Deci l-ai urmărit, şi pe urmă?

– Pe urmă, am luat o cameră vecină cu a lui. Am aşteptat... Deodată am auzit o împuşcătură şi am auzit că s-a sinucis. Apoi, m-am întors la Paris...

– Nu aşa repede! strigă el. Ai simţul conciziunii. Ceea ce-mi povesteşti dumneata e un rezumat al activităţii din Geneva. Fiindcă ai lacune în darea de seamă, am să încerc eu să le astup.

Tuşeşte.

– Ajuns în camera învecinată ai cerut gromului un burghiu. Ai perforat o gaură în peretele subţire pentru a putea să-l observi pe Gerfault. I-ai spus telefonistei să te anunţe în cazul în care

cineva ar dori să-i vorbească. Când acel cineva l-a sunat din Paris, telefonista a înregistrat convorbirea...

Îl întrerup.

– Ascultă bătrâne, las-o baltă, povestea asta mi-e cunoscută. Nu-mi place când cineva îmi relatează propria viaţă, nu prezintă pentru mine nici un interes.

Tipul plesneşte din degete.

– Voiam pur şi simplu să-ţi demonstrez că sunt la curent cu tot ce ai făcut acolo...

– Nu-i cine ştie ce scofală, fac eu. Pentru că gorila dumitale a forţat-o pe telefonistă să vorbească.

Simţindu-se vizat, Craniul-ras scoate un mormăit furios.

– Da, intervine bărbatul cu părul sur, telefonista a vorbit.

– Nu i-a reuşit prea grozav, îi spun eu.

– Efectiv, femeile sunt prea guralive!

– Apropo, îl întrerup, cum se face că dulapul ăsta cu oglindă (şi-l arăt pe zdrahon) a insistat atât să mă lichideze noaptea trecută, dacă dumneata ţineai să ai o conversaţie cu mine. Să tragi rafale de mitralieră într-un om cumsecade nu-i un sistem bun de a-l face vorbăreţ, nu crezi?

– În noaptea aceea, Banski a acţionat cu prea multă uşurinţă, a avut loc o eroare de interpretare.

– Eroare supărătoare pentru mine.

– Ar fi putut să fie, da.

Îşi scutură scrumul ţigării răspândit pe veston.

– Ce-ai făcut cu discul? mă chestionează fără să se uite la mine.

Mă aşteptam la întrebarea asta chiar de la intrarea celor doi bărbaţi.

O fac pe prostul.

– Cu ce?

– Cu discul...

– Nu v-ar deranja dacă mi-aţi explica puţin? Ce mai e şi povestea asta cu discul?

Pare agasat.

– Doamne! ce de timp pierdut... Ca să ajungi unde, te întreb?

„Domnule comisar San-Antonio, în camera de hotel în care ai stat, ai sfredelit o gaură, pe unde ai putut să-l observi pe Gerfault. L-ai văzut cum s-a sinucis, dar mai înainte l-ai văzut ascunzând discul. Şi l-ai luat. Ce-ai făcut cu el? E un obiect care ne trebuie..."

– Nu ştiu absolut deloc despre ce vorbiţi!

Atunci bărbatul cu părul cărunt se întoarce spre numitul Banski.

Acesta nu s-a clintit din loc de la începutul discuţiei. A rămas cuminte, aşezat pe o treaptă, urmărind dialogul şi mângâindu-şi revolverul.

– Banski, îi spune răpitorul meu, comisarul nu ştie despre ce vreau să vorbesc...

Omul se ridică fără grabă. Se apropie de mine masiv şi ameninţător. Instinctiv, mă pun în gardă; el nu pare să aibă o atitudine defensivă.

Cu o promptitudine extraordinară, braţul i se destinde şi mă loveşte cu pumnul direct în gât. Brusc, mi s-a tăiat respiraţia. Imposibil să-mi revin. Azi e ziua neagră a plămânilor mei. Mă sufoc, mă chircesc. Cad de pe scaun...

Îmi bubuie capul ca un transformator. Mi se lasă un văl roşu pe ochi. Mă aşez în patru labe şi fac un efort teribil să vărs, dar fără rezultat...

Îmi arde gâtul; plămânii îmi sunt în flăcări. Săriţi, pompieri! Aduceţi extinctoare şi baloane de oxigen.

Încerc să înghit saliva şi reuşesc. Respir cu precauţie, văd că ţine... Numai că pieptul a început iar să mă doară teribil. Timp de zece secunde, îmi spun că viaţa e o infecţie fără pereche. Că, dacă aş fi avut o armă la dispoziţie, mi-aş fi tras un glonţ în cap, etc. Dar din fericire, pesimismul se înţelege cu San-Antonio la fel de bine ca zahărul cu un diabetic. Gustul de viaţă îmi revine.

Cu multe dificultăţi, mă aşez din nou pe taburet. Evaluez situaţia – dacă mă pot exprima astfel! – şi trag aer în piept...

– Frumoasă lovitură, mă adresez lui Banski. O ştiam, dar nu executată cu un asemenea brio!

– Da, intervine bărbatul cu părul cărunt, are nişte lovituri foarte bine puse la punct.

Aş mărturisi, continuă el, că personal nu împărtăşesc absolut deloc înclinarea lui Banski spre maniere forte. Dar, dacă nu există nici o modalitate de a proceda altfel, nu-i aşa?...

– Mă rog, fac eu, însoţindu-mi spusele cu grimasa unui surâs.

– Sper, reia el, că ţi-ai regăsit memoria?

– Nu mi-am pierdut-o niciodată.

– Atunci care-i situaţia cu discul?

Îmi apuc curajul cu amândouă mâinile.

– Mărturisesc că tot nu ştiu despre ce este vorba.

Bărbatul sur se întoarce din nou spre Banski.

– Eram convins că vor fi necesare mijloace dure.

CAPITOLUL XIII

MIJLOACELE DURE ALE ACESTOR DOMNI!

Mijloacele dure!

Dacă lovitura de pumn a zuavului n-a fost decât un aperitiv, pentru rest aş prefera să mă las păgubaş.

Poziţia mea nu-i de invidiat. Până şi individul care traversează cascada Niagara pe o sârmă, legat la ochi, n-ar dori să-şi schimbe locul cu mine.

Nu-mi fac iluzii. Dacă le vorbesc despre disc, mă vor lichida de îndată ce le voi aduce la cunoştinţă modul în care mi-a fost subtilizat... Şi, dacă îmi ţin gura, mă vor pune la cazne de nedescris pentru a mă forţa să vorbesc, astfel încât voi ajunge să semăn mai mult cu un ştergător de picioare inutilizabil decât cu un as al serviciilor secrete, în clipa în care îmi vor trage în cap glonţul eliberator.

Deci, trebuie să fac concesiuni pentru a ieşi din impas. Şi asta nu înşirând baliverne ca să-i îmbunez.

Iată-l pe vlăjgan că se apropie din nou. Fac un salt în spate şi apuc taburetul de un picior. Îl ridic cât de sus îmi permite plafonul jos al cabinei şi i-l trântesc în cap.

Îmi dau seama că-i vorba doar de un modest taburet din lemn de brad dar credeţi-mă sau dacă nu duceţi-vă să vă spălaţi pe picioare, are acelaşi efect asupra lui Banski de parcă i-ar fi căzut o picătură de ploaie.

Continuă să se apropie de mine, cu capul îndesat între umeri şi cu o înfăţişare din ce în ce mai puţin comodă.

Şi atunci, cum nu mai dispun de alte mijloace accept lupta corp la corp, îl fentez şi-i plasez un croşeu de dreapta în obraz. În mod obişnuit, o asemenea lovitură e în stare să adoarmnă o vacă împreună cu viţelul şi cu soţul ei... Dar tipul trebuie că-i din fontă, findcă nu face nici măcar un pas în spate.

Doar cu o detentă a braţului, repetă figura de mai înainte. Ceva mai tare.

Dintr-o dată, simt că între viaţă şi mine există o incompatibilitate de dispoziţie afectivă. Emit un răget sufocat şi mă prăbuşesc.

Simt, în afara suferinţei, că banditul mă aburcă de un umăr... Urcă scara cu mine.

Îmi mobilizez tot ce mi-a mai rămas din vitalitate pentru a încerca să recuperez un firicel de aer. Ieşim afară şi vântul nopţii îmi e de mare ajutor. Gorila face câţiva paşi; se opreşte. Tot ca într-un vis aud un scrâşnet. Banski mă pune pe verticală, picioarele îmi atârnă în gol, urmate de restul...

Pereţi duri îmi strivesc corpul din toate părţile... Realizez vag ce se întâmplă: concentratul ăsta de ticălos mă aruncă într-una din cisternele şlepului.

Brusc, îmi dă drumul; căzătura mi se pare interminabilă. Apoi bietele mele gioale, intră în contact cu pardoseala de fier. Se aude un baum! Am impresia că am percutat o tobă imensă.

La durerea mea respiratorie se adaugă şi alta la gleznă.

Mă aşez în monstruosul recipient.

Ridic privirea şi descopăr deasupra mea discul nopţii. Conturul unui chip se insinuează în acest disc; cel al bărbatului cărunt.

Îmi vorbeşte. Glasul lui răsună straniu în rezervor. Vidul metalic îi conferă inflexiuni ample şi sonore.

– San-Antonio, mă auzi?

– Mai mult sau mai puţin, îi răspund.

– Ţi-a revenit memoria?

– Dacă vă referiţi la blestematul ăla de disc, mă îndoiesc că are să-mi revie vreodată.

– Păcat de dumneata; ştii ce avem de gând să facem?

Nu-i pot răspunde. După ce mi-am recăpătat suflul, am băgat de seamă că locul în care mă aflu miroase sufocant a benzină... miasma grea îmi taie respiraţia. Încep să tuşesc ca un disperat.

Glasul torţionarului meu reia:

– Intenţionez să distrugem şlepul ăsta care e împărţit în trei cisterne. Te afli în cea din faţă. Cisterna din mijloc e plină de benzină. Vom deschide canalul de comunicare astfel încât conţinutul acestei cisterne să treacă în cea a dumitale.

– Fermecător...

– Peste o clipă n-ai să mai glumeşti.

– Credeţi?

– Sunt convins, domnule comisar. Când transvazarea va fi terminată, probabil că vei fi înecat... în benzină. Trebuie să fie ceva deosebit de neplăcut. Dacă prepunem că n-ai să te îneci, vei profita de incendiul pe care-l vom aprinde la bord... Un frumos foc de artificii, domnule comisar. Straşnic sfârşit pentru un poliţist...

Începe să rânjească.

– Gândeşte-te. Din când în când am să mă întorc să văd dacă n-ai revenit la sentimente mai bune... Bună seara.

Închide capacul cisternei. Discul nopţii înstelate dispare, iar eu sunt înghiţit de o beznă deplină.

Trece un moment.

Şi, deodată, un val de lichid îmi cade pe umeri.

Idioţii ăştia se ţin de cuvânt. În rezervorul meu benzina se revarsă în valuri. Ciudată senzaţie, credeţi-mă! Aş fi preferat să fiu în altă parte, indiferent, undeva aiurea...

Mă retrag în fundul cisternei ca şuvoiul să nu-mi cadă în trombă pe spinare.

Drace, curge nu se încurcă! O adevărată cataractă!

Simt cum benzina îmi pătrunde în pantofi, năvăleşte peste mine mai repede decât aş fi presupus. Zgomotul lichidului se repercutează în recipientul de fier. Îmi umple urechile. Ah! Ce beznă totală! Şi mirosul ăsta cumplit! Poţi să înnebuneşti de-a binelea.

O idee atroce îmi germinează în minte: să-mi scot chibriturile şi să dau foc cisternei! În felul acesta agoniei mele i s-ar pune capăt imediat şi cei doi nemernici, care m-au silit să trăiesc asemenea clipe, vor sări în aer şi ei împreună cu mandea... Gândul acesta mă reconfortează. Mă văd obligat să fac un serios efort de voinţă pentru a-l respinge.

Benzina continuă să se reverse în valuri.

Mi-a ajuns acum în dreptul genunchilor şi simt cum urcă... Urcă inexorabil... E rece. Mirosul îmi dă ameţeli, iar pieptul mă doare din ce în ce mai tare. Zgomotul de cataractă, amplificat prin rezonanţa pereţilor de fier, produce în capul meu ca o bătaie de clopote. Da, îmi aud propriul dangăt de îngropăciune...

Ding... Dang... Dong!

Am să sfârşesc în rezervorul ăsta, înecat, asfixiat de benzină şi, după câteva minute de carcasa mea se va alege fumul ridicat spre blândul cer al Ile-de-France...

Probabil că nu va afla nimeni cum a sfârşit San-Antonio.

Numele meu va fi săpat în placa de marmură fixată pe unul din zidurile sediului poliţiei...

„Mort la datorie".

Trimis de cine? Chiar de el! De nătărăul ăsta de San-Antonio, care ar fi trebuit să stea în banca lui – e cazul să v-o spun acum ori niciodată – şi nu s-o facă pe Sherlock Holmes de periferie!

Îmi văd de aici epitaful.

„A murit cum a trăit: ca un idiot!"

Izbucnesc în râs.

Râsul îmi spulberă beţia, fiindcă e într-adevăr un soi de beţie cea provocată de vaporii benzinei.

Pe cuvânt, am s-o iau razna mai înaintea terminării acestei aventuri!

Brusc, jetul de benzină de opreşte. Capacul cisternei se ridică.

– Alo, domnule comisar, cum ne simţim?

– De acord, am să vorbesc...

– Să fie într-un ceas bun! Ei bine, vă ascult...

Rânjesc.

– Chiar mă credeţi aşa de tâmpit? Vă închipuiţi că am să vorbesc din capcana asta de şobolani? Iar după ce am să-mi termin istorioara, voi să aprindeţi un chibrit!

– Ce doreşti?

– Să ies de aici.

Se dă la o parte din deschidere şi-i spune un cuvânt lui Banski.

Acesta apare cu o mică scară de fier căreia îi dă drumul în cisternă.

– Urcă! ordonă bărbatul cărunt.

Nu mă las rugat de două ori. Urc treptele încet. Ies la aer, la

aer curat... Uf! Ce bine-mi face să revăd stelele chiar şi pentru puţin timp!

Banski mă înşfacă de guler şi mă trage din sicriul meu de metal.

Mă prăbuşesc pe puntea şlepului.

Şiroiesc de benzină.

– Du-l în cambuză, ordonă omul cu părul sur.

Aceste cuvinte îmi animă voinţa pe cale să cedeze.

Cambuza înseamnă reluarea maltratărilor. E pierzania mea!

Nu trebuie să mai ajung acolo...

Mă uit în jurul meu. Peisajul e mohorât, silenţios...

Indivizii ăştia au ales un loc liniştit pentru a lăsa ancora; în jur sunt maidane sau se ridică enorme grămezi formate din deşeuri metalurgice. Pe malul din faţă e o uzină imensă. Pot să ţip cât m-o ţine gura... Doar eu m-aş auzi...

Capul ras încearcă să mă ridice în picioare, dar mă las greu în braţele lui.

Gâfâi:

– Staţi puţin, aşteptaţi, mă sufoc, lăsaţi-mă să-mi trag puţin sufletul...

– Opreşte-te o clipă, îl sfătuieşte tipul cărunt.

Banski mă depune pe capacul cisternei cu picioarele atârnând.

Stă în faţa mea cu spatele întors spre apă şi mă priveşte fără bunăvoinţă.

Îmi spun atunci că n-am să mă mai întâlnesc cu o asemenea ocazie pentru a tenta o lovitură în genul meu!

Cu un maximum de promptitudine, îmi strâng picioarele şi le azvârl din toate puterile.

Îl izbesc drept în bijuterii şi ar fi putut el să fie mai solid ca turnul Eiffel, tot s-ar resimţi serios, v-o spun eu.

Scoate un răget care ar fi stârnit panică într-o turmă de elefanţi. Stă aplecat în două şi urlă continuu:

– A a a a a...

Ce dulce muzică pentru urechile mele!

Dar n-am timp să-i ascult tot recitalul.

Sar în picioare şi-i trag în portret cea mai magistrală lovitură de cap administrată vreodată cuiva.

Cade pe spate, bate din mâini, nu poate să-şi mai păstreze echilibrul şi se răstoarnă în apă.

Se aude un pleosc puternic.

Mă întorc atunci spre omul cu părul cărunt, exact în clipa în care ceva rece îmi atinge gâtul. Acest ceva e lama unul pumnal, iar carotida mea i-ar fi servit de teacă dacă n-aş fi făcut acea întoarcere imprevizibilă.

Printr-o mişcare a braţului izbutesc să îndepărtez lama de preţioasa mea persoană. Formidabil, simt cum răul mă părăseşte brusc aşa cum se zvântă roua la soare.

Redevin San-Antonio de zile mari, cel care înlocuieşte materiile grase...

Mă reped asupra bărbatului cărunt.

– Eşti un gunoi nenorocit, îi spun, discului tău poţi să-i pui doliu, bătrâne...

Îl înşfac de cravată şi-i ard un cap în vitrină.

Se clatină pe picioare.

Dacă aş fi vrut să-l trimit după capul ras, n-ar fi trebuit decât să-i administrez un pumn. Dar nu ţin să procedez astfel fiindcă aş pierde cel mai important martor al afacerii mele. Şi cum acest martor e în acelaşi timp şi principalul inculpat, înţelegeţi, fără a fi

nevoie să vă scriu cu litere de neon în creier, că sunt înclinat să nu mă mai despart de el. Un inculpat de o asemenea categorie e o valoare pe care aş fi în stare s-o plătesc!

Îl apuc zdravăn de reverele hainei. Nu îndrăzneşte să se zbată pentru că locul de trecere dintre cisternă şi marginea şlepului e abia de cincizeci de centimetri şi i-e frică să nu cadă în apă.

Cu mâna dreaptă îi trag o lovitură violentă în tâmplă. Îi mai ating una. Şi o iau de la capăt până ce mâna îmi devine dură ca un bloc de marmură, umărul inert, iar adversarul meu moale ca o livră de arpacaş fiert timp de trei luni.

Execut vreo două trei mişcări cu umărul pentru a-mi dezmorţi braţul. Îl aburc în spinare pe tipul mămăligit şi o apuc pe pasarelă.

Ajung fără dificultăţi pe mal. Îl arunc pe jos şi mă uit la apa neagră. Nici un zgomot Să-i fi dat prin cap lui Banski să se înece?

E foarte posibil. Poate că nu ştia să înoate. Şi pe urmă, am reuşit să-l năucesc serios.

Mă aplec asupra martorului meu. Tipul e un monden... Unul care leşină de cum încasează o lovitură ceva mai tare...

Îl mişc cu vârful pantofului.

– Hai prăpăditule! Drepţi, în picioare!

Dar el e pierit cu toul. I-oi fi deranjat vreo rotiţă torţionarului meu.

Când mă gândesc la modul cum a procedat cu mine, îmi vine să-i smulg vezica biliară cu dinţii.

Respir adânc. Mă doare coşul pieptului, dar starea de agitaţie în care mă aflu, beţia libertăţii, bucuria de a sorbi aerul proaspăt mă revigorează. Îl încarc din nou pe individ în spinare.

Capul îi atârnă până în dreptul şalelor mele. Îl înşfac zdravăn de picioare.

Parcurg în felul ăsta vreo cincizeci de metri în direcţia unei localităţi. Mă grăbesc să găsesc o casă, dar mai ales nişte poliţişti capabili să-mi preia greutatea.

„Băiete, îmi spun. Dacă ai să mai depui puţin efort curând de tot ai să-ţi câştigi dreptul la un rom pe cinste care contează serios în viaţa unui comisar din serviciile secrete".

Şi gândul ăsta îmi trezeşte forţe noi... Îmi dau bătaie!

Deodată, greutatea mea îşi mişcă uşor braţele.

Nu-i dau prea mare atenţie, fiindcă în poziţia în care-l ţin, nu poate să facă mare lucru... Cel puţin asta-i iluzia cu care mă legăn. Pentru că ticălosul îmi joacă cea mai urâtă festă ce mi-a fost dat să trăiesc.

Leşinul lui n-a fost decât o capcană. Înţeleg asta mai pe urmă. Voia să-mi adoarmă vigilenţa, să mă facă să cred că depusese armele şi că, dacă duci în spinare un om cu capul în jos eşti stăpân absolut pe destinul lui.

În acest timp însă, el îşi urmărea o idee.

Şi-a recuperat bricheta. (Îmi amintesc că era încărcată cu butan). Şi degeneratul ăsta n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să-mi dea foc hainelor.

Ceea ce în box ar fi echivalent cu o lovitură sub centură, pentru că sunt îmbibat de benzină ca un burete.

Într-o clipită mă transform în torţă.

Momentul acela n-am să-l uit nici pe patul de moarte, admiţând că am trăiesc până la o sută zece ani – ceea ce sper cu tărie. Eu sunt Jeanne d'Arc... Dar şi mai incendiat! În astfel de condiţii, un om se frige în mai puţin de şaizeci de secunde.

Cum vă plac poliţiştii? Mai în sânge sau mai pătrunşi?

Rapid îl arunc pe individ din spinare şi sar în Sena. Ce noroc că nu m-am depărtat prea mult de apă...

Când mi-am stins incendiul, nu mai aveam pe mine decât nişte vestigii de haine. Părul mi-e pe jumătate ars. Trebuie că semăn cu un rac numai bun de pus pe masă...

Ies din apă clănţănind din dinţi. În regimul ăsta am să ajung curând într-un sanatoriu. Până şi o statuie de marmură ar face congestie pulmonară!

Alerg spre locul unde l-am lăsat pe incendiatorul meu; bineînţeles nu mai e acolo. Peisajul lugubru al acestei periferii muncitoreşti e liniştit şi silenţios... Nimic la orizont....

– Ei şi, îmi spun.

Îmi strâng coatele pe lângă corp şi o rup la fugă ca la o sută de metri plat, ca să mă încălzesc.

Galopând ca un deraiat repet într-una:

– Ei şi... Ei şi...

Aceste cuvinte îmi ritmează fuga.

– Ei şi... Ei şi...

Păi da! Ei şi, pentru tipul cărunt, pentru capul ras, pentru disc, pentru şlep, pentru femeia care a tras în mine...

M-am săturat, prea puţin îmi pasă, ducă-se naibii toată povestea asta...

Nu ştiu unde mă aflu când intru într-o localitate.

O fată pe bicicletă, când mă vede se pune pe urlat, şi-i scapă pedalele. Oamenii ies pe la porţi... Încep să strige. Săriţi, nebunul!

Nici nu-mi trece prin cap să mă opresc. O forţă necunoscută mă împinge să fug şi să tot fug, şi iar să fug...

Nici nu mai văd limpede. Capul mi se topeşte, mi se topeşte ca un săpun într-un lighean cu apă caldă...

Apoi mă apucă nişte mâini... În urechi îmi răsună glasuri...

Încerc să articulez:

– Puţin rom!

Şi probabil că reuşesc pentru că mi se descleştează dinţii ca să mi se toarne pe gât ceva tărie.

E bună, mă arde...

Bolborosesc:

– Poliţia! Repede, poliţia...

Pe urmă, nu ştiu ce imbecil de pianist începe să-mi cânte un menuet în cap...

Alunec rapid într-un neant unsuros care miroase a benzină.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL XIV

SITUAŢIA E GRAVĂ... IAR MIE MI-E SETE

– O sută treizeci şi cinci R... 75.

Acest număr e cel care-mi atinge mai întâi auzul.

Se înscrie cu litere de foc în mintea mea.

– O sută treizeci şi cinci R... 75.

Îmi trebuie ceva timp ca să înţeleg că eu sunt cel care pronunţă aceste cuvinte.

Deschid ochii. Mişcarea pleoapelor îmi cere un efort teribil.

Lumina zilei pătrunde în mine ca un val cald. Văd un cenuşiu deschis, apoi alb, un alb neted.

Stau culcat. E plăcut... Plutesc ca un nor.

Nu simt nici o durere pe nicăieri. Totul e liniştit în mine şi în jurul meu. Totul e suav. Alunec lent în derivă, împins de o briză înmiresmată de primăvară... Şi tot alunecând în derivă, repet cu o îndârjire totală:

– O sută treizeci şi cinci R... 75.

Respir normal, liber.

Viaţa mă mângâie ca o femeie tandră.

Şi, într-adevăr, o mână de femeie odihneşte pe fruntea mea.

În urechi îmi răsună o voce blândă.

Această voce mă întreabă:

– Cum vă simţiţi?

Întorc capul în direcţia de unde vine glasul. Zăresc o femeie

mărunţică, brunetă, de o vârstă incertă... Eu, care speram să descopăr o fetiţă fermecătoare, fac o strâmbătură.

– Vă doare ceva? mă întreabă ea.

– Nu...

Mă uit la ea mai atent. E îmbrăcată în alb.

– Unde sunt?

– La spital.

– De cât timp?

– De la căderea nopţii.

Adaug abia şoptit:

– Nu de mai mult?

Fiindcă aveam impresia că stăteam culcat în patul ăsta de milenii.

– Nu vă agitaţi. Vi s-a făcut penicilină. Temperatura a început să vă scadă. Doctorul v-a pus supozitoare calmante. Îşi fac efectul?

– Da...

– Cu atât mai bine. Puteţi primi o vizită?

– Cine?

– Un domn... Înalt, pleşuv, elegant...

Această descriere sumară am impresia că-l rezumă pe şeful cel mare. Să se fi deranjat în persoană?

– Să intre.

Efectiv, şeful e. Pare îngrijorat; e ca o atitudine preconcepută în ceea ce-l priveşte. Intră, se descoperă, îşi pune pălăria pe patul meu şi mă priveşte scoţându-şi mănuşile.

Ochii lui albaştri sunt adânci ca un lac de munte. Se aşează pe scaunul de lângă pat.

– San-Antonio, îmi spune, situaţia e gravă: foarte gravă...

Mă priveşte şi mă întreabă apăsat:

– Poţi să te ridici?

Dacă îmi pune o asemenea întrebare, trebuie că are motive serioase s-o facă.

– Nu ştiu, zic eu. Ar trebui să încerc...

Mă ridic în capul oaselor, pun un picior pe parchet, apoi încă unul... Imediat deviez teribil.

– Hm! murmur eu, am impresia că echilibrul meu e cam precar. Mi se trage de la porcăriile lor de droguri... Ieri am avut o zi încărcată şi pe seară am leşinat...

– Ştiu! face el. Jandarmii au întreprins o anchetă. S-ar părea că rătăceai pe străzile unui centru muncitoresc, cu hainele pe jumătate arse, şiroind de apă şi mirosind a benzină. La aceeaşi oră un şlep a luat foc. Erai la bord?

– Da...

Mă cramponez de barele de alamă ale patului. Picioarele îmi tremură ca cele ale unui condamnat la moarte condus spre eşafod. Descopăr atunci că starea de relaxare pe care am simţit-o în pat era falsă, cum nu se poate mai artificială şi că mă simt prost de tot.

Mi-e arsă faţa, mâinile, umerii... Iar durerea din piept tinde să mă apuce din nou.

Mă prăbuşesc pe pat.

Starea mea ar înduioşa o turmă de crocodili, dar nu produce nici un efect asupra Boss-ului.

Pentru el, ceea ce contează, e slujba, numai slujba şi mereu slujba. S-ar uita cum e sfâşiată în patru bunică-sa fără să clintească.

– O să ţi se facă o injecţie, ai să fii dopat, hotărăşte el, dar trebuie să mă urmezi fără discuţie. Sunt cu maşina, ai să fii susţinut. N-ai nici o rană, nimic rupt, doar nişte arsuri de gradul întâi şi un început de congestie. O să ţi se administreze penicilină

şi, dacă va fi nevoie ai să te internezi din nou, dar mai înainte vreau să încerc o experienţă...

– Bine, şefu'.

Apasă pe butonul de la capul patului. Apare o infirmieră.

– Mergeţi şi căutaţi-l pe doctorul care-l îngrijeşte pe acest bolnav! ordonă el.

– Dar, domnule, obiectează ea, e ora opt dimineaţa; doctorul nu-i încă aici.

– Ora nu mă interesează, rosteşte sec boss-ul. Dacă doctorul nu-i aici, trimite-l pe adjunctul lui sau anunţă pe oricine altcineva, e urgent!

Vorbeşte pe un ton poruncitor încât infirmiera se îndepărtează fără a găsi ceva cât de cât în replică.

După ce uşa se închide, boss-ul mă întreabă:

– Ce ţi s-a întâmplat?

Îi povestesc noua mea odisee.

– Răpirea asta e o dovadă că situaţia e deosebit de gravă, San-Antonio. Dacă nu punem ceva pe roate, în scurt timp va deveni deosebit de periculoasă... Poate chiar mai înainte de sfârşitul zilei.

Simt că are să-mi spună mai multe, fiindcă, în ciuda stării mele de epuizare, curiozitatea profesională începe să-mi frământe mintea; dar apare un intern cu un aer important.

Infirmiera trebuie că i-a spus cum s-a comportat şeful, iar el a decis să nu se lase intimidat de un tip străin de nobila lui profesiune.

E un tânăr cu un chip studios şi arogant.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Şeful nu se prea sinchiseşte.

Începe să-şi îmbrace mănuşile, netezindu-şi bine fiecare deget.

– Sunteţi internul de serviciu?

– Da.

– Vreau să-l iau cu mine pe acest bolnav; e indispensabil să-l reconfortaţi.

Doctorul zâmbeşte sardonic.

– Chiar aşa să-l scoateţi din spital, scrâşneşte el... Habar n-aveţi de nimic! Un bolnav care a făcut un început serios de congestie şi care e prăjit ca o friptură! Şoc nervos, epuizare fizică; tot tacâmul... Are nevoie de opt zile de spitalizare şi de îngrijiri, plus o lună de convalescenţă... Cel puţin!

„Cel puţin-ul" lui e un poem.

Şeful păleşte şi mai puternic, ceea ce-i completează asemănarea cu o andivă de iarnă.

Se ridică, se apropie de tinerelul în halat alb şi-i aruncă în nas:

– Fă cele necesare pentru ca băiatul ăsta să mă urmeze, şi repede, sunt grăbit. Altminteri am să-l iau aşa cum se află în prezent. Permite-mi să te asigur că-l cunosc bine şi pot afirma că a mai trecut el şi prin altele... Nu i se potriveşte lui nici şocul nervos, nici congestia pulmonară.

Internistul face un pas înapoi.

– Responsabilitatea mea fiind în joc şi din raţiuni umanitare cum nu se poate mai comprehensibile...

Şeful îl opreşte.

– Dacă serviciile noastre au nevoie de concursul unui bolnav, nu înseamnă că-l iau din pat dintr-o plăcere sadică. Asta pentru a te face să înţelegi că puţin îmi pasă mie de responsabilitatea dumitale şi de considerentele foarte umanitare... Comisarul San-

Antonio e cel mai preţios colaborator al meu. Ţin enorm la el; chiar dacă această ieşire precoce din spital i-ar putea fi fatală, l-aş lua cu mine pentru raţiuni la fel de umanitare.

Vă asigur că s-a încins serios! Puţin mai lipseşte ca să nu intoneze La Marseillaise...

Internistul ridică din umeri, supus...

– Foarte bine, face el.

Iese şi se întoarce aproape imediat cu o trusă de injecţii.

– Am să-i fac puţină morfină. La prânz va trebui să i se administreze două sute de mii de unităţi de penicilină. Pentru rest, ierte-mă sfântul, va trebui să i se schimbe pansamentele. Vă atrag atenţia că i se tratează plăgile cu o pomadă pe bază de aurociclină. Şi pe urmă, pe cât posibil, să nu răcească! Pentru că atunci...

Iese ridicându-şi braţele spre cer.

Şeful se întoarce spre mine.

– San-Antonio..., începe el.

În sinea mea îi completez spusele.

– ... situaţia e gravă.

Şi, puteţi să mă credeţi sau nu, pronunţă exact aceste cuvinte!

*
* *

Parisul e jigărit. Mă uit pe fereastră şi-mi spun că viaţa e dezgustătoare. Să vă mai precizez pentru ce, ar fi un superfluu. Găsiţi că e normal să practici o meserie care te deteriorează şi să n-ai nici măcar dreptul după aia să-ţi sfârşeşti zilele liniştit într-un pat?

Şeful, care e aşezat alături de mine, îmi pune mâna pe umăr.

– Te rog să mă ierţi, murmură el...

Mă simt tăiat ca o maioneză.

– Nu face nimic.

– Poate că te întrebi ce se întâmplă?

– Păi... cam aşa ceva...

Îşi bagă mâna în buzunarul fixat pe bancheta din faţă, scoate o sticlă plată pe care mi-o întinde după ce i-a scos dopul.

– Coniac, face el.

Apuc flaconul şi beau. Nu mă opresc decât ca să-mi trag sufletul. Descopăr atunci că sticla s-a cam golit.

Boss-ul îi pune dopul şi o aşează la locul ei,

Eu, pe cuvântul meu, simt că am devenit al om.

Sângele mi s-a înfierbântat şi am impresia că aş fi capabil acum să zdrobesc coaja unei alune americane.

– Mergem la ambasada Statelor Unite, mă informează şeful.

– Serios?

– Da. O femeie a intrat în legătură cu yankeii. Le cere o sută de mii de dolari în schimbul unei invenţii. Această invenţie constă dintr-un detonator de model nou, menit să bulverseze domeniul explozivelor. Datorită lui, o încărcătură de plastic, de exemplu, în loc să sară în aer în evantai, ia forma unei raze ceea ce-i îndreaptă toată eficacitatea asupra unui singur punct, multiplicându-i efectul de o mie de ori! Americanii, oameni pragmatici, au cerut să li se prezinte mecanismul. Evident, femeia a refuzat. Tratativele, practic, au fost întrerupte. Femeia a făcut următoarea propunere: se va întâlni în dimineaţa asta cu ataşatul ambasadei şi va primi răspunsul oficial de la Washington. Dacă acesta e negativ, detonatorul va fi experimentat, în detrimentul parizienilor, într-un arondisment al capitalei pe care ea îl va stabili mai înainte. Ambasada e ferm convinsă că nu e vorba de un bluf

propriu zis, ci de tentativa unui inventator mediocru de a-şi vinde marfa la un preţ mare. Au trimis femeia la plimbare, iar, din corectitudine, ne-au prevenit ca s-o preluăm noi.

Îşi scoate mănuşa dreaptă şi-şi netezeşte obrajii.

– Cred că femeia asta s-ar putea să fie cea care ţi-a subtilizat discul. Semnalmentele corespund în bună măsură. Iată de ce este indispensabil s-o vezi dumneata.

– Am înţeles.

Şi adaugă:

– Nu împărtăşesc deloc scepticismul prietenilor noştri de pe partea cealaltă a Atlanticului. E foarte adevărat că sunt solicitaţi întruna de tot felul de oameni avizi de dolari, care le propun lucrurî mai mult sau mai puţin aiuristice...

*
* *

Prima persoană pe care o zărim, de cum am sosit la ambasadă, e roşcovanul înalt, slab şi ostil, cu ochelarii fără montură.

Se uită la mine de parcă nu m-ar fi văzut niciodată, nici măcar în poză pe sticlele cu sirop de Ardennes.

Stă la un birou mare cât un teren de fotbal şi abia îşi înclină capul de anormal.

Uşa se deschide şi intră Johnson, tânărul ataşat de ambasadă, cu mâinile întinse.

Se uită la mine cu aceeaşi expresie de parcă nu m-ar recunoaşte.

Iată ceva care mă intrigă. Ciudată atitudine...

Dar capăt explicaţia imediat: mi-o furnizează o oglindă; nu-i deloc de mirare că tipii nu mă mai recunosc; nici măcar Félicie

nu m-ar mai recunoaşte, pentru că semăn cu o pătlăgică vânătă. Am tenul de un violet intens, sprâncenele îmi sunt arse, s-a terminat cu genele şi mustaţa mea fină e complet carbonizată.

Mă văd obligat să mă prezint din nou.

Johnson face o grimasă.

– Aţi petrecut noaptea într-un primus? zâmbeşte el.

– Cam aşa ceva...

Începem să vorbim despre invenţie. Johnson e cât se poate de categoric: e o aiureală. În general, inventatorii autentici care vin să propună invenţii autentice se comportă cu totul altfel.

Demersul unei femei pare a fi suspect. O aşteaptă şi are s-o primească de îndată ce se va prezenta, adică peste câteva minute, pentru a-i zice că guvernanţii S.U.A. nu-şi vor arunca niciodată banii în vânt.

– Şi atunci, remarc eu, acceptaţi ca Parisul să servească drept cobai?

Ataşatul zâmbeşte.

– Mai întâi, personal, n-am nimic de acceptat sau de refuzat. Iar apoi, n-am fi putut proceda mai corect decât am făcut-o, prevenind autorităţile franceze în legătură cu această ameninţare.

În fond, are dreptate.

– Whisky, ne propune el.

Şeful refuză printr-o mişcare a capului, dar eu mă grăbesc să accept. Alcoolul, v-am mai spus-o, îmi dă bice, şi în clipa de faţă loviturile de bici îmi sunt la fel de necesare ca unei mârţoage ca să urce o căruţă cu pietriş pe un drum transalpin.

Îmi serveşte un whisky de primă calitate.

Plescăi din limbă, şi plescăitul meu are o rezonanţă curioasă.

Se aude un „Pârrr, pocc"!

Dar mult mai tare, evident.

– Ce se întâmplă? strigă Johnson.

Şeful nici nu clinteşte.

– E o rafală de mitralieră, rosteşte el.

Unde o fi putut auzi el trăgându-se cu mitraliera, când nu iese niciodată din biroul lui!

Cum rafala vine din exterior, americanii dau fuga la fereastră.

Profit de învălmăşeală ca să-mi mai torn un pahar de tărie.

Puţin îmi pasă mie de ce se întâmplă!

În starea în care mă aflu, un singur lucru mă interesează: să-mi torn pe gât apa de foc!

CAPITOLUL XV

CÂND FEMEILE ÎNCEP S-O IA PE COAJĂ

Mi-am făcut plinul cât o Polonie, în momentul în care mă aplec spre cadavrul femeii.

Văd tulbure şi formele îmi dansează în faţa ochilor o ciudată sarabandă, dar cu toate astea sunt în stare s-o identific pe duduiţa care cotrobăia în apartamentul lui Gerfault şi a tras asupra mea.

E ciuruită ca o bucată de şvaiţer, şi mai moartă ca un fileu de hering...

– Ea e, îi spun şefului.

Clătină din cap de parcă ar vrea să zică: „Ce vă spuneam eu?"

Agentul de circulaţie, de la cea mai apropiată intersecţie a străzii Saint-Honoré, îşi face apariţia cu promptitudine. Ca prin miracol, a văzut tot ce s-a întâmplat. Rareori un poliţist vede tot, vă aduce la cunoştinţă faptul un specialist în materie...

Tipii care au tras erau într-un D.S. negru.

Nici măcar n-au încetinit când au ajuns în dreptul fetei care tocmai coborâse dintr-un taxi. S-a văzut o jerbă de scântei şi tânăra s-a prăbuşit cu nasul în jos. Maşina mitraliorilor a cotit la dreapta deşi agentul a fluierat după ei. A încercat să noteze numărul, dar ar trebui să fii un virtuoz al contrasensului ca să poţi asista la un asasinat şi să mai şi notezi numărul de înmatriculare al unui vehicul rulând în mare viteză...

Ce spune el mă lasă rece. Am impresia că citesc o dare de seamă a unui fapt divers într-un ziar obişnuit.

Cu toate astea, relatarea lui trezeşte ceva în mine... Declanşarea e produsă de cuvintele taxi, număr de înmatriculare; ele provoacă un mic cinema în tărtăcuţa mea. Revăd taxiul depărtându-se în lungul unui chei mărginit de platani seculari. Şi-mi amintesc de un tip care nota numărul respectivului taxi.

Tipul era dragul de San-Antonio, bărbatul care înlocuieşte praful împotriva gândacului de Colorado; în taxi era un bărbat cărunt... iar numărul maşinii 135 R...

L-am repetat de atâtea ori pe când pluteam în semiconştienţă!

Şi atunci, se produce miracolul. Miracolul aşteptat de şeful meu fără a lăsa să se vadă... Brusc, încetez să mai fiu un gladiator învins, un poliţist pus la frigare, un biet om bolnav pe moarte... Un sânge nou îmi regenerează fiinţa.

Mă întorc spre boss.

– O. K., şefu', îi spun, îi dăm drumul... Prefer să mor de orice altceva numai de curiozitate nu.

Îmi salt borul pălăriei pentru a-mi lua rămas bun de la americani de la boss şi de la moartă...

Plec liniştit, cu un pas cam nesigur, încercând să-mi reglez mecanismul intim.

Ciudat, cât de tinere pot să moară femeile în povestea asta.

Şi bărbaţii... când se deghizează în femei!

*
* *

Şeful de personal al companiei taxiurilor pariziene consultă un registru.

– Numărul 135 îl are la volan pe Maubert. Şoferul acesta intră în serviciu la ora zece, vreţi să-l aşteptaţi?

– Dacă îmi permiteţi, da.

Mă asigură că toată plăcerea e de partea lui.

Îmi întinde un ziar şi mă apuc să-l frunzăresc până la sosirea celui în cauză.

N-am eu obiceiul să citesc ziare, mai curând să le dau de lucru, furnizându-le materia primă, decât cumpărând-o.

Acesta nu cuprinde nimic senzaţional. Cel puţin, nimic din ce n-aş şti eu. Se trăcăne prin Asia; ceva se pune la cale în Orientul Mijlociu; deputaţii noştri sunt nişte paiaţe; Stalin e canonizat! Hitler n-a murit; nişte rentieri s-au sinucis cu gaze *because* pensia le era prea mică, iar PD din zonă a încercat să-i salveze trimiţându-l la faţa locului pe un ucenic lăptar – ceea ce a trezit o vocaţie teatrală la acesta din urmă! Toate balivernele astea îmi stârnesc râsul.

Prefer să mă trimit la pagina cu anunţuri...

Îmi ofer rubrica auto, apoi cea a închirierilor şi ajung la menţiunea: diverse.

Adesea e cea mai atractivă. Găseşti în ea de toate: o adevărată pubelă publicitară!

Citesc, în stil telegrafic, că un ins ar schimba un dog german pe o bicicletă cu motor. Un altul oferă un tren electric.

Credeţi-mă că toate acestea mă distrează. Trec în revistă tot acest talcioc redacţional. Şi ajung la un mic anunţ: *Amator cumpăr disc rar la un preţ ridicat. Veniţi cu oferte pe numele Muller, post-restant, biroul 113.*

Anunţul e încadrat pentru a se remarca mai bine de restul celorlalte.

Disc rar... mă face să mă gândesc la ceva, nu? Şi pe voi de asemeni, aş paria!

În momentul de faţă, am început să fac un complex al discului. Las ziarul. Respir adânc. S-ar părea că merg spre bine. Trebuie să spun că mă aflu tot sub efectul injecţiei. Dar întărit cu alcool şi aspirină mă vindec eu!

Tocmai am luat această hotărâre când şeful de personal mă avertizează că a sosit Maubert. Îl cheamă înăuntru şi când şoferul apare, iese discret din biroul lui ca să nu deranjeze.

Îi apreciez rezerva.

Maubert e un băiat solid care nu pare să aibă raporturi prea strânse cu apa pe plan extern şi cu atât mai mult pe plan intern.

Are un nas, ce n-ar încăpea în batista dumneavoastră, a cărui culoare evocă un conclav la Vatican. Ochii îi sunt învăluiţi într-un soi de jeleu, iar mustaţa zburlită mai păstrează amintirile vinului de butuc...

– Ce vreţi? mă întreabă el pe un ton academic.

Îi arăt legitimaţia pentru a evita explicaţii prea lungi.

– A, bun, face el.

E obişnuit cu asemenea vizite. Toţi şoferii de taxi din Paris primesc într-o bună zi vizita unui sticlete care-i întreabă dacă n-au avut un client într-un costum bleumarin în noaptea de 12 spre 13 ianuarie 1931.

– Ieri, pe la prânz, îi spun, a urcat în maşina dumitale un bărbat cu părul cărunt în Bois de Boulogne, de-a lungul Senei...

– Da, rosteşte el triunfător.

– Îţi aminteşti de el?

– Ce vorbeşti, nene! strigă el.

Se controlează şi adaugă:

– Vă rog să mă iertaţi.

Şi, pentru a risipi orice confuzie, îmi face o descriere minuţioasă a omului meu. Deci, nu încape nici o îndoială, ştie bine despre cine vreau să vorbesc.

– Unde l-ai dus?

– În Neuilly, pe strada Bisericii!

– La 103? strig eu.

– Da, îmi răspunde el mirat.

Băiatul ăsta n-o să înţeleagă niciodată de ce am dat năvală din birou şi am rupt-o la fugă ca Zatopek. Nici voi n-o să înţelegeţi dacă nu v-aş spune că adresa la care a fost condus bărbatul cărunt este chiar adresa mea!

*
* *

Dintr-o dată nu mă mai simt rău deloc. Nu mă mai gândesc decât la această extraordinară afacere, una dintre cele mai misterioase pe care le-am avut de rezolvat vreodată.

Nu! Dacă l-aţi vedea pe San-Antonio, condus de unul dintre colegii lui Maubert spre Neuilly într-o viteză de-a dreptul periculoasă, pe cuvânt de poliţist! nu l-aţi mai recunoaşte.

Îmi frâng mâinile, trepidez, fulminez, bombăn, gem, scrâşnesc din dinţi!

Félicie! Cum de nu m-am gândit la tine, biata mea bătrânică.Trebuia să fiu convins că din moment ce nişte bandiţi au venit în toiul nopţii să-mi asedieze casa cu rafale de mitraliere, scumpa mea mamă nu mai era în securitate!

Dacă aş fi trimis-o măcar să petreacă o zi două la sora ei! Da' de unde! Idiotul ăsta de sticlete a preferat să alerge după urmele gangsterilor decât să vegheze asupra securităţii bătrânei lui mame!

Îmi muşc mâinile şi bat din picioare!

Evident, mai înainte de a mă lua la refec, bărbatul cărunt a ţinut să-mi percheziţioneze casa. Exista o şansă ca eu să fi păstrat discul la mine, fiindcă întotdeauna tipii ăştia dezgustători au baftă!

Stau şi mă gândesc. La prânz, să se fi întors Félicie de la piaţă? Da, fiindcă e matinală!

Ce nenorocire!

În sfârşit, taxiul opreşte în faţa grilajului vilişoarei mele.

Cobor aşa cum un diavol iese din sticlă şi mă propulsez în grădină. Alerg pe aleea cu pietriş, escaladez peronul. Uşa nu-i complet închisă. O împing. Mă doare inima şi mi s-au înmuiat picioarele...

Da, Félicie e aici... În mijlocul vestibulului, inertă. Ticălosul a omorât-o.

Îngenunchez alături de ea.

Îi pun mâna pe piept şi mă cuprinde o bucurie sălbatică. Captez în palmă palpitaţiile inimii ei. Încă mai trăieşte! Domnul fie binecuvântat...

Trăieşte! O cercetez mai cu atenţie. În spatele capului se deschide o rană urâtă. Tipul a sosit la mine acasă ca un musafir oarecare. Trebuie că i-a înşirat Féliciei nişte baliverne ca să-i anihileze neîncrederea. L-a invitat să intre, iar el, care avea probabil un ciomag ascuns, a terminat-o cu o lovitură în ceafă.

În sănătatea dumneavoastră!

Trebuie să acţionez... Dacă încă mai trăieşte după ce a zăcut douăzeci şi patru de ore fără îngrijiri, înseamnă că rana nu-i fatală...Cel puţin aşa cred.

Mă arunc pe telefon şi cer salvarea. Spun cine sunt şi le cer să-mi trimită o ambulanţă.

Aşteptând maşina, mă uit în jurul meu şi constat că toată

casa e întoarsă pe dos. A fost scotocită cu o minuţiozitate extraordinară.

În tot acest timp, eu eram prizonier pe şlep, iar tipul nu se temea că aş putea să-mi fac apariţia. Cum n-a descoperit nimic, a pus în mişcare şlepul-temniţă, ducându-l dincolo de Paris, până într-un loc ferit.

Un loc unde să se poată ocupa în voie de un încăpăţânat ca mandea şi să poată da foc ambarcaţiei.

Pentru ce să procedeze astfel?

Sirena stridentă a salvării îmi întrerupe meditaţiile...

*
* *

Ce mai calea-valea, femeile n-au baftă în povestea asta. Toate au tendinţa, mai mult sau mai puţin, să devină cliente pentru morgă.

La asta mă gândesc în vreme ce străbat holul cu lespezi de piatră al spitalului.

Îmi pun picioarele alternativ, când pe o dală neagră, când pe una albă...

O moartă, să zicem aşa, oficială: doamna Fouex...

O femeie în travesti: Gerfault, sinucis!

O tânără elveţiancă antrenată cu sau fără voia ei într-o aventură care o depăşea: telefonista, mitraliată în faţa casei mele!

O femeie misterioasă care cotrobăia în apartamentul lui Gerfault şi propunea o afacere de milioane americanilor: mitraliată în faţa ambasadei Statelor Unite!

Şi în fine, Félicie, bătrâna mamă a poliţistului care şi-a băgat nasul în ciorba asta: grav lovită...

O dală neagră... O dală albă... O dală neagră... O dală albă...

Negru – Alb – Negru...

Sunt teribil de enervat. Îmi spun: dacă ajung la capătul holului şi-mi pun piciorul pe o lespede albă, înseamnă că mami o să scape, dacă nu...

Socotesc, ca să-mi omor timpul, numărul carourilor negre care mi-au mai rămas. Trişez... Nu vreau s-o condamn pe Félicie a mea, terminându-mi parcursul pe un careu negru!

Zgomotul unei uşi deschise mă face să mă întorc.

E doctorul şef.

Dând uitării povestea absurdă cu dalele, grăbesc spre el:

– Care-i situaţia, domnule doctor?

Afişează o expresie cordială.

– Nici o fractură, totul se rezolvă în cincisprezece zile.

Îi întind mâna.

– Mulţumesc, domnule doctor!

– Oh! eu n-am nici un merit, zâmbeşte el.

– Asta cam aşa e...

Nu-mi rămâne decât să pun mâna pe tipul care are un merit serios în starea mamei mele.

CAPITOLUL XVI

TOTUŞI ÎNCEP SĂ VĂD CEVA MAI LIMPEDE

Liniştit în privinţa soartei Féliciei, încep să hoinăresc în lungul străzilor unde uneori un soare alternativ aprinde lumini primăvăratice.

Descopăr, zărind un bucătar de lemn în picioare în faţa unui restaurant că mi-e foame, o foame atroce, fiindcă n-am mai pus în gură nimic de alaltăieri şi izbucnesc în râs când îmi dau seama că teribila mea stare de sfârşeală, de care pomenea internistul, se datorează numai burţii goale.

E simplu, dar ar fi trebuit să mă gândesc.

O vigoare formidabilă pătrunde în mine în acelaşi timp cu o friptură în sânge pe care o expediez în stomac.

Înghit o porţie zdravănă, plus două farfurii cu cartofi prăjiţi, plus un vin roşu într-o butilcă mare ca luna, când e plină.

După aşa o masă puteţi să-mi trimiteţi Teroarea mexicană într-un colet expres, vă promit că fac din ea un hamburger în mai puţin timp decât i-ar trebui soacrei dumneavoastră să vă scoată din sărite; pe cuvânt!

În vreme ce eu mâncam, soarele s-a instaurat în Paris. E plăcut... Nu simt absolut deloc nevoia să mai fac penicilină.

Aleg trotuarul însorit şi încep să reflectez serios.

Ultima noutate indică într-un mod probant că în această afacere se confruntă două bande.

Se confruntă şi se înfruntă pentru a pune mâna pe disc.

Din prima face parte bărbatul cărunt şi capul ras.

Din a doua, femeia care a fost lichidată.

Banda acesteia din urmă deţine discul, pentru că individa a fost cea care mi l-a subtilizat; şi acum are de gând să-l vândă americanilor.

Prima bandă se opune negocierilor în felul ei, adică dur, eu am păţit-o şi ştiu.

Deci, banda bărbatului cărunt nu era la curent că a doua era în posesia discului pentru că nu mai departe azi-noapte mă tortura pentru a mă forţa să spun unde se afla...

Dar în dimineaţa asta a aflat că tânăra avea să ia din nou legătura cu americanii... Ceea ce înseamnă că într-un interval de câteva ore, cineva i-a prevenit în legătură cu acest demers...

Cine?

Pătrund într-o staţie de metrou, la intrarea căreia stă scris: Lavatory-Téléphone!

Cobor în fugă treptele, intru în cabina publică şi-l sun pe şeful.

– Cum te simţi? mă întreabă el.

– Foarte bine. Spuneţi-mi, şefu', cine v-a prevenit în legătură cu această afacere din partea ambasadei?

– Johnson.

– Tânărul ataşat?

– Da.

– Direct?

– Da...

– Nimeni altcineva n-a aflat această informaţie?

– Nimeni, imposibil...

Se lasă o tăcere pe care o folosim şi unul şi celălalt pentru a medita asupra spuselor interlocutorului.

– Pentru ce? mă întreabă în cele din urmă şeful cu un glas prudent.

– Mi-a venit şi mie aşa o idee... Nu credeţi că Johnson ar fi putut bate toba?

– Nicidecum! E un băiat absolut remarcabil pe care am avut ocazia să-l apreciez în repetate rânduri...

Se lasă din nou o tăcere ciudată.

– Presupui că a avut loc o scurgere de informaţii?

– Sunt aproape sigur. E unica modalitate de a explica anumite lucruri...

Îi povestesc despre agresiunea căreia i-a căzut victimă Félicie şi îi explic cum am ajuns la certitudinea absolută că în jurul acestui blestemat disc gravitează două bande rivale.

– Vă rog să mă înţelegeţi, şefu', banda omului cărunt a fost prevenită de cineva din ambasadă în legătură cu negocierile angajate de cealaltă bandă. Şi dacă primii au decis s-o lichideze pe femeie, au făcut-o numai pentru că erau informaţi că poliţia franceză încerca să-i întindă o capcană acestei femei. Au vrut să evite ca noi să ajungem la sursă, adică la disc...

– Da, ai dreptate...

– Cred şi eu!

Oftez...

– Bun... Voi continua cercetările...

– Te mai ţii pe picioare?

– Da... Iar în privinţa congestiei mele mai vorbim şi altă dată.

– Să auzim de bine!

– Şefu', aţi putea cere o exhumare a văduvei Fouex? Aş vrea să i se facă autopsia... Şi cât mai repede, dacă e cu putinţă...

– Crezi că moarte ei nu-i naturală?

– Da.

– Am avut amândoi aceeaşi idee, declară el, pentru că am şi întreprins formalităţile de exhumare.

Rămân fără glas. E tare, şeful... Are un fel al lui de a-ţi dovedi că e întotdeauna pe fază.

– La revedere.

El e cel care închide.

*
* *

Rămân gânditor, fără a ieşi din cabină. Nu mă pot decide s-o părăsesc. Şi pe urmă, dintr-o dată, îndrăzneala şi nasometrul meu de copoi încep să funcţioneze.

Introduc o nouă fisă în puşculiţă.

De data asta compun numărul ambasadei Statelor Unite.

Cineva ridică şi bombăne un „Hallo!" cu limba încâlcită în chewing-gum.

– Vreau să vorbesc cu secretarul domnului Johnson, rostesc eu cu o voce autoritară.

– Cine întreabă?

– Cel mai bun prieten al lui.

Se scurge o clipă. Apoi aud glasul tipului roşcovan cu ochelari care întreabă cu o umbră de îngrijorare:

– Cine e la aparat?

Îmi camuflez timbrul cât pot mai bine şi încep să vorbesc fără grabă, cum o fac gangsterii din filmele hollywoodiene.

– Hello, îi spun. Telefonez în legătură cu subiectul care-l ştii...

E un balon de încercare. Totul va depinde de reacţia lui.

Aştept. Aşteaptă şi el. Şovăie. În cele din urmă articulează:

– Despre ce-i vorba?

– Să nu ne mai ascundem după degete. Vino imediat, trebuie să-ţi vorbesc.

O nouă şovăială.

– Pe strada Savoie? întreabă el.

– Exact, da, pe strada Savoie şi repede!

Închid. Acum, copii, am prins un fir conducător formidabil, pomenit în toate romanele poliţiste care se respectă şi chiar în cele care nu se respectă.

Flerul meu nu m-a înşelat. La ambasadă ceva nu merge cum trebuie. Iar roşcovanul înalt e băgat în afacere până peste urechi.

Ies în fugă din gara de metrou. Recurg la un taxi.

– Strada Savoie! În mare viteză!

Strada Savoie e o ulicioară îngustă, provincială, cum spun cronicarii a la André Billy – foarte aproape de piaţa Saint-Michel.

E lungă cât vestibulul unei case de târgoveţi. Îmi spun că, în cazul în care voi rămâne în taxi, la unul din capetele ei, mă voi afla în primele loje pentru a observa comportamentul roşcovanului.

Acesta apare după puţin timp, într-o maşină ceva mai lată ca strada. O parchează şi se îndreaptă cu pas grăbit spre poarta vetustă a unuia dintre imobile. Intră pe sub portal. Îmi notez cu grijă numărul; e 4.

– Bun, îi spun şoferului meu, eşti liber, nu mai am nevoie de bunele şi loialele dumitale servicii.

E puţin surprins, dar îi domolesc curiozitatea cu un bacşiş

care-i deschide orizontul pensionării într-o casă cu ţiglă roz pe malurile Oisei...

Mă îndrept spre numărul 4. Portalul e destul de sumbru. Bat în ferăstruica portăresei. O bătrână mărunţică îmi spune să aştept o secundă pentru că are laptele pe foc şi că are să dea în fiert dintr-o clipă în alta. Într-adevăr, o gigantică protuberanţă, asemănătoare unei ciuperci atomice, se ridică deasupra cratiţei.

Bătrânica închide gazul.

– Ce doriţi dumneavoastră? mă întreabă ea.

– Numai ce a intrat un bărbat înalt cu ochelari şi părul roşu...

– Aşa-i...

– La cine a urcat?

– La domnul Muller...

– Etajul?

– Primul la stânga.

– Mulţumesc.

Mă lansez pe scară. Îmi lipesc urechea de gaura cheii şi aud un murmur de glasuri destul de îndepărtat.

Atunci, fără zgomot, scot din buzunar două lucruri: primo, micul sesam şi, secundo, revolverul, cel pe care şeful mi l-a procurat când am îmbrăcat la spital hainele de schimb...

Silenţios precum conştiinţa unui negustor de maşini de ocazie, pătrund în apartament. Zgomotul de voci provine dintr-o încăpere din fund.

Una e cea a capului ras, cealaltă a roşcovanului meu.

– Nimeni nu v-a chemat niciodată aici! protestează Banski. Ce mai e şi povestea asta cu telefonul!

Celălalt susţine că i s-a ordonat să se prezinte pe strada Savoie.

Banski se înfurie jurându-se de contrariu şi spunând că dacă află patronul, o să se facă foc şi pară...

Cum am impresia că discuţia se oţeteşte, îmi spun că ar fi judicios să intervin.

Fac un pas înainte şi urlu:

– Mâinile sus, toată lumea!

Nu-s decât doi, totuşi, în total, patru braţe ar trebui să se ridice spre stele. Mai exact, aşa ar fi dacă ei ar consimţi să-mi dea ascultare, însă imbecilii ăştia sunt atât de uluiţi să mă vadă luându-i la ochi cu revolverul încât îşi aerisesc copios organismul căscând la maxim gura, ochii, nările şi fără îndoială rectul.

Pe urmă, în acest moment de incertitudine acută, Banski, cu o rapiditate extraordinară, îşi scoate pistolul.

– Aruncă-l! îi strig.

Dar el nu-mi dă ascultare. Ochii îi sunt injectaţi de sânge. Mie nu-mi dă nici o atenţie. Toată furia lui e îndreptată împotriva americanului.

– Ticălosule! urlă el... Fiu de căţea! Gunoiule, ne-ai trădat, hai?

Şi trage.

Roşcovanul înalt se frânge în două şi alunecă uşor în lungul peretelui, ţinându-se de burtă.

– Ticălosule! repetă celălalt.

Şi mai trage o dată. De data asta roşcovanul a încasat glonţul în ochiul stâng. Lentila ochelarilor e pulverizată. Rămâne o clipă în echilibru, un val de sânge scurgându-se din rana hidoasă, apoi se prăvăleşte pe o parte.

Toate astea se derulează ca într-un vis cu o viteză dereglată. Apăs la rândul meu pe trăgaciul armei. Fir-ar al naibii! Ce mi-au mai ruginit reflexele! O să trebuiască să le dau cu minium într-una din zile...

Banski scoate un urlet care probabil se aude până în For-

mosa. Oi fi având eu reflexele ruginite, dar ochiul mi-a rămas bun. Glonţul i-a smuls trei degete de la mâna dreaptă. Revolverul i-a căzut pe jos iar degetele îi atârnă ca nişte ramuri rupte.

Începe să lăcrimeze, capul ras. E îngrozit când se vede mutilat. Îşi ţine mâna înaintea lui ca pe un ostensoriu.

– Vezi, Banski, îi spun, toţi nemernicii de soiul tău sfârşesc rău într-o bună zi. Dacă ai fi dus o viaţă de om cinstit, ai fi fost şi tu ca toată lumea, bucurându-te de cele zece degete ale tale...

El, în pofida micilor mele transformări fizice, mă recunoaşte fără ezitare.

Rânjesc sarcastic.

– O surpriză, nu? Acum, nene, nu-ţi mai rămâne de făcut decât un singur lucru. Să te aşezi la masă cu şervetul în jurul gâtului, ca un băiat mare, şi să vorbeşti.

E livid; dinţii îi clănţăne de parcă i s-ar fi băgat nişte castaniete în gură.

– Vino-ţi în fire, Toto, şi răspunde la întrebările mele. În contul cui lucrezi?

– Al domnului Muller...

– Bun, şi domnul Muller în contul cui lucrează?

Pare surprins.

– Păi eu... Pentru el! Trebuia să... El e în măsură să negocieze vinderea detonatorului... Şi pe urmă... la ambasada americană...

E scuturat ca de un sughiţ. Începe să vorbească fără să mai dea atenţie la ce-i iese din gură. Îşi priveşte mâna; mâna şiroind de sânge. Mâna cu care niciodată nu va mai putea să apese pe trăgaciul unei arme.

Pentru banditul ăsta totul s-a dus naibii... I-am demolat unealta cu care-şi câştiga pâinea cea de toate zilele.

– Ce-i cu discul ăsta faimos despre care s-a vorbit atât?

– E piesa care reglează un detonator. Fără ea, nu mai e bun de nimic...

– Şi cine vă pune beţe-n roate?

Ridică din umeri.

– Nu ştiu...

Oare începe să-şi vină în fire, să se recupereze şi din cauza asta face obstrucţii?

Fără de astea, nene!

– Vorbeşte!

– Nu ştiu!

– Vorbeşte că dacă nu te omor!

– Dar, nu ştiu...

– Tânăra din Elveţia, telefonista, tu ai fost ăla care ai ucis-o. Muller e de acord asupra acestui punct. E suficient cu tot ce mi-ai făcut aseară ca să te trimit la mânăstirea de pe Muntele-Regretului, cred că mă înţelegi... şi azi dimineaţă în faţa ambasadei tot tu ai lichidat-o pe fată, nu ?

– Da.

Această mărturisire mă face să cred efectiv că nu ştie mare lucru despre faimoasa bandă rivală care-i încontrează...

– De ce ai lichidat-o?

– Pentru că... trebuia să fie arestată de poliţie şi atunci...

Jubilez că am presupus corect.

Dar nu pentru multă vreme. Văd cum ochii lui Banski îi ies din cap de groază.

Mă întorc şi într-o străfulgerare îl zăresc pe bărbatul cu părul cărunt.

E în capătul culoarului, în cadrul uşii şi ţine în mână un revolver în poziţie de tragere. Îşi închide un ochi, degetul i se crispează pe trăgaciul armei.

E o chestiune de milionimi de secunde. Mă arunc pe burtă şi gloanţele zboară pe deasupra capului meu... Banski e cel care le colecţionează în bufet.

Aud pe scări un galop. Mă ridic, agresorul a plecat... Fără îndoială crede că m-a atins, totul s-a petrecut atât de rapid...

Trag o înjurătură şi mă lansez în urmărirea lui.

CAPITOLUL XVII

SE PUNE PROBLEMA UNEI COPILE CARE-I FACE PE BĂRBAŢI SĂ SE ÎNROŞEASCĂ

Încetând ostilităţile, bătrâna portăreasă a ieşit din locuinţa ei şi priveşte spectacolul.

Trebuie că-i destul de ciudat.

Mai întâi, dă năvală Muller, apoi eu... Cu pistolul în mână strig cât mă ţine gura: „stai că trag", potrivit formulei consacrate, dar Muller e departe şi nu are de gând să se oprească. Ştie că n-aş putea să-l mai ajung din urmă. Într-adevăr, în momentul în care ies din clădire, el dă colţul străzii şi se aruncă într-o maşină.

Când ajung în capătul ulicioarei, el e în dreptul cheiului şi dacă m-aş încăpăţâna să-l urmăresc, ar fi doar ca să-l văd cum o ia pe pod. Mi-a scăpat. Degeaba am încercat eu să iau numărul maşinii, mi-a fost imposibil. Tot ce ştiu e că a fugit la volanul unui D.S. negru...

Bineînţeles, acest rodeo n-a putut să treacă fără a ridica în picioare populaţia liniştită a cartierului.

Mă întorc şi le spun celor care cască gura:

– A putut nota cineva numărul maşinii?

Toată lumea clatină din cap. O damă în vârstă care abia îşi ţine proteza în gură, presupune că ar începe cu 6; un lucrător de la canalizare declară că ipoteza e falsă, şi se jură că numărul începea printr-un 8... Zăpăceala obişnuită. Îşi fac apariţia doi

poliţişti autoritari şi tunători, ordonându-le tuturor gură-cască să se ducă pe la treburile lor; dar să-i determini pe trecătorii parizieni să circule în astfel de cazuri e la fel de periculos ca atunci când ai vrea să-i iei unui tigru înfometat o bucată de carne.

Îi trag pe poliţişti deoparte şi le şoptesc la ureche identitatea mea. Le spun să trimită tot ce trebuie la numărul patru de pe această stradă pentru a ridica unul sau poate doi defuncţi...

Îmi bag pistolul în teacă şi mă întorc la ceea ce ziarele în delir vor numi în curând locuinţa tragică.

Portăreasa e la etajul întâi, sprijinită de uşă şi privind la cadavrul lui Banski, care se goleşte de sânge ca un butoi fără cep. O apuc de umeri, iar ea scoate un ţipăt de groază.

– Nu te speria, coană-mare, sunt de la poliţie. Imediat vor veni agenţii să ridice morţii...

E cenuşie ca o dimineaţă de Moşi, sărmana.

– Cui aparţine apartamentul ăsta?

– Ce?

Se smulge cu greu din oribilul ei extaz...

– A!... Apartamentul... Domnului Muller.

– De multă vreme?

– De două, trei luni...

– Locuieşte singur?

– Da... însă dă rareori pe acasă, călătoreşte mereu, e reprezentant...

Termenul mă face să zâmbesc. Reprezentant!

E cazul s-o spunem.

Văd de aici cartea de vizită a individului.

„Muller, reprezentant pentru detonatoare".

– Spuneţi-mi Muller, ăsta e bărbatul cărunt care fugea mai adineauri?

– Da.

– N-are altă adresă la Paris?

– N-am de unde să ştiu...

Mă apropii de corpul lui Banski şi-l percheziţionez. Găsesc un buletin de identitate pe numele lui, ceva bani, o brichetă, o pilă de unghii şi o cheie de hotel.

Apuc cheia.

Pe buletinul de identitate la rubrica: „domiciliu" e trecut: Marsilia.

N-am ce spera mare lucru în această privinţă.

Pe scară se produce o mare hărmălaie şi un nor de ziarişti dă năvală ridicând aparatele de fotografiat.

E momentul pe care-l aleg întotdeauna ca să mă retrag neobservat.

Stilul fanfaron nu-i caracteristica mea dominantă.

N-o să mă vedeţi niciodată scoţând panglici în faţa magneziului în atitudinea celui care le ştie pe toate. Aşa că-mi iau tălpăşiţa fără să mai aştept...

*

* *

La masă, în faţa unui rom alb dublu, mă gândesc melancolic că am ajuns aproape într-un punct mort.

Toţi cei care m-ar fi putut lumina dau ortul popii ca prin farmec unii după alţii, iar acum le-a venit rândul bărbaţilor să depună armele.

Cum şeful trebuie că-şi muşcă tocul, îi relatez noul incident...

– Bravo, îmi spune el.

– Serios, chiar aşa consideraţi?

– Ai văzut bine în privinţa funcţionarului ambasadei. Faci progrese. Şi eu am să-ţi aduc la cunoştinţă ceva...

– Glumiţi!

Nu sesizează ironia.

– Doamna Fouex a murit otrăvită, mă informează el.

– Deci, înseamnă că toate au pornit de la ambasadă. Doamna Fouex e cea care l-a primit pe Muller, când acesta din urmă a venit să facă propunerea cu detonatorul. Ea i-a raportat şefului direct: roşcovanului. Atunci unuia sau celuilalt i-a venit ideea să-şi însuşească invenţia şi s-o vândă pe cont propriu...

– Dacă nu cumva şi unul şi celălalt lucrau în solda altcuiva?

– Da, e posibil...

„Coana Fouex a făcut apel la nepotul ei. Părerea mea e că i s-a adresat lui fiindcă era actor... Pentru ce? Mi-ar plăcea să ştiu..."

– Ai să afli în curând, aşa cum te ştiu eu, îmi spune şeful pe un ton promiţător.

Începe să mă perie şi să-mi dea lustru că-s numai bun să iau situaţia în piept.

Iar eu îmi continuu raţionamentul mai mult pentru mine decât pentru el.

– Şi pe urmă, n-a mai mers treaba cu nepotul, fie că i-a tras pe sfoară ca să treacă de partea adversarilor, fie că a apărut ceva neprevăzut, vreun impediment. Ce clan a suprimat-o pe doamna Fouex? De ce s-a sinucis Gerfault?

Boss-ul nu răspunde nimic, pentru că el ştie că firul unei idei e mai fragil decât cel al unui balon roşu... dacă-l rupi, balonul îşi ia zborul.

– Nu, strig eu, varianta asta nu ţine: dacă roşcovanul de la ambasadă l-ar fi trişat pe Muller, cu siguranţă n-ar fi fost în dimineaţa asta în cârdăşie cu el...

– Cine ştie, obiectează şeful, răsturnările de alianţe există întotdeauna, îţi dai seama prea bine...

– De acord. În orice caz, ca să rezumăm trebuie să recunoaştem că avem de-a face cu două grupuri: unul în posesia discului, despre care nu ştim nimic, şi altul, reprezentat de Muller, pus pe tăiat şi spânzurat ca să pună mâna pe el... care dintre ele ar fi mai interesant din punctul nostru de vedere? Primul, fără îndoială, nu?

– Poţi ajunge la el cu ajutorul celui de-al doilea.

– Da... Şi în plus, trebuie să-l regăsesc pe Muller...

– Trebuie! rosteşte patronul cu tărie. Muller ţine prea mult la disc pentru a se da la fund.

– Vă rog să mă iertaţi, şefu', îi spun precipitat şi închid telefonul.

S-a produs scânteia. Iau cartea de telefon şi caut numărul ziarului pe care l-am citit în dimineaţa asta.

– Alo, daţi-mi, vă rog, mica publicitate!

Muller! Disc! Muller! Disc! Cele două cuvinte mi-au adus înaintea ochilor anunţul citit dimineaţă.

– Publicitatea?

– Da.

– Aici poliţia, aş vrea să aflu când vi s-a predat anunţul: *Amator cumpăr disc rar la preţ ridicat...*

Tipul îmi răspunde fără nici o ezitare:

– Bănuiam eu că nu era ceva normal, face el.

– Ia te uită!

– Da, persoana a adus anunţul când începuse tipărirea ziarului, spre sfârşitul zilei. I-am spus că era prea târziu pentru publicarea în ediţia în curs, dar a insistat foarte mult...

Înţeleg că treaba s-a rezolvat cu o şpagă serioasă.

– Cum arăta acest bărbat?

– Nu era un bărbat, ci o fată tânără.

Rămân deconcertat.

– O fată tânără?

– Da.

– Cum arăta?

Tipul ezită.

– Foarte frumoasă, îmi mărturiseşte cu o voce surdă.

Dacă băiatul nu s-a îndrăgostit la prima vedere, sunt dispus să fiu spânzurat de ce am mai preţios...

– Hm! e cam vag, îi spun.

– Şi cu toate astea, e ceea ce o califică cel mai bine, reia tânărul.

– Aveţi adresa ei?

– O persoană care cere să i se scrie la post-restant n-are obiceiul să-şi distribuie cartea de vizită.

O încasez fără să clipesc. În fond, nu-i prost deloc, băiatul.

– Mulţumesc.

Şi mă întorc la masă.

– Garson!

– Da, domnule.

– Încă un rând şi adu-mi ceva de scris.

Îmi golesc paharul. Fără discuţie, congestia mea e pe ducă iar teribilul şoc – pe cale de a deveni o amintire.

Înmoi tocul în călimara noroioasă, ezit o clipă, apoi mă hotărăsc.

Domnule,

Ca urmare a anunţului apărut astăzi, v-aş putea ajuta să găsiţi un anume disc de valoare. Practic, un disc teribil (sau mai curând detonant).

Rânjesc satisfăcut de insinuarea strecurată. Dacă cel care va primi misiva e cu capul pe umeri, nu se va îndoi nici o clipă că are de-a face cu un scrântit.

Mai adaug rândurile:

În cazul în care veţi fi interesat, veniţi în seara asta la ora opt la barul Rhumerie Martiniquaise. *Să aveţi un disc de muzică în mână ca să vă pot recunoaşte.*

Respectele mele, etc.

Semnez Durand, o modalitate la fel ca şi altele de a-ţi conserva anonimatul.

Pun la poştă epistola şi mă înfund într-un cinematograf.

S-ar putea să vă mire faptul că mă duc să văd coapsele *Ritei* în acest moment, dar simt nevoia să-mi aerisesc puţin mintea. Nevoia de a nu mă mai gândi la toate aceste belele! Nevoia de a mă detaşa puţin în atmosfera molcăluţă oferită de un fotoliu de orchestră.

Filmul este epatant pentru cineva care nu vrea să-şi spargă capul. Face cât un masaj al materiei cenuşii.

E vorba de o tinerică prăpădită ca un as de pică, angajată ca dactilografă de un patron autoritar.

Munceşte ca la galere, ce mai!

Numai că i-a căzut cu tronc fiul patronului, un nătărău tânăr care face călărie şi conduce un Mercedes-Benz; amorul o stimulează în asemenea măsură, încât devine cochetă, îşi scoate ochelarii, îşi face un permanent la *Georgel* şi devine cea mai senzaţională *pin-up girl* a creaţiei.

Militarul care stă alături de mine e străbătut de furnicături în nădragi...

Nu ştiu cum s-a terminat filmul, fiindcă am adormit aproape imediat, dar pot să pariez pe marele canion din Colorado contra unui *lapsus linguae* al domnului Jean Nohain, că are să se mărite cu fiul patronului; totul se va termina într-un alcov!

Mă trezesc atunci când o vânzătoare îmi bagă în ochi o îngheţată pe băţ vrând s-o întindă militarului vecin cu mine.

Privesc cadranul luminos fixat la dreapta ecranului. Ora şase... E timpul să trec pe la sediul poliţiei înaintea întâlnirii mele.

* * *

Sunt bucuros că-l găsesc aici pe Castellani. E un băieţandru din specia câinilor credincioşi, teribil de util unui tip ca San-Antonio.

Când dă cu ochii de mine, cască gura.

– Ce-aţi păţit, domnule comisar?

– Am să-ţi povestesc altădată. Eşti liber?

– Îmi pregătesc raportul în afacerea timbrelor portugheze.

– Lasă baltă filatelia asta a ta, şi vino cu mine!

Mă urmează fremătând.

Pe drum, îi explic ce anume aştept de la el.

– Ascultă, am o întâlnire cu cineva la *Rhumerie Martiniquaise*. N-am idee cine vine. Semn de recunoaştere: un disc de muzică.

„S-ar putea ca persoana în chestiune să fie bărbatul cu păr cărunt. Dacă mă recunoaşte totul e pierdut. În acest caz, îl vei aborda tu, şi-i vei spune că ai noutăţi în legătură cu discul şi că eşti un amic al fetei ucise în dimineaţa asta în faţa ambasadei, mă urmăreşti?

– Da, domnule comisar.

– Perfect. Ai să-i spui că vrei să-i mai dai şi alte informaţii dar pe bani. Arată-te foarte lacom, chiar hrăpăreţ.

– Bine, domnule comisar.

– Descurcă-te în aşa fel încât să ieşi din local împreună cu el. O dată aflat afară îi sar eu în cârcă; în momentul acela îi pui cătuşele. Trebuie acţionat rapid, e un dur.

– Contaţi pe mine.

– Bun. Toate astea sunt prevăzute, îţi repet, numai în cazul în care persoana cu discul e tipul cu păr cărunt. În caz contrar, după ce ai reperat persoana, ai să vii să-mi spui şi atunci tu ai să rămâi afară cu misiunea de a mă urmări...

– Am înţeles.

Mai adaug:

– S-ar putea, de asemeni, să nu vină nimeni la întâlnire.

Nu înţelege, dar e un tip discret care nu se miră niciodată dacă i se spune că un preot e îmbrăcat în alb sau că emisiunile lui Zappy Max sunt geniale. Cu atât mai mult dacă afirmaţia vine din partea unui superior al lui.

Mergem până la piaţa Concorde, traversăm podul şi ne îndreptăm pe jos până la Raspail. Aici, iau un taxi, pentru că prefer să mă ascund ca să aştept. Şoferul se întâmplă să fie un băiat pe care-l cunosc. Îmi face cu ochiul cu un aer binevoitor şi mă asigură că-mi stă la dispoziţie.

Ne duce până în dreptul barului, ia un viraj larg şi se opreşte la colţul cu strada Echaudé.

Castellani coboară şi cercetează terasa de iarnă. Apoi, intră...

Sunt puţin neliniştit.

– Ai o ţigară? îl întreb pe şofer.

Îmi întinde un pachet de gauloise, dar n-am timp să şi aprind. Castellani s-a şi întors.

Mă simt puţin decepţionat pentru că speram în secret ca Muller cel din anunţ să fie acelaşi cu Muller al meu. Îmi băgasem în cap că doi Muller nu pot să se intereseze de un disc rar...

– Ce se aude, fiule?

– E cineva cu un disc, dar nu-i un om în vârstă...

– Şi atunci cine e?

– O fată frumoasă, domnule comisar.

Şi roşeşte ca un licean care a fost prins cu o revistă porno.

CAPITOLUL XVIII

NIŞTE PLETE AURII ŞI O PLIMBARE SUB CLARUL DE LUNĂ

Fata cu discul, aşa o voi numi din capul locului, are într-adevăr tot ce-i trebuie pentru a da pe brazdă un agent de circulaţie dacă şi-ar lăsa maşina în dreptul unei porţi.

E o tânără superbă, de vreo douăzeci de ani, cu părul ca de pe o copertă a unui roman de dragoste, de un blond pai cu reflexe aurii. Dacă nici după această tiradă nu consideraţi că-l egalez pe Lamartine înseamnă că sunteţi o bandă de împiedicaţi!

Are tenul uşor bronzat cu o constelaţie de pistrui minusculi. Ochii sunt de un cenuşiu închis şi gura cărnoasă.

Când surâde vă gândiţi la tot ce poate fi mai captivant potrivit aspiraţiilor voastre intime.

Cât despre restul construcţiei, să avem pardon! Starurile de la Hollywood pot să intre în şomaj, v-o spun eu. Şi dacă v-o spun eu, înseamnă că asta este realitatea!

Poartă un pulover gri cu guler întors, care nu-i ascunde nimic din rotunjimi şi un pantalon negru care i le exagerează.

Stă cuminte dinaintea unui pahar de punch alb, cu un disc de muzică aşezat în faţa ei.

Nu mă pot împiedica să nu gândesc că ar fi cu adevărat culmea ca tânăra asta să fie o conincidenţă.

- Domnişoara Muller?

– Da.

Îmi aruncă o privire rapidă. Incisivă ca un pumnal. Se înfige în tine şi te sondează în mare viteză.

– Permiteţi?

Mă aşez după ce a bătut din genele lungi.

Mă uit la ea şi nu-i obositor deloc. Mi-ar plăcea să-mi petrec toată viaţa făcând aşa ceva, bineînţeles într-un balansoar.

Îmi şoptesc:

„Doamne că fainâ mai e!"

Şi cu glas tare o întreb:

– Aţi primit scrisoarea mea?

– Altminteri credeţi că m-aş afla aici?

Trosc! Mi-a blocat riposta.

– Trebuie să începi de undeva o conversaţie, îi spun, asta am găsit, e mai original decât starea vremii.

– Am putea vorbi despre disc, rosteşte ea. Ce propunere îmi puteţi face?

O privesc din nou, sau mai curând îi privesc ochii pentru a încerca să înţeleg ce gândeşte. Dar sunt opaci precum zidul unei puşcării.

– Ce muzică vă place?

– Muzica detonantă, face ea zâmbind.

– În acest caz, suntem făcuţi să ne înţelegem...

Tipa aprinde o ţigară, exalează fumul prin nas şi mă întreabă:

– De fapt, cine sunteţi dumneavoastră?

– Un amator de discuri.

– Şi în afară de asta?

– Atât trebuie să vă fie suficient.

Gândesc că e prudent să revin la personajul pe care am decis să-l interpretez.

– Dacă deţin piesa care vă interesează, ce mai contează restul?

– Bineînţeles.

Tipa alungă fumul care stagnează între feţele noastre cu o mişcare largă.

– Dar măcar îl aveţi?

– Cred că am posibilitatea să-l procur...

– Hm! E o diferenţă...

– Uşoară, da, domnişoară Muller.

Mă corectează:

– Doamnă...

– Ah!...

Măritată de pe acum...

– Scuzele mele.

– Nu-i nici o problemă.

Mai înaintez un pion:

– Sunteţi soţia lui Muller?

– Ca să mă numesc Muller, m-am căsătorit cu un Muller, aţi descoperit asta singur?

– Şi aţi fost împuternicită să purtaţi tratativele?

– De ce?

– Pentru că aş dori să vorbim de cifre. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru matematică...

– Să vorbim de cifre...

Îşi zdrobeşte ţigara pe jumătate consumată în scrumieră şi suflă norul albăstriu.

Chelnerul, îmbrâncit de înghesuială, vine în cele din urmă să-mi ia comanda.

– Un punch creol!

Garsonul se îndreaptă spre tejghea.

Aşteptăm să mă servească pentru a relua această instructivă conversaţie.

– Care sunt pretenţiile dumneavoastră? mă întreabă ea.

– Destul de pretenţioase... Am impresia că, dacă aş primi zece milioane în franci vechi, aş deveni guraliv ca o coţofană şi ar trebui să mi se lipească un plasture pe cioc ca să-l închid.

– Scump.

– Ăsta-i preţul. Dama căreia i s-a întâmplat un accident în dimineaţa asta, cerea americanilor o sută de mii de dolari. La schimb, o sută de mii de dolari fac aproape cincizeci de milioane în franci vechi. Cu cincizeci de milioane în buzunar, trebuie să te simţi mai puţin singur, nu?

Cum eu am ridicat vocea, duduia se uită în jur, vag neliniştită.

– N-am putea merge să discutăm în altă parte?

– Cum doriţi.

Las o bancnotă pe masă şi ieşim unul în spatele celuilalt.

Ajunşi în bulevard, tipa îmi spune.

– Cred că la mine acasă, am fi mult mai liniştiţi, nu?

Şi adaugă:

– Nu vă deranjează?

– Niciodată nu m-a deranjat să însoţesc o fată frumoasă la ea acasă.

Nu-mi răspunde.

– Locuiţi departe?

– Sunt cu maşina...

Maşina ei e un D.S. negru.

Mă invită să urc alături de ea.

Încep s-o găsesc deosebit de imprudentă pe fâţa asta. Mă aşteptam la ceva fasoane, dar ea merge drept la ţintă cu o neruşinare specific feminină.

Ce să însemne toate astea?

Ca într-o doară arunc o privire în oglinda retrovizoare. Văd taxiul lui Castellani că o ia şi el din loc.

Coborâm pe bulevardul Saint-Germain până la palatul Bourbon. Apoi o luăm în lungul cheiului spre vest.

Trecem de Câmpul lui Marte. Reflectoarele de pe turnul Eiffel, mângâie noaptea cu triplele lor fascicole.

E plăcut. Însoţitoarea mea miroase frumos...

Ar fi prea extraordinar ca această plimbare sub clarul de lună să fie o plimbare sentimentală...

Dar nu-i vorba de aşa ceva.

Oh nu! Absolut deloc...

Fără să percep nici cel mai mic zgomot, ţeava unui revolver se sprijină de ceafa mea.

– Nu mişca, domnule comisar, declară vocea calmă a lui Muller.

CAPITOLUL XIX

O CIUDATĂ PLIMBARE SUB CLARUL DE LUNĂ

Nu mişc; asupra acestui punct Muller poate fi liniştit.

Chiar dacă aş vrea mi-ar fi imposibil pentru că sunt literalmente paralizat de stupoare.

Nu-i pentru prima oară că am de a face cu un pasager clandestin la bordul unei maşini, dar e pentru prima oară când cad aşa de rău în plasă. De obicei, faimosul meu simţ al şaselea mă avertizează de o prezenţă ascunsă... Dar acum, n-am avut nici o bănuială, şi m-am lăsat tras pe sfoară ca ultimul dintre imbecili.

Ce stăpânire de sine au Mullerii ăştia! Şi ce curaj! Probabil că într-adevăr discul merită să rişti de două ori răpirea unui poliţist din mijlocul Parisului cu toţi sticleţii republicii pe urmele tale!

Mă gândesc la toate astea fără a mişca nici măcar degetul mic.

Femeia procedează astfel de parcă n-ar fi băgat de seamă nimic şi conduce maşina cu o viteză destul de mare...

Mâna lui Muller nu tremură. Tipul ăsta o fi din marmură sau din ce altceva? Ia spune?

Prima mea mişcare, dacă s-ar putea numi astfel, e a ochilor. Mă uit în oglinda retrovizoare ca să văd dacă taxiul lui Castellani se mai ţine după noi.

Da, e la datorie... Atunci, încep să mă simt ceva mai bine

Bărbatul cărunt n-o să îndrăznească totuşi să mă împăneze cu măsline în plin Paris! Deci am timp să întreprind ceva; ştiu că pot spera la un ajutor imediat.

Abia atunci Muller îmi dă lovitura de graţie.

– Revolverul meu e prevăzut cu un amortizor, îmi spune; trebuie să ştii că în mijlocul acestui vacarm produs de maşini, detonarea lui ar trece neobservată. Cum am de gând să trag de sus în jos, nu există pericolul ca glonţul să spargă parbrizul după ce îţi va traversa capul... îmi urmăreşti explicaţiile, domnule comisar?

Nu-i răspund nimic.

– În plus, continuă Muller, la cel mai mic gest, permite-mi să-ţi amintesc că am să trag. Şi nu aştepta nimic din partea colaboratorilor dumitale care ne urmăresc.

– Suntem urmăriţi? întreabă femeia.

Nu-i deloc speriată, nici măcar neliniştită. Cel mult, curioasă...

Se apleacă pentru a privi în retrovizor.

– E un taxi?

– Da... domnii ăştia s-au ţinut de şmecherii la bar... Presupun că dacă m-aş fi arătat la întâlnire, eu aş fi fost cel interogat.

Când vă spuneam eu că omul ăsta are ceva mai multă minte decât o furnică, ştiam eu ce spun.

– Ce facem acum? întreabă femeia.

– Îi semănăm prin străduţele din Grenelle, decide soţul ei.

Trebuie că spusele lui înseamnă ceva pentru ea, fiindcă nu cere nici o explicaţie în plus.

Reduce viteza pentru a obliga taxiul care ne urmăreşte să încetinească şi el.

Chiar aşa se întâmplă. Apoi coteşte la stânga pe strada

Convenţiei, reduce şi mai mult viteza şi pune semnal de dreapta pentru a da de înţeles că are de gând să stopeze. Cum s-a oprit chiar la colţul străzii, bolidul lui Castellani e forţat să ne depăşească şi se duce ceva mai departe mergând pe lângă trotuar. Atunci, frumoasa blondă, care n-a întrerupt motorul, face o bruscă manevră de marşarier răsucind roţile ceea ce o aduce pe axa străzii Convenţiei, apoi nu se lasă rugată pentru a apăsa pe acceleraţie. Vă garantez. La mare artă, sincer. Vechiului taxi îi vine greu să facă vreo manevră pe străduţa îngustă pe unde blonda l-a obligat să se angajeze...

Am să ţin minte figura asta... Dacă am să am posibilitatea să-mi mai amintesc ceva...

Goneşte pe străzi, dreapta, stânga dar fără a pierde din vedere o orientare precisă; într-adevăr, în cele din urmă iese de pe cheiul Senei, o traversează şi urcă pe calea Versailles, în direcţia Boulogne.

Traversăm încă o dată fluviul pe podul Saint-Cloud şi ne angajăm pe sub tunelul autostrăzii.

Privesc cu nostalgie la poliţiştii în exerciţiul funcţiunii la intrarea tunelului, supraveghind dacă automobiliştii au luminile corect aprinse.

Dacă ar trebui să încerc ceva, ar trebui s-o fac pe sub tunel.

Cu atât mai rău pentru oasele mele. Aici Muller are să fie ca într-o capcană, fiindcă dacă se produce învălmăşeală, o să-i fie imposibil să scape din tunelul împânzit de poliţişti.

Îşi dă seama imediat, isteţul. Ce mai calea-valea, le ghiceşte pe toate.

– Ai grijă şi stai liniştit, face el.

– Dar stau foarte liniştit.

În aceeaşi clipă trag o teribilă lovitură de picior în gleznele

blondei care începe să urle. Apăs alternativ, în mare viteză când frâna când acceleratorul pentru a imprima maşinii un mers sacadat.

Automobilul face un salt într-o parte, se redresează, aproape se opreşte, riscă să se blocheze, pleacă din nou, sughiţă, tresare, se zgâlţâie... În vreme ce piciorul meu invizibil opera, m-am aruncat înainte şi Muller, zgâlţâit nu poate trage. Începe să înjure ca un birjar, el aşa de distins. Maşinile din spatele nostru, claxonează înnebunite; una dintre ele, care venea în viteză, ne înfundă o aripă. Se creează o harababură de nedescris! O învălmăşeală pe cinste! Maşinile se opresc... Lumea începe să strige...

– Dă-i drumul, repede! urlă Muller.

Consoarta lui şi-a venit în fire. Încerc să-i cuprind picioarele cu braţul pentru că sunt îngenuncheat pe jos, dar tipa e nervoasă ca un paner cu ţipari.

Mă aştept dintr-o clipă în alta să primesc un glonţ în spinare. Eu, care întotdeauna m-am temut de aşa ceva! Visez să privesc moartea în faţă ca marii căpitani! Da, doamnă...

Dar ceea ce primesc eu nu-i un glonţ, ci o lovitură de crosă în moalele capului.

Îmi trosnesc oasele... Înaintea ochilor văd un foc de artificii somptuos cum nu se trage niciodată pentru nici un 14 Iulie! Toate clopotele din toate bisericile pleacă la Roma, sunând ca nişte descreierate.

În fond, e destul de frumos...

Şi pe urmă, scânteile focului de artificii portativ se sting, clopotele amuţesc şi, locul lor e luat de zgomotul asurzitor al unor claxoane...

Îmi revin după ameţeală ca după o călătorie de nuntă, epuizat

şi sătul.

– Dacă faci un singur gest, doar unul, te ucid ca pe un câine turbat.

Mă aşez iar pe banchetă.

Ochii îmi clipesc ca partea din faţă a unei maşini care are luminile prost reglate.

Ca să mă reconforteze, Muller îmi trage câteva lovituri violente în tâmple.

– Opreşte masacrul, îi spun.

Încerc să-mi potrivesc ochii în dreptul orbitelor respective. Reuşesc de bine de rău, exact ca să realizez că am ieşit din tunel şi că gonim pe autostradă cu cel puţin o sută treizeci la oră.

În spatele nostru, o maşină, cea care ne-a îndoit o aripă, fără îndoială, pedalează în mare viteză, cu avertizorul blocat.

Conducătorul ei n-are de gând să renunţe şi ţine morţiş să se facă o constatare.

La prima derivaţie spre Versailles, părăsim autostrada. Blonda face la dreapta, în direcţia localităţii Vaucresson, coboară panta abruptă care conduce spre acest târg şi, la jumătatea costişei, pătrunde prin intrarea unei proprietăţi. Urcă aleea largă care şerpuieşte printr-un pâlc de copaci şi opreşte în faţa unei case elegante, închisă ermetic.

Manevra a fost atât de rapidă că automobilul urmăritor nu s-a putut orienta şi probabil că a luat-o pe strada din faţa proprietăţii.

– Mâinile sus, îmi ordonă Muller.

Mă supun.

– I-ai revolverul! i se adresează blondei.

Tânăra îşi strecoară mâna rasată prin deschiderea hainei şi-mi ridică arma.

Apoi, coboară din maşină, după ce a stins farurile, şi vine

să-mi deschidă portiera cu revolverul meu ţintindu-mă în piept.

Sunt urât de tot strâns cu uşa.

– Coboară!

Părăsesc maşina.

Femeia merge în frunte în timp ce Muller mă ţine în continuare sub ameninţarea armei, pe care mi-o propteşte în spate.

Urcăm peronul. Tânăra deschide uşa şi intrăm într-o casă rece, mobilată într-un mod mai mult decât convenţional.

Traversăm un vestibul lung, iar ghidul meu deschide o uşă joasă. Se vede o scară pe care o coborâm. Ajungem într-o pivniţă şi ea închisă cu o uşă de fier... În spatele ei, se află o încăpere de trei metri pe doi, riguros lipsită de mobilier. De zid sunt prinse două lanţuri ca în carcerele de pe vremuri... De unul din lanţuri e priponit un om pe care nu-l pot vedea pentru că stă ghemuit.

Îşi ţine capul pe genunchi şi braţele pe deasupra. Îmi dau seama că trăieşte pentru că pieptul i se ridică şi i se lasă cu regularitate.

Destul de neaşteptată această închisoare, ca şi locatarul ei.

– Pune-l în fiare! ordonă Muller.

„Dă-te înapoi, îmi spune Muller, şi încă o dată să nu faci nici un gest că trag..."

Aplec capul şi mă uit la fata blondă care-mi fixează brăţara de oţel în jurul gleznelor.

E pentru prima oară când mi se întâmplă aşa ceva.

CAPITOLUL XX

CEEA CE-MI SERVEŞTE DE CAP E PLIN DE AURORĂ BOREALĂ!

Muller tuşeşte. Se întoarce spre femeie.

– Dacă vrei să ne laşi, îi spune el.

Docilă, tânăra se îndepărtează.

Atunci, Muller se trage lent înapoi, ca să nu-l pot ajunge şi-şi coboară revolverul.

– Începuse să-mi amorţească braţul, rosteşte el zâmbind.

Apoi, se reazemă de zid.

Frumosul lui costum a început să se boţească, iar obrajii prost raşi îi dau aerul unui ins din înalta societate ajuns pe drumuri ca urmare a unor dificultăţi financiare.

Are un chip plăcut, Muller ăsta, şi distincţie... Chiar în starea asta de neglijenţă datorată activităţilor lui din ultimul timp.

– Domnule comisar, vreau să te anunţ ceva, dar să fie oare o noutate pentru dumneata?

Îşi cântăreşte bine cuvintele.

– Vei muri..., domnule comisar.

Suspin cu expresia mea cea mai comică posibil:

– Din păcate, moartea face parte din condiţia umană!...

Dar el, impasibil, reia:

– Ai să mori, dar ai să mori de mâna mea...

– Am mai auzit asta pe undeva...

Zâmbeşte fără ură.

– La ce bun să te ţii de persiflări, comisarule? Ştiu că eşti un om curajos. Am să te omor pentru că n-am cum proceda altfel; personal nu simt pentru dumneata nici un pic de ură... Dar mai înainte, am să-ţi povestesc ceva şi am să-ţi pun o întrebare...

Îşi drege glasul.

Tipul ghemuit lângă zid nu face nici o mişcare. Mă uit la el cu atenţie: aş da o monedă de cinci franci ca să-i văd mutra, dar stă în continuare cu capul între mâini.

Becul electric fără abajur răspândeşte o lumină crudă.

Bărbatul cu păr cărunt reia:

– Ai auzit vorbindu-se de Karl Hollanzer?

– Nu...

S-ar părea că e profund şocat.

– Karl Hollanzer era un mare savant, profesor la facultatea de ştiinţe din Berlin. Avea la activul său lucrări de amploare patronate de Reichul hitlerist... După invazia Germaniei a fost luat prizonier de ruşi, şi cum n-a vrut cu nici un preţ să colaboreze cu ei, s-a spânzurat în celulă.

Îl ascult cu atenţie, presimţind că voi da în cele din urmă de miezul problemei.

Muller mă priveşte aproape cu brutalitate.

– Era fratele meu vitreg, spune el.

– Regretabil, rostesc eu... Fără a preciza dacă e regretabil că e fratele unui mare savant sau că acest mare savant a murit.

– I-am moştenit bunurile, continuă el. Contrar fratelui meu vitreg, eu eram antifascist. Pe domeniul lui îşi amenajase un laborator care a fost devastat; dar el îşi luase o seamă de precauţii şi ascunsese o invenţie asupra căreia am putut să pun mâna.

– Detonatorul?

– Da.

– Fermecătoare moştenire, domnule Muller... Şi atunci aţi vrut să o valorificaţi, nu? Pentru asta aţi bătut la poarta dolarilor; adică la ambasada americană din Paris...

– Da.

Rânjesc la el.

– Istorioara asta, Muller, o să ţi-o povestesc eu dumitale. La ambasadă ai fost primit de o doamnă în vârstă, o franţuzoaică pe nume Fouex căreia i-ai adus la cunoştinţă dorinţa de a vorbi cu ambasadorul. Funcţionarii ambasadei sunt foarte stricţi în privinţa vizitelor: a trebuit să mărturisiţi că era vorba de o invenţie. Atunci, dama te-a pus în legătură cu şeful ei direct: roşcovanul înalt cu ochelari. I-ai explicat acestuia despre ce era vorba şi i-ai promis un comision în cazul în care afacerea se încheia. Nu-i aşa?

Mă aprobă, dând uşor din cap.

– Tipul a fost foarte impresionat. Ţi-a spus să aduci invenţia, el urmând să raporteze superiorilor... Dar a avut loc un timp mort, fiindcă vizita unui suveran străin, prieten al aliaţilor din Vest, i-a acaparat pe domnii de la ambasadă...

– Formidabil, murmură Muller. Eşti cu adevărat un poliţist de o factură superioară...

– Am fost crescut la sân, îi zic eu, şi toţi pruncii crescuţi la sân sunt mai straşnici decât ceilalţi. Pot să continuu?

– Te rog...

– Numai că, cineva n-a pierdut nimic din vedere din această situaţie, şi acel cineva e cumătra Fouex. A pus la cale un mic circ pentru a-şi însuşi invenţia... Poate că era un bun patriot, dar poate că îi plăceau şi ei dolarii, nu?

– N-avem de unde şti, oftează Muller.

– N-are importanţă, continuu eu. I-a trecut prin cap să pună la cale o lovitură împreună cu nepotul ei. Nu putea acţiona singură... Şi pe urmă, îi trebuia un actor, adică cineva care să poată juca un rol cu toată autoritatea în faţa americanilor. Nu ştiu cum s-au desfăşurat negocierile, dar ele au avut loc, nu-i aşa, domnule Muller?

– Da, rosteşte el cu voce surdă.

Aducerile aminte îi crispează mâna pe crosa revolverului.

– Merg mai departe, îi spun. Gerfault, nepotul, era un individ destul de inconsistent. Avea o metresă: tânăra care mi-a furat discul şi pe care aţi împuşcat-o în dimineaţa asta... O fată isteaţă, plină de curaj. Bineînţeles, a vrut să tragă toate foloasele de pe urma acestei aventuri; dar exista un obstacol: această coană Fouex care ştia tot! Înainte de a negocia, trebuia lichidată bătrâna. Şi atunci au otrăvit-o...

Mă opresc. Până aici, tipul cel mai năucit de balivernele mele sunt chiar eu. De fapt, mie îmi povestesc toate astea. Doar mie. Declanşarea faimosului meu dar de catalizare, care a întârziat atât să se manifeste, se pune acum în funcţiune. Toate elementele acestui caz, cristalizate în mine, mi se asamblează cu îndrăzneală în cap ca într-un desen animat. Fiecare se aşează pe locul lui... E straşnic! Aşa de limpede...

Înţeleg totul, de parcă aş citi ziarul meu obişnuit detailat, bine rumenit, crocant... Acum pricep cum stau lucrurile! Ce plăcut e să fii în cunoştinţă de cauză! Te simţi surescitat. Îmi dau seama că Muller şi gorila lui de Banski, realizând că erau traşi pe sfoară, s-au întors împotriva roşcovanului înalt; înţeleg că acesta a fost primul contrariat şi că i-a îndreptat spre coana Fouex... Prin bătrâna, care dăduse ortul popii, au ajuns la Gerfault. L-au strâns cu uşa. Acesta s-a speriat şi, sfătuit de metresa lui, şi-a luat tălpăşiţa

în Elveţia, uzând de subterfugiul pe care-l cunoaşteţi. A şters-o în momentul în care avusese o întrevedere decisivă cu Banski în restaurant, în vreme ce Muller, la volanul maşinii, nu-l pierdea din ochi. Dar a avut loc un incident neplăcut. Neplăcut pentru metresa lui Gerfault. Acesta trebuia să ia cu el în Elveţia tot detonatorul, însă considerând că era prea incomod, a luat numai faimosul disc, piesă esenţială a maşinăriei, şi a ascuns-o...

Indică faptul foarte sumar prietenei lui.

Iar ea nu găseşte nimic mai grabnic de făcut decât să caute detonatorul. Îl caută peste tot, inclusiv la madam Fouex. Profitând de faptul că se afla la ea, telefonează de aici la *Monseigneur*. Acum nu mai are nevoie de amantul ei, lipsit de valoare, care n-ar fi putut să reziste multă vreme. Ştie că situaţia periculoasă din ultimul timp i-a pus nervii la grea încercare, şi că el nu va mai putea rezista. Poate că i-o fi mărturisit intenţia de a se sinucide dacă secretul lor avea să fie descoperit. Iar tânăra îi dă de înţeles acest lucru. Expresia ei *e prea târziu* vrea să însemne că s-a aflat că decesul mătuşii n-a fost natural şi că e căutat. Nici nu-i trebuie mai mult decât ca el să-şi zboare creierii, astfel urmând să se aranjeze totul. Da, faptul convenindu-i şi complicelui ei cu care a uneltit şi care aşteaptă la Geneva. Complicele e tinerelul pomenit în raportul poliţiştilor din Geneva. Din păcate, un individ care numai a încurcat lucrurile...

Îi povestesc toate astea lui Muller.

– Foarte exact, recunoaşte el. Ai nasul fin, dragă domnule comisar. Un adevărat talent de a vedea departe!

– Ceea ce nu-mi explic, urmez eu, e cum de aţi aflat aşa de repede ce s-a întâmplat la Geneva. Mi se pare culmea! A doua zi dimineaţă omul dumitale cu capul ras trecea la acţiune.

Râde fals enigmatic.

– Prin femeie, ce să ne mai mirăm! Întrucât l-am reperat pe Gerfault, am reperat-o şi pe metresa lui: o româncă pe care aventurile n-o speriau... Şi care nu era la prima ei lovitură, crede-mă... Nu ne-a fost deloc greu să-i interceptăm una dintre convorbirile cu complicele ei...

– Aşa stau lucrurile,... fac eu.

Mă grăbesc să revin la naraţiunea mea improvizată. Ţin mult s-o duc până la capăt... Până... la ceea ce romancierii şi persoanele rezonabile numesc concluzie.

Mă aflu în situaţia de a înţelege totul... Cu aceeaşi precizie crudă şi simplă. Banski, plecând la Geneva pentru recuperarea lui Gerfault sau, cel puţin a discului, află că un poliţist francez a prins firul. Ia adresa din registrul hotelului, dar nu se mulţumeşte cu atât. Minte mărginită, o cară după el şi pe telefonistă, ca ea să mă identifice, astfel încât să nu încapă nici o eroare.

Muller îi dă ordin să mă lichideze. Ceea ce apoi, pe puntea şlepului, considerat drept o greşeală. Foarte drăguţ! Greşeala n-ar fi constat în faptul că a dat ordinul să fiu eu suprimat ci că ar fi făcut-o mai înainte de a se afla dacă eu eram în posesia discului. A doua zi se felicită că am fost aşa băftos. Fiindcă, a doua zi, eu arăt faimoasa rondelă băieţilor de la ambasadă, iar roşcovanul n-are nimic mai grabnic de făcut decât să-l prevină...

Pe urmă mă duc la Gerfault acasă. Are loc întâlnirea mea cu metresa acestuia din urmă. Venită să-i scotocească încă o dată apartamentul, descoperă detonatorul dar lipsit de elementul lui indispensabil care a dispărut şi pe care complicele ei nu l-a putut găsi (cum era şi firesc) la Geneva... Trage asupra mea. Mă crede mort... E o aventurieră... Ca să se asigure cu cine are de a face, mă percheziţionează. Nu mică trebuie că i-a fost stupoarea când

a descoperit discul care-i lipsea... Totul merge bine. Se pune în legătură cu americanii.

– Mi-ai răsturnat casa după ce m-ai răpit... Dar n-ai găsit nimic. Îi spui atunci soţiei să dea un anunţa la mica publicitate. E o şansă redusă, dar nimic nu trebuie neglijat...

– Hotărât lucru, m-ai uluit de la un capăt la altul...

– Şi restul mi-e cunoscut. Roşcovanul v-a pus în temă în legătură cu demersurile românce, demers survenit în acest interval. Ea urmează să revină a doua zi la ambasadă. Dar trebuie evitat cu orice preţ ca negocierile să aibă loc. Roşcovanul probabil că s-a grăbit să le spună superiorilor că fata nu-i în toate minţile, dar ameninţarea ei l-a îndemnat pe ataşatul de ambasadă să prevină poliţia... Noi nu trebuia să-i vorbim... Dacă tânăra nimerea în labele noastre, invenţia ar fi fost pierdută pentru voi... Moartă fiind, complicele ei avea să se sperie, să se ascundă şi să aştepte, ceea ce v-ar fi dat timp să-l descoperiţi, în care scop aţi trecut la treabă serios toţi trei: soţia, Banski şi dumneata...

„Dar iată că anunţul dat la ziar îşi arată roadele. Dându-şi seama că nu se poate pune cu voi, băiatul în chestiune vă răspunde la anunţ aşa cum am făcut şi eu... Puneţi mâna pe el, îl aduceţi aici şi îl luaţi la prelucrat până la abrutizarea completă."

Arăt cu bărbia spre masa sumbră de alături.

– Iată-l...

Din cauza asta, când aţi primit scrisoarea mea, v-aţi dat seama că-i vorba de o capcană... O capcană întinsă de mine... Vă pregătiţi cu grijă lovitura. Problema e delicată, fiindcă îi întindeţi o cursă celui care vă întinde şi vouă una... Totul poate fi ratat... Dar prea vă dă inima ghes să mă vedeţi... Eu sunt ultima voastră şansă şi, pentru că eşti un tip curajos până la imprudenţă, îţi asumi riscul, exact?

– Exact, rosteşte el râzând.
Se uită la mine.
– Ştii ce urmează să te întreb? reia Muller.
– Da...
– Ai de gând să vorbeşti?
– Nu!

CAPITOLUL XXI

FEMEILE SUNT TOATE LA FEL

Un fulger de mânie, cum a mai avut unul pe şlep, îi trece prin priviri.

– Ascultă, San-Antonio, am sacrificat totul în această aventură, averea, onoarea, calitatea mea de om cinstit... Viaţa credinciosului meu tovarăş de luptă...

Îşi ridică revolverul.

– Ei, vorbeşti, ori nu! conchide el.

Înţelegeţi-l, fiinţa asta are atât de multe motive, încât crede în cauza lui. Fiecare om are adevărul lui, de care se agaţă şi pentru care se luptă ca în cele din urmă să devină un adevăr general...

Vrea aşa de mult să mă facă să vorbesc, încât i se pare imposibil ca eu să-mi pun lacăt la gură...

– Hai, Muller, îi spun, adu-ţi aminte de seara petrecută pe şlepul furat cu siguranţă... Mă aveaţi sub puterea voastră... Am vorbit?

– Ai fi vorbit, face el. Ai acceptat să fii scos afară din cisternă... Şi pe urmă ai făcut o tentativă disperată care ţi-a reuşit... Dar ai fi vorbit, te asigur, domnule comisar. Oamenii care nu vorbesc sunt muţi... sau morţi... Ai să vorbeşti! Atunci seara n-am fost sigur de dumneata...

O scăpărare demenţială îi trece prin priviri.

– Crezi că nu-s în stare să determin pe cineva să devină limbut?

– Lucia? strigă el.

Tânăra probabil că stătea ascunsă în spatele uşii fiindcă îşi face apariţia mai devreme ca ecoul să-i înghită numele.

– Da?

– Scalpelul!

Dispare pentru un moment şi se întoarce cu instrumentul medical cerut...

Muller îl apucă şi se apropie de omul în stare de prostraţie. Îi trage o lovitură de picior în coaste. Celălalt geme surd... Se clatină şi mâinile îi cad.

– În picioare! ordonă călăul.

Se ridică ajutându-se de zid.

Îmi reprim un ţipăt. Băiatul a fost cumplit măcelărit. Nu mai are nas, nici urechi şi obrajii îi atârnă în franjuri.

Seamănă cu acele fotografii de torturaţi publicate de ziare după eliberare.

– Uită-te la omul ăsta, îmi spune Muller cu emfază. Şi a vorbit, crede-mă... Din păcate, ceea ce mi-a spus el nu mi-a servit la mare lucru... te rog să-mi acorzi un minut de atenţie, domnule comisar.

Îşi apropie scalpelul de faţa omului... Celălalt e în aşa hal de abrutizat încât nu reacţionează. Cu un gest hotărât, precis, Muller, implântă lama ascuţită în orbita stângă a pacientului, care scoate un urlet atroce... Un ţipăt care nu mai are nimic omenesc, întorcându-se la bestialitatea integrală a originilor noastre.

Lui Muller nu i-a tremurat mâna, iar soţia lui, care asistă mută la scenă, n-a pălit. Frumoasă lume, bătrâne, frumoasă lume! Bărbatul cu părul cărunt face al doilea gest, complementul

primului. Aruncă pe jos ceva rotund şi moale. Privesc obiectul şi atunci mă văd obligat să mă cramponez solid de bastingaj ca să nu vomit când descopăr că-i vorba de ochiul nenorocitului...

Muller se propteşte în faţa mea.

– Vezi bine, domnule comisar, că nimic nu mă poate opri şi că aş putea să te determin să vorbeşti... Ai rezista la un mic tratament de acest gen?

Îşi sprijină revolverul de tâmpla omului extirpat care zace horcăind la picioarele lui. Apasă pe trăgaci. Se aude un zgomot ca de vezică spartă. Un miros acru de pirită mă îneacă.

– Mort! strigă Muller. Mort... Acum am să mă ocup de tine. Pentru ultima oară, ai de gând să vorbeşti?

E ca nebun. Şi aşa trebuie că e, fiindcă un om surescitat îşi pierde orice prudenţă...

Pentru a-mi reuşi programul pe care-l coc, o fac pe ăla care moare de frică.

Încet mă trag înapoi în colţul încăperii mici, mă chircesc, jalnic, mizerabil, tremurând. Îmi ridic braţul îndoit în dreptul ochilor ca pentru a-mi apăra faţa.

Respir zgomotos. Muller îşi savurează beţia victoriei, fiindcă e o beţie să-l bagi în sperieţi pe San-Antonio.

Se apropie încet, greoi, cum se apropie lupul fioros de micuţa Scufiţă roşie. Exact asta speram să facă. Fiecare centimetru parcurs spre mine, datorită faptului că am întins lanţul care mă priponeşte, îmi permite să am o mai mare libertate de mişcare.

Se mai apropie puţin... Abia mă opresc să nu mă arunc asupra lui. Îmi spun: „Băiete, fii calm... Lasă-l să mai facă un pas... Dacă ratezi lovitura nu faci nici două parale; o să te treacă prin maşina de tocat legume... Numără până la patru mai înainte de a

tenta ceva. Nu-i încă destul de aproape... Nu-i exclus să fi calculat greşit. Unu... Doi... Trei..."

Mai mult nu rezist. Mă arunc ca un jaguar sau ca un resort. Trosc!

Din tot sufletul îi depun un meteorit în mijlocul fizionomiei. Dinţii lui fac un zgomot comic... Se clatină... Îl înşfac şi-l trag spre mine. Îi fac figura cu haina coborâtă de pe umeri ca să-i paralizez braţele. Şi încep să-i trag cu capul. Pif, paf!, pif, paf!... Tigvele noastre se ciocnesc una de alta. Ciudat mod de a da noroc...

S-a stins ca o veche lampă cu petrol expusă la un curent de aer.

Consoarta lui, înnebunită complet, începe să urle:

– Otto, Otto! Fii atent...

Dar Otto nu mai e în stare de funcţionare. Se prăbuşeşte peste mine. Cu o mişcare bruscă îi smulg revolverul pe care încă îl mai ţine în mână...

Proptesc arma în tâmpla lui şi-i expediez un glonţ în plafon...

Creierii îi sar pe fusta nevesti-sii, care se pune pe bocit ca o mironosiţă.

– Închide robinetul, Lucia! îi spun. Nu-i momentul să faci scene... Vino mai degrabă şi eliberează-mă că altminteri te trimit să te întâlneşti cu boşorogul tău mai înainte de a avea timp să numeri până la unu.

Îşi dă seama că nu-mi arde de glumă.

Douăzeci de secunde mai târziu sunt liber!

Stă în picioare în faţa mea... Ochii ei frumoşi şi reci sunt înfipţi în ai mei. Tânăra pluteşte ca într-un fel de oroare vaporoasă care-i maschează sordida realitate; sau, mai curând, care i-o poetizează, fiindcă există şi o poezie a crimei!

– Ei bine, o întreb, ce mai aştepti? Să-ţi spun mersi?

Ca un automat Lucia face un pas. Un pas înainte cum fac fetiţele cu mandea... Şi pasul acesta, şobolanilor, o aduce atât de aproape de San-Antonio, că n-aţi putea strecura nici măcar foaia de impozite printre noi doi.

O prind de şolduri şi încep s-o mângâi ca să mă conving că n-are nici o armă asupra ei. Nu, n-are nimic. Cel puţin, nimic altceva în afara farmecelor ei...

Şi ce pasionată e puicuţa! Vai! doamnă... De parcă aş fi început deja s-o îndrum spre vertijurile amorului. Pentru un asemenea gen de ascensiune sunt întotdeauna primul, ce să-i faci, natura!

Pe nemţoaicele astea moartea le excită... E încinsă fiindcă avem la picioare două cadavre, printre care cel al jumătăţii ei, în felul ăsta căpătând dimensiunea exactă a preţului vieţii... I s-a aprins sângele în această necropolă în miniatură...

Dar San-Antonio nu-i un sadic... N-am nevoie să-mi aduc alcovul într-un cimitir pentru a interpreta marea arie a lui Adam şi Eva...

Prin urmare, o iau în braţe, întocmai cum ar fi făcut Tristan cu Isolda... Şi o duc în încăperea de deasupra...

Dacă Tristan ar fi procedat ca mine, de acum încolo, n-ar fi avut atâtea de tras!

CONCLUZIA

– Iei o havană?

Când şeful cel mare îţi pune o asemenea întrebare, e ca şi cum Napoleon te-ar fi tras de ureche.

Nu mă pot împiedica să nu roşesc, ceea ce, nu-i aşa, e dovada unei inimi curate.

– Cu plăcere, şefu'.

Iau din cutie un trabuc cât piciorul unui scaun.

– San-Antonio, face el, un lucru nu mi-l pot explica...

– Ştiu.

– Ce aveai de gând să faci cu Muller? Îşi recuperase invenţia fiindcă pusese mâna pe complicele romăncei. Şi, pentru că, potrivit chiar spuselor lui, băiatul vorbise...

– Vedeţi dumneavoastră, şefu'... nenorocitul ăla nu era chiar aşa de prost. Încercând să pună mâna pe invenţia lui Muller, după eşecul de la ambasadă, a făcut tot ce i-a sta în putinţă să salveze ce se mai putea salva.

– Cum adică?

– Detonatorul nu funcţiona... Altminteri, ar fi tentat cu siguranţă să-l plaseze unei naţiuni, obţinând pe el bani grei... Dar, vă repet, aparatul nu funcţiona, iar tot ce putea spera el să facă era să trateze cu Muller. Ca să vândă detonatorul unei anumite puteri, ar fi trebuit să facă o demonstraţie a eficacităţii lui. Or,

acest lucru era imposibil. Atunci, îi mai rămânea o şansă: omul cu părul cărunt, fiindcă acesta din urmă îşi recupera un bun pe care ai fi avut ocazia să-l aprecieze.

Ar fi fost valabil ca argument. Dar vai şi amar pentru băiatul ăsta, fiindcă Muller cunoştea prea bine aparatul şi şi-a dat imediat seama de fraudă...

Aici îl aştept pe boss.

– În dimineaţa aceea, îi spun, după agresiunea căreia i-am fost victimă la mine acasă, i-am cerut lui Gringard, de la laborator, să-mi fabrice de urgenţă un alt disc identic celui pe care-l deţineam, dar cu anumite variante ale orificiilor pentru ca el să nu funcţioneze. Fiindcă, din câte mi-am dat eu seama, el acţiona ca un fel de cheie secretă. Înţelesesem că anumite persoane ţineau aşa de mult la acest disc, pentru că, potrivit înseşi mărturisirilor lui Gerfault, el reprezenta o avere. Or, nu era deloc indicat să porţi o avere cu tine. Damele cu bani îşi fac copii după diamantele lor pentru a ieşi în lume. Şi eu am făcut la fel şi ce bine mi-a prins!. Acum, dacă vreţi o confirmare a spuselor mele, nu aveţi decât să ridicaţi placa de cristal de pe biroul dumneavoastră... Am strecurat discul sub ea, pe când dădeaţi instrucţiuni plantonului... Dintr-un foc, Franţa e cea care moşteneşte acest detonator... fac eu. De acum încolo!

Boss-ul e prea năucit pentru a mai putea scoate o vorbă.

– Îmi permiteţi, şefu', să păstrez trabucul pentru desert?